

Neurosis

Kendi yaptıklarımızdan ne kadar farklıyız?

Koray Karatay

X.com@Krykaratay

mastodon.social@KorayKaratay

Bu eser, Creative Commons Atıf-GayriTicari-Türetilemez 4.0 Uluslararası Lisansı ile dağıtılmaktadır.
Lisans kapsamında sahip olduğunuz haklar ve sınırlamalar hakkında bilgiye aşağıdaki web sitesinden ulaşabilirsiniz.

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.tr>

Bölüm 1: '??'

İssız bir ormanın üstündeki simsiyah gökyüzü Ay'ı rehin almış, ormanı aydınlatmasına müsaade etmiyordu. Altındaki ormanda yaprakların hışıltısı hariç hiçbir ses yoktu; ormanın sakinleri bile dışarı çıkmaya korkuyorlardı. Dışarıda hiç görülmemiş bir yağmur, neredeyse ormanı sular altında bırakacaktı. Bu kasvetli, korkunç; hiçbir canlı izinin olmadığı yerde çizmesinin yarısı su içinde kalmış yaşlıca bir kadın... Kadın başta hiç hareket etmiyordu. Ormanın ilerisinde görünen, küçücük bir göle öylece bakıyordu. Kurşun gibi gölü delmeye çalışan yağmur damlalarının göle çarpışını boş boş izliyordu. Bir ölü gibiydi; sadece ara sıra gözlerini kırptıyordu. Uzun saçları, yılların etkisiyle beyazlamış; yağmurun etkisi ile saç telleri birbirlerine yapışmış hâldeydi.

Kadın göle doğru emin ama küçük adımlarla yürümeye başladı. Rüzgâr da eşlik etmişti onun yürüyüşüne; kadına engel olmuyor, âdeta yardım ediyordu. Uzaktan gördüğü küçücük göl büyümüştü. Hâlâ etrafındaki ağaçların yaprakları, yağmurun azameti karşısında kadına siper olmuşlardı. Bir anda durdu kadın. Kafasını sağa sola çevirmeye başladı; gözleriyle bir şey arıyordu.

“Dur,” dedi bir net olmayan, zor anlaşılan genç bir ses. Bu ses ormanda yankılanıyordu. Yaşlı kadının gözleri hâlâ sesi arıyordu. “Buradan.” diye devam etti ses. Yaşlı kadının gözüne, hafifçe parıldamaya başlayan bir sis bulutu takıldı. Yere oldukça yakındı bulut; ses ise içerisinden geliyordu. Sis bulutu havada süzülürdü; gölü arkasına alarak ormanın içine daldı. Yaşlı kadın bu garip sisi takip etmeye başladı. Adımları, öncesine göre daha büyüktü ancak eminliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

“Hadi ama daha hızlı.” dedi sis bulutu, sonra hafifçe kıkırdadı. Anlaşılan, kadının içinde bulunduğu durum bulutun hoşuna gidiyordu. Sisin içinden gelen bu ses, yaşlı kadına gitgide daha tanıdık gelmeye başlamıştı; birini hatırlatıyordu ona. Kadın düşünceler içinde, bulutu takip etmeye devam etti.

Karanlık bir mağaranın önüne gelmişlerdi. İçerisi ormandan bile karanlıktı. Kadın tereddüt etti, kafasını yavaşça sise doğru çevirdi. “Korkaksın, biliyorum,” dedi sis bulutu, bu sefer sesi daha netti. Genç bir kızı andırıyordu; üstelik tanıdık bir genç kızı. Bulut içindeki parıltı biraz daha arttı ve hafifçe kıkırdarken kırmızımsı bir ışık yaymaya başladı. “Tamam, yolunu aydınlatırım ben senin,” dedi ve devam etti. “Ama lütfen bu sefer daha hızlı yürü oldu mu?”

Mağaranın içine girdiklerinde sis bulutu öndeydi, kadın ise arkada. Kadın kendini düşüncelerden alamadı. ‘Neden buradaydı? Bu şeyi niye takip ediyordu? Ormana nasıl gelmişti?’ Hiçbirinin cevabı yoktu sadece aklına takılan sorular vardı. “Hepsini cevaplarım sadece yürü.” dedi bulutun içindeki küçük kız sesi. Bu, yaşlı kadının aklına başka bir soru eklemişti. ‘Düşüncelerimi nasıl biliyor?’ Yaşlı kadın iyice yorulmuştu, olduğu yerde durup “Böyle devam edemem, biraz nefeslenebilir miyim?” dedi.

“Pekâlâ, patron sensin.” diye karşılık verdi bulut.

“Hiç öyle gözükmüyor ama.”

“Öyle, öyle sabır tatlım.”

Yaşlı kadın, mağarada bulunduğu düz bir taşta oturdu. Sisten gelen parıltı da iyice artmıştı. “Neler oluyor, sen kimsin?” diye sordu sise. Sisin cevabı ilginçti. “Sen.” dedi. Kadın orada bir karar aldı, artık soru sormayı bırakacaktı. Bir anlamı yoktu, çünkü her aldığı cevap daha fazla kafa karışıklığına sebep oluyordu.

Sis tekrar konuşmaya başladı. “Hadi, yeterince dinlendin.”

“Nereden bileceksin ki?”

“Daha az önce karar almadın mı sen?” deyip hafiften kıkırdadı sis bulutu.

Sis önde, kadının omuz seviyesine denk gelen bir yükseklikte süzülüyordu. Kadın olayların kendisine verdiği kafa karışıklığı ile sis bulutunu takip ediyordu. Kadına uzaktan bir ışık huzmesi göründü. Bu onu biraz mutlu etmişti. Sis haklıydı; karanlık yerlerden korkuyordu ve mağarada yaşananlara bakılırsa bulut bunu yüz ifadesinden anlamamıştı. Işık huzmesine iyice yaklaştılar; burası mağaranın bir çıkışı gibiydi.

“Evet, çıkıyoruz, rahatladın değil mi?” dedi ışıldayan sis bulutu. Kadın tam ağzını açacakken bulut tekrar konuşmaya başladı, “Tamam be, gıcık kadın.”

Mağaradan çıktılar. Birlikte ormanda bir yerdeydiler ve yağmur dinmişti. Ay tekrar görünüyordu ama yanlış olan bir şey vardı. Burası oldukça tanıdık geliyordu: yerde ayak izleri, mağaranın giriş bölümü ve birçok küçük detay... Mağaraya girdikleri yeri burası!

“Daha iyi bak.” dedi sis bulutu. Kadın ufka daha dikkatli bakınca fark etti; uzakta küçücük, tanımlayamadığı bir şey vardı. Sise döndü kadın. Sis bulutu, kadının başının etrafında dönmeye başladı. Bulut bir yandan da başka bir şekil almaya başlıyordu. İnceldi, uzadı ve yılanı benzer bir şekil aldı. Işık huzmesi önce ortasında toplandı, daha sonra bir uca yöneldi. İkiye ayrılıp gözleri oluşturdu. Daha sonra ışıklı gözleri ile kadına baktı, bu kırmızı gözlü yılanı sis.

“Hazırsan devam edelim.” dedi sis, sesi artık iyice netleşmişti ancak biraz mekanikti bu sefer. Kadının ufukta gördüğü şeye doğru beraber yürümeye başladılar. Bu şey kadının görüş alanına girdikçe netleşti; orası, tahtadan bir kulübeydi. Kulübeye doğru yaklaştılar. Kadın kulübeye bir göz attı. Eski tahtadan bir kulübe, camları kırılmış ancak hâlâ bazı parçaları üzerinde, içerisinde görüldüğü kadarıyla bir tahtadan bir oturak ve kırık, dikdörtgen şeklinde bir ayna ve tavanda yanmayan bir lamba...

“Burası neresi?”

“Aklındaki sorulara cevap alacağın yer.” Ses, hiç olmadığı kadar robotik bir hâle gelmişti.

İlk defa aklını karıştırmayan bir cevap alan kadın, sesin bu kadar değişmesine aldırmandan kulübenin kapısının olması gerektiği yerden içeri adım attı. Kapının kırılmış olduğu belliydi. Kapı boşluğunun olduğu yerde, menteşeye bağlı bir tahta parçası vardı ancak kulübenin etrafında kapının kalan kısmını görmemişti. İçeri girdi ve oturağa oturdu. Sis, gözlerini kırık aynaya dikti ve “Tanışalım artık.” dedi. Daha sonra hızla kırık aynaya doğru daldı ve aynada kayboldu. Bir anda her yer karardı, kulübe zifiri karanlığa büründü. Kadın ise öylece hiç hareket etmeden duruyordu. Kadın birkaç çatırdama sesi duydu, daha sonra tavandaki lambanın yandığını gördü. Ortalık aydınlandığında aynanın kırık olmadığını fark etti. Oturaktan kalktı ve aynanın karşısına geçti. Net bir yansıma görüyordu; bu, kendisine benziyordu ancak yansımasında et ve deri yoktu, onun yerine metal ve kablolardan oluşan bir robot vardı. Kadın elini kaldırdı. Aynı anda yansımadaki robot da... İşaret parmağıyla yarım ay şekli çizdi, robot da aynısını yaptı. Ne yaparsa yapsın aynısını yapıyordu. Karşısında duran robot âdeta kendi yansımasıydı. “Ben senim.” dedi yansımadaki robot.

Kadın tereddütlü bir şekilde aynaya yaklaştı. Bir parmağıyla aynaya hafifçe dokundu. Ayna dokunduğu yerden biraz cıvıkladı, yarı kaygan bir sıvı şekline büründü ve yavaşça kadının parmağını kaplamaya başladı. Kadın aynadaki yansıma baktı. Robotun aynaya uzattığı parmağı da pembemsi bir sıvı ile kaplanıyordu. Kadın elini çekmedi, öylece bütün olanları izledi; hem kendisi hem yansımadaki robot, bir şey ile kaplanıyordu. Önce eli sonra gövdesi, boynu... Kadın gözlerini kapattı ve sakince her şeyin bitmesini bekledi.

Her Şey bitmişti, derisinin üzerinde duran bir Şey hissetmiyordu. Kadın gözlerini açtı ve tekrar aynaya baktı. Bu sefer aynada kendi, et ve deriden oluşan yansıması vardı. Ellerini kardırıp avuçlarına baktı. Metal, kablo, devreler ve borular... Robot avucunu kapadı; elini iyice sıktı ve aynaya doğru sert bir yumruk savurdu. Aynanın camı parçalandı ve parçaları kulübeye saçıldı.

Robot kendisiydi; hiçbir farkı yoktu, aynı Şeyi hissediyordu. İçinden bir ses iŐitmeye başladı. Sanki biri onu çağırıyordu. "Elizabeth, Elizabeth, Elizabeth!"

BÖLÜM 2: Kuramaçau Adası'nda Sıradan Bir Gün

"Elizabeth! Elizabeth! Uyan artık."

Elizabeth, içeriden kendine doğru yaklaşan bir sese uyandı. Gözleri açık, yan dönmüş, hafifçe dizlerini karnına çekmiş şekilde bir elini uzun kızıl saçlarına atmış, saçları arasında gezdiriyordu. Yataktan hafifçe doğruldu Elizabeth. Karşısında duran aynaya bir baktı. Saçları dağılmıştı; sersem bir çift mavi göze bakıyordu aynada. Yaşlı bir adam, kapı aralığından aynaya bakan Elizabeth'e, "Elizabeth, ah uyanmışsın. Haydi, kahvaltı zamanı." dedi.

"Tamam baba," diye cevap verdi Elizabeth. "Geliyorum." diye de ekledi. Adam kapı kolunu bırakıp alt kata doğru yönelmişti.

Elizabeth yatakta oturur hâldeydi; ayaklarını yataktan aşağı sallandırıyor. Saçının bir kısmı görüşünü kapatıyordu. Yüzünü buruşturup saçlarını hafifçe üfledi ve 'Yemek değil uyumak istiyorum.' diye söylendi içinden.

Elizabeth yataktan kalktı, yatağının yanında duran bilgisayarına göz gezdirdi. Bilgisayarı masaüstü ekranında boş vaziyette duruyordu. Ekranının sağ altında kutucuk içerisinde bir yazı vardı:

Cutie=Devre dışı

Tespit edilen problem yok

Yine bütün gece Cutie'nin nöral ağını yapılandırmıştı. Ona ses eklemeyi ve konuşmayı öğretecek bir ağ daha tasarlıyordu Elizabeth. Kendi kızı gibiydi Cutie ve o da her anne gibi kızının 'Anne.' diyeceği günü sabırsızlıkla bekliyordu. Elizabeth aynanın yanındaki kapıdan, küçük odasından dışarı çıktı. Üst katta bir koridordaydı; karşısında babasının odası, sağında ise alt kata inen bir ahşap merdiven duruyordu.

Elizabeth aşağıya inmek için adım atarken kendi yaptığı temizlik robotu ile karşılaştı. Robot, Elizabeth'e kızıl bir ışık huzmesi çıkarıp onu taradı ve "Günaydın, Bayan Williams." dedi. Elizabeth uykusuzluğun verdiği sersemlikle hiç cevap vermedi; sadece tatlı tatlı gülümseyip hafifçe el salladı robota. Ardından merdivenleri sakın ve yorgun bir hâlde inmeye devam etti.

Elizabeth, merdivenlerin başına gelmişti. Sağ tarafında salon ve sol tarafında mutfak vardı; mutfağın ve salonun kapıları yoktu onun yerine bir kemer vardı. Yanında ise bodrum katına inen bir merdiven. Şöyle bir bakındı ve soluna döndü. Mutfağın ortasındaki masada babası, bir elinde kahve diğer elinde tablet bilgisayar; gözlükleri gözünde bir makale okuyordu.

"Hah, bu tam da Dr. Kemal'in aradığı çalışma," dedi Thomas. O sırada Elizabeth'i fark edince "Günaydın prenses, sanırım dün gece birileri uyumayı unutmuş." diye devam etti.

"Sanki ilk defa yapıyorum," diye cevap verdi Elizabeth alaycı bir tavırla. "Biliyorsun, dün gece Cutie ile uğraşıyordum işte. Sanırım bu akşam konuşabilecek." diye de ekledi. Hâlâ gözlerini ovuşturuyordu uykusuz genç kadın.

"İyi olur çünkü böyle devam edersen sen unutacaksın konuşmayı."

"Baba, Kuramaçau'nun cahil halkı ile ne yapmamı bekliyorsun ki?"

"Eğitmeye ne dersin? Biliyorsun, bunun için buradayız."

"Yok," dedi gülerek "Belki Cutie'ye bir eğitim için optimizasyon ağı ekleyebilirim. Böylece daha rahat eğitim yaparsın üniversitenizde(!) Buna ne dersin?"

“Anasının kızı işte,” diye söylendi Thomas, masadan kalktı kızına doğru yöneldi. “Ben üniversiteye(!) gidiyorum. Akşama seni almaya geleceğim.”

“Neden?”

“Profesör Fay, adaya yeni geldi ve seni görmek istiyor.”

“Harika, ayak işi yine! Neden bütün profesörlere teknik desteği ben vermek zorundayım? Sizin üniversitenizde bilgisayar bilimi profesörü yok mu?”

“Var hem de yeni geldi!”

Thomas mutfaktan koridoru geçerek salona girdi, salondaki kapıdan dışarı çıktı. Elizabeth babasının çıkışını izledikten sonra masaya döndü. “Kahvaltı!” diye komut verdi mutfaktaki hizmet robotuna. Küçük robot yanlara bağlı pervanelerini çalıştırdı; tezgâha doğru uçup üzerine yavaşça iniş yaptı. Ardından gövdesinden kollar çıkarıp kahvaltıyı hazırlamaya başladı. Yemeği hazırlamayı bitirince tepsiyi kolları ile tuttu. Götürüp Elizabeth’in önüne, masaya bıraktı. Elizabeth kahvaltısını yapmaya başladıysa da hareketleri oldukça yavaştı. Kahvaltısı bitince “Kaldır!” diye komut verdi robota. Masadan kalktı ve odasına yöneldi.

Bütün gece bilgisayarın başında olmanın verdiği yorgunlukla omuzları çökük, bitkin, hâlsiz odasına girdi Elizabeth. Hiçbir şeye bakmadan doğrudan yatağına yöneldi ve kendini yatağa bıraktı. Güzel uykusundan gürültülü çalan cep telefonu ile uyandı Elizabeth. Sersemlemiş bir şekilde kafasını kaldırdı, telefona baktı; derin bir iç çekti sonra kalkıp telefonu açtı.

“Merhaba.” dedi Elizabeth. Yorgun olduğunu karşıya belli etmemeye çalışıyordu.

“Merhaba, D&D R Teknik Departmanı’ndan Margot. Bayan Williams ile mi görüşüyorum?”

“Evet, benim.”

“Bayan Williams, MR-16 serisi robotların yapay zekâ modülleri ile ilgili sorunuz var. Ordu bize, ürünümüzü test eden bir simülasyon sırasında sivillere karşı agresif davrandığını bildirdi. Sizden bize yardım etmenizi istiyoruz.”

“Şirket içindeki bu sorunu çözebilecek makine öğrenme uzmanlarınız var biliyorum,” dedi Elizabeth. Daha sonra telefonun mikrofonunu kapatıp “Beni aramak zorunda değilsiniz.” diye söylendi. Bu işten kurtulup tatlı yatağına dönmek istiyordu yeniden.

“Doğru, uzmanlarımız bu konu üzerinde çalışıyor ancak Bay Sanders doğrudan sizi aramamızı istedi.”

“Pekâlâ detayları bana gönderin, bir bakayım.”

“Teşekkürler Bayan Williams.” Kadın telefonu kapattı.

Elizabeth, ağırcasına bir ses tonuyla “Sadece biraz uyumak istedim.” diye sitem etti. Ardından telefonundan saate baktı. Sadece yarım saat uyuyabilmişti. Elizabeth istemeyerek de olsa ayaklandı. Sinirliydi; yatağın kenarına hafif bir tekme attı. Sonra derin bir nefes alıp bilgisayarın başına geçti. Terminale Cutie’yi etkinleştiren bir komut girdi. Sağ altta Cutie’nin aktifleştigiğine dair bilgi yazısı görüldü. Elizabeth daha sonra kendine gelen postaya bir göz attı, sorunun neler olabileceğini düşündü. Daha sonra D&D R San Francisco sunucusuna bağlandı. Problem yaratan modelin, yapay zekânın bir kopyası buradaydı. Cutie ile Elizabeth beraber nöral ağa bakmaya başladılar. ‘İyi ki yapmışım seni.’ dedi içinden Elizabeth. Uykusuzken tek başına böyle bir işi yapmayı hayal bile edemiyordu.

Elizabeth ve Cutie beraber dört saat boyunca nöral ağ ile uğraştılar. Daha sonra D&D R Teknik Departmanı'ndan bir mesaj geldi. "Teşekkürler Bayan Williams bundan sonrasının biz hallederiz." Elizabeth rahatladı ancak iyice tükenmişti, akşama kadar biraz da olsun uyumak istiyordu artık. Tekrar bir komut girdi ve bilgisayar başından kalktı. Bilgisayarının yakına bıraktığı telefonu sessize aldı, tekrar yatağa dönüp kendini yatağa attı. Bu sefer yatak biraz yaylandı. Buna aldırmadı. Bir bacağı dışarıda, yüzüstü yatağa düştüğü şekilde uyumaya başladı.

Akşama doğru tekrar uyanmıştı. Sırtüstü döndü, ayaklarını toplayıp yatağın ucunda bulunan yüksekçe bir kutunun üzerine uzattı. Bir süre ayak parmaklarını oynatıp onları izledi. Karşısında bulunan aynadan, yansıması tam olarak görünüyordu. Uzun boylu, mavi gözlü, kızıl saçlı, uzun ve güzel bir genç kadın... Yatar durumda masanın üzerindeki telefonuna uzandı, telefonu ile oynamaya başladı. Babasını beklerken birkaç videoya baktı, bir şeyler okudu. Sonra sıkılıp yataktan kalktı; alt kata, salona geçti. Ev uzun zamandır bu kadar sessiz olmamıştı. Her zaman çalışan bir şeyler olurdu. Ancak bu sefer robotlar işlerini bitirmişlerdi ve evde kendinden başka kimse yoktu. Eve tam bir sessizlik hâkimdi. Salona girdi, önce kapıya yakın olan köşede duran piyanoya baktı. Sonra televizyonu açtı. Sessizliği bozmuştu. Kurumaçau yerel haber kanalını açtı, böylece boş boş bakmaya başladı.

Thomas eve geldiğinde Elizabeth Thomas'ın önünde duran kanepeye oturmuş televizyon izliyordu. Kızına yaklaştı.

"Nasılsın? Uyuyabildin mi?" diye sordu Thomas.

"D&D R yine rahat bırakmadı. Yine de yorgun hissetmiyorum kendimi."

"Hazırlan o zaman, Prof. Fay'i bekletmeyelim."

"Tamam babacığım." dedi Elizabeth ve odasına yönelmeden önce babasının yanağına bir buse kondurdu.

Elizabeth odasına gidip üstünü değiştirdi ve hızla odasından çıktı. Günlük bir kıyafetlerinden birini giymişti. Evden çıkmadan önce hafifçe söylenmesine rağmen meraklıydı. Sonunda bilgisayar bilimlerinden anlayan biri Kurumaçau'ya gelmişti; konuşabileceği biri... Etrafındaki kişiler ya hiçbir şeyden anlamayan yerel halktı ya da babasının biyologları idi. Elizabeth'e göre "sıkıcı konularla" ilgilenen adamlar.

Evden beraber çıktılar ve hovercraftlarına yöneldiler. SchweTech'in son ürüne yapay zekâ (YZ) destekli bu araç, kendi kendini kullanan türlerdendi. Hovercrafta bindiler. Elizabeth, dört kişilik aracın sağ tarafında, Thomas ise sol tarafındaydı. Thomas araca adresi söyledi, araçtan "Rota tespit edildi." şeklinde bir ses geldi. Önündeki ekranda, harita üzerinde bir rota gösteriliyordu. Araç, trafiğin en az yoğun olduğu rotanın yerden elli metre yükseklikte olduğunu hesapladı ve yerden yükselip harekete başladı.

Tahmini varış süresi=6 dakika.

Ekranda bulunan yazıya baktı Elizabeth. Düşüncelere dalmıştı yeniden. Kurumaçau, ilginç bir adaydı onun gözünde. Son on yılın en ilginç atılımlarını yapan bir ada devletiydi. Adanın başkanı İngiltere'de doktora yapmış bir siyasetçiydi. Başkan seçilir seçilmez adaya bir üniversite kurmuş, dünyanın en önde gelen bilim adamlarını adaya davet etmişti. Babası da sentetik biyomateryal konusunda çalışan biri olduğu için o da davet edilenlerin arasındaydı. Başkanın tek derdi, bu üniversiteydi. Her fırsatta yerel kanala çıkar, üniversiteyi öve öve bitiremezdi. Ancak ada halkının eğitim alt yapısı yetersizdi; orada anlatılan hiçbir şeyi anlamıyorlardı. Akademisyenler de sadece ders anlatıyormuş gibi yapıyorlardı. Başkan bunu anlamayacak kadar aptal bir adam değildi. Elizabeth bu

durumu anlamakta zorlanıyordu. 'Aman, politika işte. Zaten adanın yerel halktan olan en akıllı yöneticisi başta. -Nasıl olduysa artık!- Bu kadar da olsun canım.' diye geçirdi kendi içinden.

Hovercraft hareket ederken Elizabeth bir elleri yanaklarında, altındaki adayı seyrediyordu. Bir an içini bir merak sardı. Babasına dönüp "Sabah okuduğun makale neydi, bayağı meraklıydın?" diye sordu.

"Sentetik biyolojik materyalle bilgisayar oluşturmak ile ilgili." diye cevap verdi Thomas.

Elizabeth sentetik biyolojinin yapay zekâ oluşturması fikrinden hazzetmiyordu, bunu tatlı bir gülümseme ile kapatmaya çalışsa da başaramadı.

"Fotonik nöromorfik bilgisayarları geçebilecek mi?"

"Sonuçlar oldukça yakın, potansiyel gösteriyor, tatlım."

"Hah! Mümkün değil, boşuna uğraşıyorsunuz. Geleceğimiz, silikon temelli. Biyoloji buna asla yetişemeyecek." dedi Elizabeth. Yüzünde kendinden emin bir ifade vardı.

"Sentetik biyolojinin hâlâ söyleyecekleri var Elizabeth."

"Sence de sentetik biyoloji(!) fazla konuşmadı mı? Onun yerine bilincimizi, silikon makinelere aktarmaya çalışsanız nasıl olur?"

"Böylece, sen de Cutie' ye ve kendine D&D R'dan iki robot sipariş eder, bilinçlerini aktarırsın sonra da beraber takılırsınız."

"Ne güzel olur ama!" dedi Elizabeth derin bir iç çekerek. Hayali bile oldukça güzeldi.

Hovercraft ekranında *Hedefe varıldı.* yazısını fark etti Thomas. Araç kendine park edecek bir yer buldu; yere yaklaştı, iniş takımlarını açtı ve yere yavaşça iniş yaptı. Beraber araçtan inerken "Profesör Clarie Fay adaya yeni gelen bilgisayar bilimi uzmanı, Fransa'nın en iyilerindendir. Belki adını duymuşsundur." dedi Thomas.

"Evet, tanıdık geliyor." dedi Elizabeth. Adını bir yerden duymuştu.

Eve doğru yöneldiler. Elizabeth, Clarie Fay'ı gözünde canlandırmaya başlamıştı bile. Belki yaşlı, saçları ağarmış, iki büklüm bir kadın ya da genç orta yaşlarda biri... Thomas zili çaldı. Kapıyı bir robot açtı. Robot onları "Hoş geldiniz Bay ve Bayan Williams." diyerek karşıladı. Elizabeth kendi temizlik robotuna yaptığı gibi gülümseyip el salladı robota. Thomas daha ciddi bir tavırla "Bayan Fay evde mi?" diye sordu.

"Beni takip edin," dedi robot konuklar içeri girerken. Kapıyı kapattı ve "Buradan." diye devam etti. Antreden solana doğru geçerken Elizabeth etrafına bir göz attı. Ev hiç de bilgisayar bilimi ile uğraşan birinin evi gibi durmuyordu. Duvara asılmış kılıçlar, süs amaçlı şamdanlar...

Salona geldiklerine Clarie onları karşıladı. "Hoş geldiniz Profesör Williams." Daha sonra Elizabeth'e dönüp "Sen Elizabeth olmalısın değil mi?" dedi gülümseyerek. Bir anda iğneleyici lafları olan eğlenceli ve meraklı o kız gitmiş yerine saygın bir hanımefendi gelmişti. Elizabeth bakışları, duruşuyla laflarını seçen tam bir hanımefendi oluvermişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum." dedi Elizabeth.

"Ben de. Geldiğim süre içinde adını çok duydum. Sen de benim gibi makine öğrenmesine meraklıymışsın."

"Evet efendim. Acaba size bir soru sorabilir miyim?"

“Tabii, lütfen.”

“Şamdanlar elektronik kontrollü falan mı?” diye sordu sırtarak. Eski Elizabeth çıkıvermişti içinden.

Büyük bir kahkahaya attı kadın, “Hayır hayır,” dedi Clarie. “Kocamın antika eşyalara merakı var. Gel benimle, sana kendi üzerimde çalıştığım projeyi göstereyim.”

O sırada Clarie’nin kocası Paul, salonun diğer kapısından girdi. Eşinin kahkahasını duymuş olsa gerek, ne olduğunu merak eden bir yüz ifadesi vardı. Thomas hemen harekete geçti. Paul’un elini sıkıp kendini tanıttı, sonra Elizabeth’i gösterip “Bu da kızım Elizabeth.” dedi.

Elizabeth, Paul’u selamlamak için hafifçe eğildi ve Clarie’ye döndü. “Anladım sıkıldın,” dedi Clarie, sonra Paul’a dönüp “Biz bodruma iniyoruz, bu küçük meraklı hanımefendiyle birlikte fotonik bilgisayar biraz kurcalayacağız.” dedi ve Elizabeth’e göstermeden kocasına bir göz kırptı.

Paul, “İyi eğlenceler.” deyip anladığına dair işaret gönderdi Clarie’ye. Beraber antreye yöneldiler.

Antreden geçerken Elizabeth birkaç kişinin daha eve geldiğini görmüştü. Çoğu, üniversite akademisyeni veya onların yakınları idi. Biri dikkat çekiyordu içlerinde; karizmatik bir adamdı, yerel halktan birisi gibiydi ancak kapıdan çok uzakta olduğu için yüzünü iyi seçememişti. Bodrum katına inen merdivenlerin başında Clarie, “Burada benden önce bilgisayar bilimci var mıydı Elizabeth?” dedi. Beraber merdivenleri inmeye başladılar.

“Evet, birinin olduğunu babam söylüyordu ama şahsen hiç karşılaşmadık.”

“Adını biliyor musun?”

“Profesör Samuel Sackville.”

“Asker kökenlidir, biyomühendislikte bir numaradır. Hiç derslerine girdin mi peki?”

Elizabeth canı biraz sıkkın hâlde, “Ben Kuramaçau Üniversitesi’nde hiçbir derse girmedim. Yani yerel halkın anlaşılması...”

“Anladım anladım,” diye araya girdi Clarie. “Bizim sadeleştirdiğimiz dersler sana yetmiyor. En azından ders kataloğunu takip et.”

“Evet,” deyip başını salladı Elizabeth. Yüzünde yıllar sonra kendini anlayan birini bulduğunun sevinci vardı.

Bodrum katında cam veya pencere yoktu sadece bilgisayar için bir havalandırma bulunuyordu. Odanın yarısını kaplayan fotonik bilgisayar dışında başka bir şey yoktu. Clarie, “Biliyor musun Elizabeth, bilgisayarın dışındaki donanımların kablosuzlaşacağını herkes söylüyordu ancak bilgisayar devrelerinde ışık kullanmak,” Derin bir nefes alıp “İşte gerçek devrim bu.” diye bitirdi. Onaylama anlamında başını salladı Elizabeth. Claire devam etti.

“D&D R şu anda daha küçük mobil çipler üzerinde çalışıyor. Tamamlandığında insan benzeri robot hayali gerçek olacak. Bizim gibi düşünen robotlar...”

Elizabeth gülümseyerek “Yukardaki sinaps kullananlara anlatsana” dedi(⚡).

Claire yine koca bir kahkaha attı. “Çok komik birisin.” dedi.

Elizabeth terminalin başına geçti, fotonik bilgisayarın kodunu incelemeye başladı.

Bu sırada Claire, “Senin de kendi tasarladığını bir YZ varmış.” dedi.

“Cutie!” dedi Elizabeth. Adını söylemek bile heyecanlandırıyordu onu.

“İsim de mi verdin?” diye sordu Fay. Oldukça şaşkındı; daha önce bilgisayar bilimlerine yaptığı kişisel YZ’ye isim verecek kadar bağlı birini görmemişti.

“Evet, oldukça paralelize bir nöral ağı var. Birçok konuyu öğrendi. Şu anda bana diğer nöral ağ oluşturmada destek veriyor. Amacım, bir yapay bilinç oluşturmak. Önümüzdeki günlerde konuşmasını da sağlayacağım.”

“Güzel, önünde görmüş olduğun YZ aynı amaçla tasarlandı.”

“Anladım.” dedi Elizabeth. Clarie’nin yaptığından oldukça etkilenmişti. Telefonunu çıkardı, kendi tasarımı için notlar aldı.

Clarie Elizabeth’e dönüp “Hadi, yukarı çıkalım artık.” dedi. Clarie merdivene doğru yöneldi; Elizabeth de onu takip etti. Hiç konuşmadan yukarı çıktılar. Antreye geldiklerinde ışıklar sönmüştü; ev, Ay ışığı ile aydınlanıyordu, sanki evde ikisinden başka kimse yok gibiydi. Clarie Elizabeth’in bileğinden yakalayıp onu salona götürdü. Salona geldiklerinde Clarie ışığı yaktı. Herkes bir yerlerden fırlayıp hep beraber bağırmaya başladılar:

“SÜRPRİZZ!” Thomas Elizabeth’e yaklaştı ve “İyi ki doğdun prenses.” dedi.

Günlerdir tüm gece çalıştığından zaman algısı zayıflamış, günleri ve saatleri takip edemez olmuştu. Doğum gününü bile unutmuştu; gerçi pek fazla ilgilenmezdi özel günlerle. Sadece Cutie ilgilendiriyordu onu çünkü adada yapılacak fazla bir şey yoktu. Elizabeth salonun bir köşesinde duruyordu, yanında babası vardı. Başını hafifçe yana eğmiş, samimi bir gülümseme ile kendisini tebrik edenlerin elini sıkıyordu birer birer. Önce Paul geldi sonra diğerleri. Doğum günü partisi iki saat sürmüş, dişe dokunur pek bir şey olmamıştı. En son Clarie yaklaştı yanına. “Mutlu yıllar.” dedi. Yüzünde samimi bir gülümseme vardı.

“Teşekkür ederim efendim.” Hanımefendi kişiliği bu kez on saniyeden fazla sürmüştü.

“Kaç yaşına girdin bakalım?”

“Otuz,” diye cevap verdi Elizabeth. Tam Clarie konuşacakken araya girdi. “Özür dilerim efendim ancak saat geç oldu ve ben oldukça yorgunum. Müsaadenizi istesem...”

Fay, “Anlaşılan biri ‘Cutie’yi özlemiş.” diye cevapladı. Üçü selamlaştılar. Elizabeth her şey için tekrar teşekkür etti, daha sonra Thomas’la birlikte evden ayrıldılar.

Eve geldiğinde oldukça yorgun olmasına rağmen Elizabeth, Cutie üzerinde çalışmaya devam etmek istiyordu. Önce bodrum katına indi. Büyük fotonik bilgisayarını kurcaladı. Daha sonra konuşması için önceden yapılandığı nöral ağı ekledi bilgisayara. Her şey mükemmel gidiyordu, hiçbir sorun yoktu. Bodrum katından çıktı, yukarıdaki günlük bilgisayarına yöneldi. Cutie’yi etkinleştirmek için terminale bir komut girdi ve beklemeye başladı. Ama hiç ses yoktu. Önce kendi donanımını kontrol etti, sorun yoktu. Terminale alt kattaki bilgisayarın donanımının kontrolü için bir komut girdi. Fotonik bilgisayardan gelen raporu inceledi, orada da bir sorun yoktu. Öğrenmek için dünya edebiyatının bütün önemli eserlerini yüklemişti. Endişelenmeye başladı Elizabeth. İki haftadır bütün gece bunun için hazırlanıyordu. Herkese “Üstün bir konuşma algoritması.” diyerek övündüğü nöral ağı çalışmıyor muydu acaba? Yaptıklarını gözünün önünden geçirmeye başladı. Neresi yanlış olabilirdi? Endişeler içinde düşünürken “Merhaba Dünya.” diye bir ses geldi bilgisayarından.

“Merhaba.” dedi Elizabeth heyecanlı ancak alçak bir ses tonuyla.

“Öğrenme...”

“Uzun mu sürdü?” Elizabeth bir taraftan mutluydu sonunda ‘kızı’ konuşuyordu ancak bir taraftan da nerede hata yaptığını düşünüyordu.

“Diğer ağlarım kadar optimize değil.” En azından bu sefer tam cevap verebilmişti.

“Önemli değil, üzerinde çalışırız Cutie.”

“Cutie?” diye sordu bilgisayar. Programın içerisinde tanımlanmış bir isim değildi. Elizabeth bunu biliyordu; hiç aldırmadan devam etti.

“Evet, senin adın bu.”

“Hımm! Şirin¹ miyim ben?” dedi Cutie. Bu cevabı, Elizabeth’i iyice rahatlatmıştı çünkü bu, kelimeleri anladığını gösteriyordu.

“Tabii ki en şirin sensin.” Elizabeth rahatlamıştı artık. Yaptığı nöral ağ çalışıyordu.

“Peki, sen?” dedi Cutie.

“Elizabeth.” diye cevap verdi.

Cutie, biraz bekledikten sonra “Güzel bir isim.” dedi. Muhtemelen anlamını internette aramıştı.

“Teşekkürler. Şimdi sence konuşmanla ilgili nöral ağda hangi sorunlar var?” dedi Elizabeth. Arkasına yaslanıp Cutie’den gelecek raporu bekledi.

Cutie, olası sorun ve çözümlerle ilgili bir rapor gönderdi. Elizabeth inceledi raporu, sonradan vazgeçip “Yarın bakalım olur mu?” dedi. Terminale kapatma komutu girdi. Dönüp yatağına yattı. Oldukça mutluydu; onca geceden sonra hem Cutie’nin konuşması hem de artık geceler boyu çalışmasına gerek olmadığı için.

Elizabeth bir hafta boyunca Cutie beraber çalıştılar. Cutie konuşmayı her seferinde daha hızlı öğreniyordu. Bir gün D&D R’in mobil çiplerinden bahsetti Elizabeth ona.

“O zaman da yürümek için bir ağ mı yapacağız?” diye sordu Cutie.

“Evet, eğer bu programı bir çipe sığdırabilirlerse neden olmasın.”

“Sığdırmamız gerekli mi? Uzaktan kontrol de deneyebiliriz.”

“Doğru, şu anda bu şekilde yapılıyor zaten.”

“O zaman yürümek için bir nöral ağ oluşturmak için çalışmalıyız değil mi?” dedi Cutie. Elizabeth neredeyse yürümeye ‘istekli’ olduğunu söyleyebilirdi.

“Olur.” dedi Elizabeth gülerek. Uykusuz geceler geri dönüyordu anlaşılan.

---

¹ Cutie (İng.) sevimli, şirin veya çekici insan ya da hayvanlar için kullanılan bir kelimedir. E.N.

BÖLÜM 3: Elveda Huzurlu Günler

Elizabeth için her şey çok güzel gidiyordu. Cutie konuşabiliyor, evdeki tüm robotları kontrol edebiliyordu. Elizabeth ise bilgisayarının başındaydı. D&D R'ın veri tabanından Cutie için robot modellerine bakıyordu. Anlaştıkları gibi Cutie robotu uzaktan yönetecekti. Tıpkı Elizabeth'in Fay'ın evinde gördüğü gibi... Thomas bu sırada içeri girdi. "Hey Elizabeth, üniversitenin yeni akademik yıl açılış törenine gidiyorum. Gelmek ister misin?" diye sordu Elizabeth'in yapacak başka bir işi yoktu zaten. İçinden, 'Biraz hava alırım.' diye geçirdi. Terminale bir komut girmedi bu sefer, sadece *En optimal modeli bul ve bana mesaj at tatlım.* yazdı. Terminalden, Cutie'nin verdiği cevabı gördü. *Olur tatlım_-_-*. Elizabeth ekranı kapadı, babasına döndü ve "Hadi, gidelim." dedi.

Hızlıca evden çıktılar, hovercraft yine yerinde bekliyordu. Araca bindiler ve üniversiteye gitmeye başladılar. Elizabeth söze girdi. "Başkan da gelecekmış doğru mu?"

"Hiç kaçırır mı? Tabii ki gelecek."

"Doğru ya. Baba, sence başkan neden böyle yapıyor?"

"Ne yapıyor?"

"Üniversiteye verdiği gereksiz önemden bahsediyorum."

"Kendi halkını yetiştirmek istiyor. Ne var ki bunda?"

"Biliyorsun, üniversite dışı eğitimin durumu hâlâ aynı. Bu şekilde kimseyi doğru düzgün yetiştiremez." dedi Elizabeth.

Babası eğitimin durumunu biliyordu ancak nedense bir sorun olmadığına dair garip bir ısrarı vardı.

"Hiç yoktan iyidir." diye cevapladı Thomas.

Hovercraft kampüse iniş yaptı. Thomas araca "Eve git, üç saat sonra bizi al." dedi. Araç, "Anlaşıldı." diye cevap verdi. Araçtan uzaklaştılar, bu sırada araç havalandı. Thomas, "Park sorunu olabilir." dedi Elizabeth'e. Cutie'den Elizabeth'in telefonuna mesaj gelmişti bu arada: *MR-16. Elizabeth, O bir askerî robot, özel izin gerekiyor.* yazıp gönderdi. Tekrar mesaj geldi: *:(Pardon, başka bir model arıyorum.* Kampüsün spor kompleksine yöneldiler. Açılış konuşması orada olacaktı. Spor salonunun etrafı oldukça kalabalıktı. Spor salonunun önüne, dışarıdakilerin töreni izlemesi için kocaman bir ekran konmuştu. Elizabeth, 'Adada bu kadar insan var mıydı ya?' diye geçirdi içinden. Bu büyük kalabalığın içinde spor salonunun içine girmeye çalışıyorlardı. Bir polis memuru, "Lütfen sadece üniversite mensupları ve yakınları. Konuşmadan sonra başkan yanınıza gelecek." diye bağıırıyordu. Kalabalığı biraz daha yarıp kapının önünde geldiler. Kapıda onları gören başka bir polis memuru, onları durdurdu. Thomas cebinden davetiyeye benzer bir kâğıt çıkarıp polise uzattı. Polis kâğıda bakıp "Buyurun Sayın Williams Ailesi." dedi. Beraber içeriye, dar bir koridora girdiler. Oradan konuşmanın olacağı yere geçtiler. Elizabeth başkanın bu kadar popüler bir adam olduğuna şaşırıyordu. Ancak adaya gelen sermayeyi düşününce çok da şaşırılacak bir şey değildi. Sonuçta kimsenin adını bilmediği ülkeyi, finans ve bilim merkezlerinden biri hâline getiriyordu bu karizmatik adam.

Konuşmanın yapılacağı basketbol sahası oldukça büyüktü. Sadece seyirci bölümünün olduğu tarafta boylu boyunca büyük camlar sıralıydı. Thomas, "Elizabeth, sen biraz öğrencilerle vakit geçir; ben birazdan gelirim." dedi. Elizabeth derin bir iç çekip seyircilerin olduğu bölüme yöneldi. İki genç bayan oturuyor, birkaç gencin basketbol oynayışını seyreliyordu. Yanlarına oturdu ve "Merhaba, ben Elizabeth." diye kendini tanıttı.

“Ben Maria.” dedi kadınlardan biri. “Abigail,” dedi öbürü. “Söylesene Elizabeth, sence hangisi daha yakışıklı?” diye ekledi basketbol oynayan iki adamı işaret ederek.

“Bilmem.” dedi Elizabeth omuz silkerek.

“Hadi ama...” dedi Maria, Elizabeth’i hafif sarsarak. “Bence soldaki değil mi Eliz?” diye sordu Abigail. İkisi kıkırdamaya başladılar. Elizabeth adaya geldiğinden beri neden evden çıkmadığını hatırladı bu vesileyle.

“Hangi programla geldin?” dedi Maria, Elizabeth’e dönerek.

“Hiçbir programla gelmedim.”

“Hatırladım,” diye bağırdı Abigail. “Sen Profesör Williams’ın kızısın değil mi?”

“Evet.” Sıkılmaya başlamıştı iyice.

“Oha.” dedi Maria.

Elizabeth, bunda bu kadar şaşılacak ne olduğunu düşündü. Sonradan konunun kendisi olmadığını anladı. Basketbol oynayan adamlar kendilerine doğru yaklaşıyorlardı. Hanımlar kıkırdamaya başladılar. Elizabeth hiç aldırmadı, sadece karşıya baktı öylece. Babasının gelmesini dört gözle bekliyordu artık. Adamlardan biri Elizabeth’e yaklaştı. “Hernán.” dedi ve elini yanağını sıkmak amacıyla uzattı. Elizabeth adamın elini havda yakaladı; tokalaştı ve samimiyetsizce kendini tanıttı. Bu sırada babasını gören Elizabeth hızlıca ayağa kalktı. “Tanıştığımıza memnun oldum ancak gitmeliyim.” dedi ve hemen oradan uzaklaştı.

Hızla babasının yanına gitti Elizabeth. Thomas Elizabeth’e yanındaki adamı tanıştırdı: “Doktor Nikolai Mikhailov, sentetik biyomateryal konusunda beraber çalışıyoruz. Üniversitede birkaç yıldır görev yapıyor.”

Elizabeth onun elini sıktı. Nikolai, “Memnun oldum.” dedi. Üçü beraber yerlerini aldılar. Salon gitgide dolmaya başlamıştı. Önce akademisyenler doluştular, sonra öğrenciler. Elizabeth’in gözleri Clarie’yi aradı ancak bulamadı. Buralarda bir yerde olmalıydı. Çünkü önceden Paul’u görmüştü salonda. Daha sonra başkan geldi, öğrenciler onu büyük bir coşku ile karşıladılar. Ancak o duruşunu hiç bozmadı, öğrencileri selamlayıp kendisine ayrılan yere oturdu. Elizabeth başkanın hemen arkasındaydı. Tam öne eğilmeye yeltenmişti ki başkan arkasını döndü.

“Elizabeth Williams.”

“Ah! Merhaba.”

“Doğum gününüzdeydim. Kalıp sizle tanışmak isterdim ancak... Biliyorsunuz, politika işte.”

“Anladım, bizzat tanıştığımıza sevindim.”

“Bu zevk bana ait. İzin verirseniz konuşmama hazırlanmalıyım. Törenden sonra tekrar konuşuruz.” dedi cebinden çıkardığı küçük bir kâğıdı göstererek.

Elizabeth evet, anlamında başını salladı ve arkasına yaslandı. Ada halkına hak vermişti; gerçekten karizmatik bir adamdı, bu kadar sevgi görmesi olağandı.

İlk konuşmayı üniversitenin rektörü yapacaktı. Yaşlıca bir adam çıktı ve konuşmaya başladı. Bu arada Elizabeth etrafına bakınıyordu. Nikolai kendinden emin bir ifade takınmış, dikkatle konuşmayı dinliyordu. Thomas ise şaşırılmış bir ifade içerisindeydi, sanki söylenenlere inanmıyordu. Elizabeth arkasına döndü; Paul oradaydı ancak hâlâ Clarie’yi görmüyordu. Önüne döndü ve rektörü dinlemeye

başladı ama rektör konuşmayı bitiriyordu. “... ve sözü Başkan Hugo Carbajal’a bırakıyorum.” dedi. Başkan ayağa kalkıp arkaya döndü; kendisini coşku ile alkışlayan öğrencilere el salladı. Hafif aşağı bakıp Elizabeth’e bir göz kırptı. Sadece onun duyabileceği şekilde “Bitince.” diye fısıldadı ve dönüp salonun ortasına kurulan sahneye yöneldi. Başkan sahneye çıktı, rektörün elini sıktı. Rektör sahneden aşağı inerken Başkan Carbajal da sahnenin üstündeki kürsünün önüne geçmiş ve yerini almıştı. Boğazını temizledi, üstünü düzeltti. Elizabeth pür dikkat başkanı dinliyordu. Başkan söze başladı.

“Değerli Kuramaçau adası sakinleri ve misafirleri,

Bu ada, beş sene önce Dünya’da kimsenin ismini bilmediği; kimsenin burada ne olduğu ile ilgilenmediği, balık ticareti dışında hiçbir şey yapamayan bir yerdi.”

Elizabeth kendini ‘Hâlâ öyle ki.’ diye düşünmekten alamadı.

“Başkan olarak seçildiğimde ilk hedefim bunu değiştirmek oldu. Bunu kendim için değil sizin için istedim. Bugün burada, adanın bu kaderini değiştiren insanlara bakmaktan gurur duyduğumu bilmenizi isterim.” dedi, önce dinleyenleri sonra kendisini çeken kamerayı göstererek.

Elizabeth hafifçe güldü ve içinden, ‘Nasıl seçildiği şimdi anlaşılıyor, tam bir politika adamı.’ diye geçirdi.

Başkan konuşmaya devam ediyordu.

“Size, bu adaya yaptığınız hizmetlerden dolayı minnettarım. Ve biliyorum, bizim geleceğimiz daha da parlak ve sizler...”

Büyük bir patlama sesi yankılandı salonda. Salonun camlarından biri kırılmıştı. Salondaki herkes panik içinde yere yattı. Başkan aniden sustu; göğsünü tuttu ve olduğu yere devrildi. Arkadaki kalabalık çığlıklar atmaya başladı. Elizabeth bu gürültünün arasında dışarıdan gelen silah seslerini duyabiliyordu.

Kalabalık, polislerin eşliğinde çıkışlara yönlendiriliyor; kimse ne olduğunu bilmiyordu. Elizabeth, babası ve diğer akademisyenlerden ayrı kalmıştı. Zaten o kalabalıkta kimse birbirini bulamazdı. Dışarısı daha da karıştı. Polis kim olduğu belirsiz bir grupta alanda dağınık bir şekilde çatışıyorlardı. İnsanlar polisi dinlemiyor, düzensizce kaçıyorlardı. Çapraz ateşte vurulanlar vardı. Elizabeth akıllıca davranıp bir polis grubunun arkasına doğru yöneldi, vurulmamak için de duvara yakın hareket ediyordu. Bir yandaki küçük binaya koştu. Bu binanın giriş kapısında bir robot ve iki polis, grubu püskürtmeye çalışıyordu. Elizabeth polislerin vurulduğunu görünce korku içinde binaya girdi.

Geniş ve uzun bir koridordaydı; koridorun iki tarafında tüm koridor boyunca kapılar vardı. Dışarıdan çatışma sesleri gelmeye devam ediyordu. Koridorun sonuna doğru sessiz adımlarla yürüdü. Koridor sağa doğru devam ediyordu ve sağ tarafta, köşede kapısı açık, küçük bir ofis vardı. Adımlarına dikkat eden Elizabeth köşeden hafifçe kafasını çıkardı ve bir göz attı. Kendisine eli silahlı bir adamın yaklaştığını gören hemen geri hamle yaptı. Bir endişe sardı Elizabeth’i. Adam çok yakındı, eğer geri dönüp koşmaya başlarsa vurulabilirdi. Köşedeki ofisi fark eden Elizabeth, hemen içeri girdi. Karşında bir pencere, yanında birkaç kitabın bulunduğu bir kitaplık; önünde bir masa ve üzerinde bir bilgisayar... Telefonunun çıkarıp Cutie’ye, *Hovercraft*, *şimdi!* yazıp masanın altına saklandı. Masanın altında beklemeye başladı.

Korktuğu başına gelmişti. O adam ofisin kapısını açtı, kapıda beklemeye başladı. Eli hafifçe sallanıyor, arada kapının eşiğine çarpıyordu. Sarhoş gibi birkaç adım attıktan sonra durdu, kafasını silahının namlusu ile kafasını kaşırken biraz güldü. Daha sonra bir adım daha attı. Artık masanın önündeydi ve adamın Elizabeth’i görmesi an meselesiydi. Tam o sırada kapının eşiğinden bir silah sesi daha duydu

Elizabeth. Adam masanın üzerine düştü. Kafası ve beraberindeki eli, masanın Elizabeth'in olduğu tarafına sarkıyordu. Elizabeth şoke olmuştu. Çığlık atmamak için ağzını kapattı ve masanın altında hiç hareket etmeden beklemeye devam etti.

İçeriye güneş gözlüklü, kısa saçlı; üzerinde tişört, altında kot pantolon olan bir adam girdi. Baştan aşağıya siyahlar içindeydi; saçları bile. Odaya girdi ve gözlüklerinin tabii ki o da siyahtı; altından masadaki adama baktı. Hiçbir şey olmamış gibi ısıklık çalmaya başladı ve elindeki pompalı tüfeğini omzuna attı. Elizabeth kafasını dışarı hiç çıkaramamıştı, olanları göremiyordu. Adam yan tarafta bulunan kitaplara baktı ve birini hafifçe çekti. Daha sonra ofisten dışarı çıkıp Elizabeth'in geldiği tarafa doğru döndü.

Elizabeth ayak seslerinin bitmesini bekledikten sonra masanın altından çıktı. İçeriye bir göz gezdirdi, kitaplıkta bulunan bir kitap daha önde duruyordu. Kitabı eline aldı. Kitabın adı ilginçti: *Gri zonda yazmak: Asa kullanmakla havada asılı kalan lazer kılıcı arasındaki fark nedir?* Elizabeth kitabı yerine koydu. Ofisten dikkatlice çıktı ve köşeyi dönüp koşmaya başladı. Koridorun sonu dışarıya açılıyordu. İçeriden, üniversite kampüsünün arka kapısı görülüyordu. Arka kapıya yönelirken olayları anlamaya çalışıyordu. Acaba fark edilmiş miydi? Yoksa olay sadece bir tesadüf müydü? Üniversiteye kim ve neden saldırmıştı? Ve en önemli sorular... Babasının durumu neydi? O da ölmüş olabilir miydi? Elizabeth arka kapıdan dışarı çıktı. Tam o sırada bir mesaj daha geldi telefonuna: *Seni görüyorum.* Hovercraft iniş yaptı, o da hemen bindi. "Eve!" dedi telaş içinde. Araç hızla havalandı. Elizabeth bu sefer Cutie'yi aradı.

"Babamın nerde olduğunu biliyor musun?" diye sordu Elizabeth.

"Hayır." diye cevap verdi Cutie. İnsansı bir ses tonu oluşturmuştu ancak Elizabeth'in bunu fark edecek vakti yoktu.

"Telefon sinyali?"

"Üniversite kampüsünün spor salonuna yakın bir yerde."

"Umarım düşürmüştür."

"Umarım."

Elizabeth eve geldiğinde araçtan kendini dışarı attı. Hava iyice kararmıştı. Eve girdi, boş eve öylece baktı. Daha sonra kanepeye oturup televizyonu açtı. "Yerel haber." dedi televizyona. Kuramaçau Devlet resmî haber kanalı açıldı. Olay hemen yansımıştı bültene:

Üniversiteye saldırı: Başkan Carbajal dâhil birçok ölü veya kayıp

Haber spikeri konuşmaya başladı:

Bugün öğle saatlerinde akademik yılın açılış töreni sırasında Kuramaçau Üniversitesi'ne bilinmeyen bir grup tarafından saldırı düzenlendi. Elli beşi polis, toplam yüz yirmi kişinin öldüğü, altmış beş kişinin kaybolduğu bu saldırıda ölenler arasında Başkan Hugo Carbajal da bulunuyor. Polis raporuna göre bu saldırganların bazıları 'Yeni Düzen!' diye bağırıyorlar.

Elizabeth başka bir kanal açtı:

Yeni Düzen kim? Başkan Carbajal neden öldürüldü?

"Kapat." Televizyon kapandı. Elizabeth dizlerini karnına çekti. Bu sırada temizlik robotu yanına yaklaştı. "Şimdi ne yapacaksın?" Konuşan Cutie idi.

“Bilmiyorum,” Kanepeye uzanmıştı Elizabeth. “Yarın polise gideceğim, belki onların babam hakkında bilgileri vardır. En azından...” Bu cümleyi tamamlamak istemiyordu. Gözlerini kapattı ve uyumaya başladı. Cutie ışıkları söndürdü. “Üzgünüm Eliz.” dedi.

Elizabeth bütün gece boyunca hiç hareket etmeden tavana baktı. Uyuyamamıştı. Gün ışığının yününe vurmasıyla rahatsız olmuş ve doğrulmuştu kanepeden. Kalkıp yüzünü ovuşturdu. Arkasını döndüğünde mutfak robotunun çalıştığını gördü. Elizabeth karamsar düşünceler içinde, sessizce onu seyretti. Evin bu sessizliğine alışamamıştı. Alışması gerektiğini düşünüyordu ancak sonuçta hâlâ bir haber yoktu; artık en kötüsüne alışması gerekiyordu. İçini bir kasvet sarmıştı. Ağlayacak gibiydi ama ağlamadı. Merdivenlerin karşısındaki küçük banyoya gitti. Hemen yanında bulunan musluğu açıp yüzünü yıkadı ve aynaya baktı. Saçları dağınık, gözlerin altı uykusuzluğun etkisiyle morarmıştı. Musluğu kapadı; yüzünü yanındaki havluya sildi ve kendini dışarı attı.

Hiçbir şey yapacak gücü yoktu. Mutfaktaki robota “Salona getir.” dedikten sonra tekrar salona yöneldi. Üzerinde uyuyakaldığı kanepeye oturdu. Kanepenin yanında bulunan zigon sehpalardan en küçük olanını diğer yanına alarak kumandaya uzanıp tekrar televizyonu açtı. Dün gece kapadığı haber kanalı açıldı:

Üniversite saldırısının arkasındaki güç: Yeni düzen

Bir kadın gazetecinin KPT (Kuramaçau Polis Teşkilatı) şeflerinden biri ile yaptığı bir röportaj yayınlanıyordu. Röportaj akşam saatlerinde ve açık havada yapılmıştı. Anlaşılan olayın ertesi bir zamanda çekilmişti.

-KPT Bölge 2 şefi Lucas Armendáriz bizimle. Bay Armendáriz acaba bugün öğlen yaşananları anlatır mısınız?

-Söyleşi için teşekkürler Claudia. Bugün amacını öğrenemediğimiz bir grup tarafından Kuramaçau Üniversitesi'ne bir saldırı düzenlendi. Amaçlarının başkana suikast olduğunu düşünüyoruz.

-Ancak birçok sivil ölü veya kayıp doğru mu?

-Doğru. Şu ana kadar yüz kırk ölü tespit edildi. Kayıp sayısı net olarak bilinmiyor ancak tahminen kırk kişinin de nerede olduğunu, öldürülüp öldürülmediğini bilmiyoruz.

-Saldırıyı yapan kişilerin Yeni Düzen adlı bir grup olduğu söyleniyor doğru mu?

-Bu grup hakkında ne bizim ne de dünyadaki diğer istihbarat teşkilatlarının bir bilgisi var. Kimse ne ile karşı karşıya olduğumuzu bilmiyor. Bu adı sadece saldırganlarının bağırıışlarından biliyoruz.

-Daha önce başkana saldırılar olmuştu. Sizce bağlantılı mı?

-Mümkün. Represalias ile bağlantısını araştırıyoruz.

-Peki, Başkan Carbajal'ın durumu nedir?

-Başkan olay yerinde hayatını kaybetti. Sağlık ekipleri yapılacak bir şey olmadığını söylediler.

-Akademisyen ve öğrenciler?

-Çoğu ölü veya kayıp. Yakınlarının en yakın polis merkezine müracaat etmelerini istiyoruz.

- Saldırganlardan tutuklanan var mı?

-Evet ancak hiçbiri bir şey söylemiyor. Birçok psikiyatri uzmanına göre hepsi akıl hastası. Nörologlar beyinlerinin daha büyük olduğunu söylüyorlar ancak nedenini anlayamadılar.

- Herhangi bir kimlik bilgisi?

-Bazılarının yüz eşleşmesi ile kimliğini bulabildik ayrıca diğer ülkelerden aldığımız kimlik bilgilerinde ilginç bir özellik yakaladık. Hepsinin yaşayan bir akrabası yok veya son 10 yıl içerisinde hiç ziyaret edilmemiş.

-Teşekkürler Bay Armendáriz.

Elizabeth televizyonu kapattı ve büyük bir sinirle kumandayı duvara fırlattı. Artık sinirlerine hâkim olamıyordu. Dizlerini karnına çekti ve ağlamaya başladı. Kafası birçok soru ile meşgul olan bu genç kızın şimdi üzerine düşündüğü tek bir soru vardı: 'Neden ben?'

Robot o sırada kahvaltıyı getirmişti. Yavaş yavaş yemeye başladı. Bir taraftan yiyor bir taraftan da gözyaşlarını siliyordu. Aklında bir fikir beliriverdi aniden. Kahvaltısını yarım bıraktı ve ayağa kalkıp üst kata çıktı. Hemen babasının odasına girdi. Odası, kendininki gibi küçüktü; içinde bir çalışma masası, bir yatak ve bir gardirop vardı. Masanın yanına gitti ve önündeki sandalyeye oturdu. Önünde bir bilgisayarın yanında bir mikroskop ve her zaman kullandığı tablet bilgisayarı duruyordu. Önce tablete baktı bir mesaj açtı:

Hey Williams, gönderdiğiniz yeni synteronik biyodevre ile Drosop reposuna bağlanamıyoruz, sorun yazılımsal değil. Synteron devre tasarımlarını bize gönder.

Makino Riko, Caenorh

Tableti karıştırdı ancak makalelerden başka bir şey bulamadı. Bilgisayara döndü. Bilgisayarın yanında, bir ucu bilgisayara bağlı iki kablo duruyordu. Kabloların diğer ucu tuhaftı; Elizabeth daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. "Herhâlde biyolojik bir ölçü aleti için." dedi kendi kendine. Klavyeye dokundu. Bilgisayar açıldı. Karşısındaki ekranda:

Oturum açmak için güvenlik anahtarı gerekiyor yazıyordu.

Elizabeth koşarak odadan çıktı ve hızlıca aşağı indi; salona geçip telefonunu aldı. Tekrar babasının odasına çıktı. Telefonunu bilgisayara bağladı ve tekrar odadan çıkıp kendi odasına yöneldi. O kadar çok koşmuştu ki odaya girerken durup nefeslenmek zorunda kalmıştı. Odasına girip kendi bilgisayarını açtı. "Cutie, telefonumu bağladığım bilgisayar fiziksel bir anahtarla şifrelenmiş, kırabilir misin?" diye sordu Cutie'ye.

Cutie, "Bu hırsız..." derken Elizabeth Cutie'nin sözünü kesti.

"Boş ver, sen dediğimi yap. İçinde ne var, merak ediyorum."

Cutie birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra "Uzun sürebilir veya tamamen imkânsız olabilir. Anahtarı aramayı dene." dedi.

"Tabii ya!" dedi Elizabeth parmağını şıklatarak. Doğru düşünemiyordu; neyse ki bu durumlar için bir YZ'sı vardı.

Babasının odasına geçti tekrar. Yatağın altına baktı ancak bir şey bulamadı. Babasının her şeyi unuttuğunu biliyordu. Anahtarlar, tablet, gözlük... En azından nerede olduğunu bir yere yazmış olmalıydı. Çalışma masasının çekmecelerini fark etti. En üst çekme boştu. Bir saniye bile kaybetmeden ortadaki çekmeceyi açtı Elizabeth. Bir kutu vardı orada; üzerinde, *Anahtarlar* yazıyordu. Kutu bir miktar tozluysa da. "İşte budum, hah yaşlı adam!" dedi sevinçle. Kutuyu masanın üstüne koyup açtı. Kocaman bir örümcek, gözlerini Elizabeth'e dikmiş; ona bakıyordu. Örümcek birtakım sesler çıkardı.

Ani bir hareketle masanın üstüne sıçradı. Elizabeth bir çığlık attı ve geri geri adım atarak yatağın üstüne çıktı. Korkudan titrerken “Biyolojiden bu yüzden nefret ediyorum.” diye bağırdı.

Örümcek hiçbir şey yapmıyor, sadece Elizabeth’e bakıyordu. Elizabeth yatağının arkasında bir sopa buldu; hemen o sopayı eline aldı. Örümcek Elizabeth’e doğru adım attı. Elizabeth ise küçük bir çığlık atıp sopayı salladı. Örümcek durdu; önce bilgisayara döndü, sonra ön ayaklarından birini kaldırdı. Sanki Elizabeth’e bir şey anlatmaya çalışıyordu. Elizabeth elindeki sopayı indirdi ancak elinden bırakmadı. Örümceğe doğru birkaç adım attı. Örümceğin bir ses daha çıkarması ile Elizabeth hemen sopayı tekrar kaldırdı. Bu arada temizlik robotu içeri girmişti. Örümceği gördü, taradı ve “Evcil hayvan.” dedi. Elizabeth şaşırıldı. “Ne zamandır evde örümcek besliyoruz?” diye sordu. Sonra yataktan indi. Örümcek sakindi; tekrar bir ayağı ile bilgisayarı işaret etti. Daha sonra bilgisayarı tıpkı gösterdiği gibi o garip iki kabloyu gösterdi. Sonra arkasını dönerek sırtını kaldırıp durdu. Elizabeth yavaşça gösterdiği iki garip kabloya uzandı. İçinde, örümcek onu her an ısıracakmış gibi bir his vardı; bu nedenle çok temkinli hareket ediyordu. Elizabeth, kabloları uzandığı sırada örümceğin sırtında bir delik fark etti. Kabloların ucuna baktı, uçlar eşleşiyordu. Elizabeth şaşkınlıktaydı. Kablolardan birini yavaşça örümceğe yaklaştırdı. Kablo örümceğin sırtına tam oturmuştu. Örümceğe yandan bir göz attı. Hiç hareket etmiyordu. Bu sırada bilgisayar ekranı açıldı:

Avicularia avicularia anahtarı onaylandı. Kullanıcı: Thomas Williams

Ve bilgisayar oturumu açıldı. Elizabeth ile örümcek göz göze geldiler tekrar. “Benden uzak durabilir misin lütfen?” diye sordu örümceğe. Örümcek bu soruyu duyunca birkaç adım yana çekildi. Bilgisayar ekranının sağ üstünde bir yazı gördü: *NAN bağlantısı yok, lütfen NAN alıcısını kontrol edin.* Elizabeth bu sefer, içinden fare çıkmayacağını umarak en alt çekmeceyi açtı. Çekmecede kare şeklinde bir elektronik cihaz vardı. Cihazı çıkarıp örümceğe gösterdi. “Sence NAN dediği cihaz bu mu?” Örümcek bu sefer diğer kabloyu gösterdi. Elizabeth diğer kabloyu takar takmaz örümcek tuhaf bir ses daha çıkararak hafifçe titredi. Cihazda da bazı ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı.

Bağlantı kurulamadı. Lütfen NAN alıcınızı kontrol edin.

“Herhâlde bozuk.” dedi Elizabeth. Bir ipucu aramak için bilgisayarı kurcalamaya başladı.

Elizabeth bilgisayardaki dosyaları gözden geçiriyordu. Makaleler, fotoğraflar, e-postalar... Hiçbirinden bir şey anlamıyordu. Sonradan Aile adlı bir dosya buldu. İçinde bazı fotoğraflar vardı. Kendisinin bebeklik fotoğrafları, annesine ait bazı videolar ve fotoğraflar... Dişe dokunur bir şey yoktu. Tam kapatacakken bir dosya buldu. İsmi *Ölüm Notu* idi. Dosyayı açtı ve bir mektupla karşılaştı. Mektup kendisine yazılmıştı.

Sevgili kızım Elizabeth,

Eğer bunu okuyorsan yüksek ihtimalle başıma bir olay gelmiştir. Eğer öyle olduysa hiç üzülmene gerek yok. Ben riskleri biliyordum; böyle bir sonun geleceğinin de farkındaydım. Ancak merakım ve projenin istismar edilebileceği yönündeki kaygım nedeniyle adadan ayrılamadım. Biliyorum, bilgisayar bilimi senin tek tutkun ancak sentetik biyoloji insanlık için çok büyük bir önem teşkil ediyor. Bu proje, adada kalmamın en önemli sebebi. Neurosist, insanlığın tüm silikon temelli makinelerle ilişkisini güçlendirecek ve insanlığın bilişsel potansiyeli katbekat arttıracak. Burada senin yapay zekâ ve makine öğrenmesi hakkında bilgilerin yararlı olacak. Lütfen sentetik biyolojinin bize verdiği bu nimeti hafife alma.

Başka bir problem daha var. Neurosist projesi, askerî ve ticari olacak ciddi bir potansiyel gösteriyor. Bu, bilgisayarların şimdilik yetişemediği bir potansiyel. Bu sebeple proje yanlış ellerde çok ciddi felaketlere yol açabilir. Sen bunların olmasını da engellemek zorundasın yoksa bir yarınınız

olmayabilir. Eğer kalan dostlarımız varsa onlarla iletişime geç. Çoğu, bu projede yer aldılar. Bu süreç içerisinde yeni insanlar yoluna çıkabilir; bunlardan bazıları sana yardımcı olacak bazıları ise engel. Karşına çıkacak kişilere asla güvenme; buna, uzun süredir tanıdıkların da dâhil. Ve ~~her~~ şeydenhepsinden önemlisi lütfen kendine dikkat et. Seni her şeyden daha çok seviyorum.

Baban Thomas Williams

Elizabeth bir yandan yazılanları anlamaya bir yandan da ağlamamaya çalışıyordu. Ellerini bilgisayar klavyesinin önünde birleştirdi; çenesini de ellerine yaslamıştı. Tekrar tekrar mektubu okuyor, bir yandan da düşünüyordu. Neurosist neydi? Daha önce hiç bahsetmemişti. Nasıl bir projeydi? Bilgisayarları nasıl geçiyordu? Kimlerle temasa geçmeliydi? Saldırıdan kimin hayatta kalıp kimin kalmadığını bilmiyordu.

“İlginç.” dedi Cutie beklenmedik bir anda.

“Neymiş ilginç olan?”

“Bilgisayardaki verileri okuyabiliyorum,” Elizabeth bu sırada telefonunun hâlâ bağlı olduğunu fark etti. “Ancak bilgisayarın kayıtlarına göre veri daha önce hiç bilinmeyen bir protokol kullanılarak veri aktarılmış.”

“Ayrı bir internet ağları var; galiba bu cihaz onu sağlıyor.”

“Mantıklı.” dedi Cutie.

“Madem öyle,” dedi Elizabeth, “mantıklı bir açıklama yapma sırası sende. Bir örümceği nasıl fiziksel bir anahtar olarak kullanabiliyoruz?”

“Bilmiyorum.” dedi Cutie.

Telefon ekranı kırmızı yanıp söndü.

“Babam haklı galiba. Sen benden daha zeki değilsin.” dedi Elizabeth. Bu cevap Elizabeth’in kalbini kırmıştı. Daha sonra örümceğe döndü. “Sen biliyor musun?” diye sordu. Örümcek ona döndü ancak hiçbir uzvunu oynamadı. “Tamam, sen de benim kadar biliyorsun,” dedi Elizabeth. Sonra devam etti. “Dinle bak, şimdi ben kabloyu çıkaracağım sonra sen yavaşça kutunun içine gireceksin tamam mı?” Örümcek kafasını kaldırdı. Elizabeth kabloyu çıkardı, örümcek dediği gibi kutunun içine girdi. “Ne yiyor bu acaba?” deyip masanın çekmecelerini karıştırdı. Masanın yanında bir kavanozun içerisindeki yemi fark etti. Elizabeth kavanozu aldı; örümceğe bir tutam yem attı. Yem cıvıktı, iğrenerek eline bakıp “İyyy!” dedikten sonra “Bugünlük bu kadar macera yeter.” diyerek odadan ayrıldı.

Elizabeth kendi odasına döndü. Önce kıyafetlerini değiştirecek, sonra da karakola gidecekti. Belki bu şekilde babası ile ilgili bilgi edinebilecekti. Üstünü çıkardı; bu sırada Cutie’ye, “Telefon sinyalinde bir değişiklik var mı?” diye sordu.

“Kurumaçau Bölge 2 Karakolu.”

“Demek ki telefonu bulmuşlar.”

“Bay Williams da orada olabilir mi?”

“Hayır, öyle olsa arardı.”

Tam üstünü değiştirdiği sırada kapı çaldı. “Bayan Williams, kapıyı açın lütfen.” Yerel dili konuşmadıkları, Elizabeth’in hemen dikkatini çekti. Elizabeth aşağı koşarak salona girip salonun

yanındaki camdan gelenlere baktı. Resmî üniformalı iki polisin ortasında takım elbiseli, orta yaşlı bir kadın duruyordu. Elizabeth kapıyı açtı. Karşısındaki kadın, “İyi günler. Elizabeth Williams?” dedi.

“Evet, benim.” dedi Elizabeth şaşkın bir ifadeyle.

“Bizimle gelmeniz gerekiyor.”

“Aslında,” dedi Elizabeth saçıyla oynayarak, “ben de size gelmek istiyordum.”

“Ne güzel, artık gelmenize gerek kalmadı.”

O sırada üniformalı adamlar içeri girdiler ve evi araştırmaya başladılar.

“Bu gerekli mi?”

“Standart prosedür, siz onları boş verin ve beni takip edin.” dedi kadın. Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Elizabeth de sessizce kadını takip etti. Beraber bir hovercrafta bindiler, aracın pilot koltuğunda başka bir üniformalı polis oturuyordu. Üçü beraber havalandılar.

“Neler oluyor?” Elizabeth şaşkınlıkla merak arasında gidip geliyordu.

“Bir soruşturma kapsamında bilginize başvurulacak.”

“Başkanın öldürülmesi ile ilgiliyse...”

“Bağlantılı.” Kadın konuşmamak için diretiyordu.

“Tam olarak ne ile ilgili?”

“Merkezde detaylı bilgiyi vereceğim.” dedi kadın. Ancak Elizabeth buna hiç mi hiç inanmamıştı.

On beş dakikalık uçuştan sonra kocaman bir binanın önüne iniş yaptılar. Önündeki tabelada *Kuramaçau Emniyeti Genel Merkezi* yazıyordu. Binaya doğru yürümeye başladılar.

“Tutuklu muyum?”

“Şimdilik değilsiniz.” Kadın sorulara hâlâ cevap vermiyordu; Elizabeth korkmaya da başlamıştı.

Kadının yolculuk boyunca donuk olan yüz ifadesi devam ediyordu. Elizabeth’in önünde yürüyordu. En arkada ise aracı kullanan adam vardı. “Önünüze bakın lütfen.” dedi adam. Adamın konuşması üzerine kadın da arkasını dönüp kendisini kontrol etmişti ancak aldırmandan devam etti. Yürümeye devam ettiler, üçü ana kapıdan içeri girdi. Bina oldukça gürültülüydü. Girişte, yan taraflardan üst katlara çıkan merdivenler yer alıyordu. Kapının karşı tarafında polislerin çalıştığı odacıklara bölünmüş büyük bir alan vardı. Polis memurları içeride koşuşturuyor, birbirleriyle tartışıyorlar, binaya girip çıkıyorlardı. Üçü sağ taraftan yukarı çıktılar. Köşeyi döndüklerinde uzun dar bir koridorla karşılaştılar. O günü hatırladı Elizabeth, o kanlı günü. Diğer köşeden bir akıl hastasının fırlayıp kendilerine ateş ettiğini hayal etti. Tam bu sırada koridorda ilerlerken koridorun öbür tarafından, yanındaki polislerden kurtulmaya çalışan bir adam çıktı. Elizabeth durup hafifçe gülümsedi. Arkadaki polisin ittirmesi ile tekrar yürümeye başladı. Koridorun sonunda, solda kalan beyaz kapılı bir odaya girdiler. Polis kadın “Otur!” dedi ve geldiği yerden dışarı çıktı.

On dakika beklemişti Elizabeth. Odada sadece metal bir masa ve karşılıklı duran iki sandalye vardı. Odanın tüm duvarları siyahtı. Zavallı Elizabeth odanın ortasındaki sandalyeye oturmuş, kapının karşısındaki boş bir duvara bakıyordu. Tepesinden sarkan lamba dışında ışık yoktu. İyice sıkılmıştı artık; parmaklarını hızlıca sırayla masaya vurmaya başladı. Bu sırada, “Beklettiğimiz için özür dilerim Bayan Williams.” dedi içeriye giren kadın, Elizabeth’i buraya getiren kadının ta kendisiydi.

“Neden buradayım?” dedi Elizabeth, korku onu iyice sarmıştı artık.

“Görgü tanıklarına göre Başkan Carbajal ile en son konuşan sizsiniz doğru mu?”

“Evet.” Elizabeth başkana suikast ile suçlandığını düşündü.

Kadın, elindeki dosyadan Elizabeth’in önüne birkaç belge attı. Elizabeth belgelere baktı, babasının diğer akademisyenlerle çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafı daha önce görmemişti ama babasının yanındakileri tanıyordu.

“Neurosist. Daha önce bu ismi duydunuz mu?”

Babasının bilgisayarında bulduğu mektubu hatırladı. Hızlı düşünmeliydi. Bilgisayara göre oturum kaydı babasınınındı ancak o kayıptı, içeri giren polislerin bilgisayarını inceleme olasılığı da vardı. Muhtemelen bilgisayarın kayıt dosyalarını da inceleyeceklerdi. Mektubu okuduğu, er geç belli olacaktı. Muhtemelen proje hakkında bilgileri vardı. Duymadığını söylemek aptalca olurdu.

“Duydum ancak hakkında bir şey bilmiyorum. Biyoloji ile ilgilenmiyorum ve babam evde projelerinden bahsetmez.” Sonuçta yalan söylememişti.

“Ne olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Babamın araştırmalarından biri. Babam, demişken kendisi nerede acaba?”

“Bilmiyoruz, bir de şuna bakın lütfen.” dedikten sonra bir fotoğraf daha koydu masanın önüne. Tanınmaz hâlde gelmiş bir erkek bedeni... Kafası da yoktu.

“Bu nedir?” dedi Elizabeth. Kusmamak için kendini zor tutuyordu, fotoğraftaki ceset çok iğrenç görünüyordu.

“Bunun cevabını senin vermeni umuyorduk, soru sormanı değil.” Masadaki fotoğraflardan birini en öne koydu. Siyah, kısa saçlı; siyah tişörtlü, siyah gözlüklü kaslı bir adam.

“Tanıyor musun?” dedi kadın, öncekinden biraz daha sinirli ses tonuyla.

“Hayır.” diye cevap verdi Elizabeth. Korkudan sesi de hafif titremeye başlamıştı. Kadın ise bu durum karşısında iyice sinirlenmişti.

Kadın sinirle ellerini masaya vurdu. Burnundan soluyor, gözlerini Elizabeth’e dikmiş hiç ayırmıyordu.

“Bak kızım, akıl oyunları oynamanın ne yeri ne de zamanı. Baban, adada uluslararası gizli bir askerî projede çalışıyor; bu, yıllardır takibinde olduğumuz bir proje ve ucu başkanın ölümüne kadar dayandı. Böyle devam edersen senin de başın belaya girecek. Eğer bir şey biliyorsan HEMEN ŞİMDİ SÖYLE.”

“Bir oyun oynamaya çalıştığım yok,” dedi Elizabeth, sesi titreyerek. Daha sonra bilgisayarda bulduğu mektup aklına gelmişti: *Karşına çıkacak kişilere asla güvenme, uzun süredir tanıdıkların da dâhil.*

“Bu proje hakkında ne biliyorsun?” kadın sesini iyice yükseltmişti.

“Elçiliği aramak istiyorum.” dedi Elizabeth. Bu sefer biraz bağırmişti ancak kadının yanında hâlâ süt dökmüş kedi gibiydi.

“Öyle olsun,” dedi kadın. Rozeti yakasında sallanıyordu. Biraz durdu, sakinleşti ve derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. “Pasaportunu ver!”

Elizabeth arka cebinde duran pasaportunu ona vermek için çıkardı. Tam kadına uzatacakken kadın pasaportu elinden kaptı. “Soruşturma kapsamında yurt dışına çıkışını yasaklıyoruz. Merak etme, durumun elçiliğe haber verilecek, her şey yasal.”

Kadın, Elizabeth’e bir kâğıt uzattı. Kâğıtta, *Kimliğine el konanlar için geçici kimlik belgesi* yazıyordu. Konuşmaya devam etti.

“Polis kimlik sorarsa bunu gösterirsin.” dedikten sonra kapıya doğru yöneldi. Elizabeth kâğıdı arka cebine koyarken kadın arkasını dönüp “Aradığımızda seni bulalım.” dedi.

Elizabeth onaylarcasına başını salladı ve başını ellerinin arasına alıp düşünmeye başladı. Ya bu ceset babasına aitse? Siyahlarla dolaşan bu adam kim? İyice sakinleşip zavallı babasına olanları düşünmeye başladı. Bu sırada üniformalı bir polis memuru kadının girdiği kapıdan girip “Buradan Bayan Williams.” dedi.

Polis kadın beyaz kapılı odadan çıktı ve hemen yanındaki odaya girdi. Dar bir koridora açılıyordu kapı. Koridoru geçip sağdaki kapıyı açtı ve içeri girdi. Yaşlı bir adam ayaklarını bir masaya atmış, elinde puro sorgunun yapıldığı odanın görüldüğü camı izliyordu. Kadın adamın yanındaki sandalyeye oturdu. “Ne düşünüyorsun Vera? Sence söyledikleri doğru mu?” dedi çatlak sesli, yaşlı adam.

“Tabii ki değil, kesinlikle bir şeyler saklıyor.”

“Peki, elimizde ne var?”

“Williams’ın evini aradık. Thomas Williams’ın bilgisayarının inceleyeceğiz. Ancak şifreli. Bir de tarantula var.”

“Tarantula?” dedi yaşlı adam bir kaşını kaldırarak. Oldukça şaşkıncı.

“Evet, Thomas’ın odasında bir tarantula bulduk.”

Adam gülmeye başladı. Gülmekten purosunu bile düşürmüştü. “Evcil miydi bari?” dedi alaycı bir tavırla.

“Hayır, raporlarla göre çekmecelerden birinde, bir kutunun içinde bulunmuş. İncelemeyi yapan polislerle göz göze geldikten sonra üzerlerine atlamaya çalışmış.”

“Hımm, ölü veya yaralı?”

“Örümcek dışında yok efendim.”

Elizabeth binanın dışına çıkmıştı. Cutie’ye *Hovercraft* diye mesaj attı. Telefonu, kadından aldığı kâğıdın olduğu cebine koydu ve ellerini yan cebine sokup yürümeye başladı. Etrafa anlamsızca bakıyordu. Etrafında kimse yoktu, akşam olmuştu ve hafiften de yağmur yağıyordu. Başını öne eğdi ve yürümeye devam etti. Bir yandan yürüyor bir yandan da olayları hatırlıyor; anlamaya çalışıyordu. Bir nehrin kenarından geçiyordu. Bir bank bulup oturdu. Karşısında nehir, yüzünde yorgun bir ifade, dünden beri olan olaylara karşın tepki veremeyecek bir hâlde... Bir anda gözünün önüne Başkan Carbajal geldi. Karşısında nehrin üzerinde konuşma yapıyordu. Dün giydiği beyaz takım elbisesinin üzerinde kırmızı kravat, her zamanki gibi karizmatikti; kendinden emin ifadesiyle konuşuyordu yine. Aniden durdu başkan, kırmızı kravatını tuttu. Tuttuğu yer daha koyuydu. Daha koyu olan yer genişledi, tüm elbisesini kapladı. Bir anda kıpkırmızı olan Başkan yere düştü. Elizabeth olanları izledi o yorgun hâliyle. Başkanın düştüğü yerden başlayarak nehir de kırmızıya boyanmaya başladı. Nehrin akışı buna direnç göstermeye çalışıyordu ancak faydasızdı. Birkaç saniye içerisinde kıpkırmızı...

Elizabeth gözünü açtığında yağmur dinmişti. Eli yanağındaydı, diğer elini gözlerini ovuşturmak için kaldırdı. Uyku dinlendirmemişti onu, daha da yorgundu. Bu sıralarda hovercraftın yaklaştığını gördü. Araç indi, Elizabeth araca güçlükle binebilmişti. Cutie, “İyi misin?” diye sordu. Elizabeth’in ise konuşacak h li yoktu. Ağzından zorla “Eve gidelim.” cümlesi çıkmıştı. Hovercraft havalandı ve harekete başladı.

Elizabeth eve geldiğinde hovercraftın içinde öylece duruyordu. Cutie, “Eliz iyi misin?” diye sordu yine. Yolculuk boyunca bu soruyu defalarca sormuştu. Elizabeth ellerini anlamsızca salladı, âdeta sarhoş gibiydi. Evin mutfağında bulunan robot, havada süzülerek geldi, ellerini çıkarıp hovercraftın kapısını açtı. “Kullanım kılavuzuna göre 150 kg kaldıracabiliyor.” dedi Cutie, mutfak robotunun sesinden. Ve devam etti. “Telefondaki sağlık bilgilerinde yazan kilon doğru ise seni taşıır.” Elizabeth kafasını salladı. Robot ellerini Elizabeth’e uzattı. Taşıırken tam denge kuramıyordu ancak bir şekilde Elizabeth’i eve sokmayı başarmıştı. Robot Elizabeth’i yukarı taşıdı ve onu yatağına koydu. Elizabeth’in aklındaki düşünceler uyumasına engel oluyordu. Bu sırada dışarıda bir ışık belirdi, mavi bir ışık. Mutfağın robotunun aşağıya indiğini gördü. Cutie, “Sağlığından emin olmalıyım.” dedi. Odanın kapısından başka bir robot belirdi, bu bir acil sağlık hizmeti uçan robotuydu. Elizabeth’in üstüne uçan robot, mavi ışıklar saçmaya devam ediyordu. Yavaşsa ona yaklaştı, gövdesinden bazı cihazlar çıkardı. Birini koluna sardı; geniş  bir plak şeklinde olan diğerini göğsüne yerleştirdi. Bir başka cihaz diğer elinin bileğini sarıyordu. Robot bekledi biraz daha sonra “Hanımefendi beni duyabiliyor musunuz?” diye sordu Elizabeth’e. Biraz kendine gelen Elizabeth, “Evet.” diye cevap verdi. Robot biraz havalanıp “Lütfen konunuzu kaldırın,” dedi. Elizabeth denileni yaptı. Robot biraz geriye gitti.  n nde bir ekran  ıktı. “Lütfen başınızı hareket ettirmeden ekrandaki noktayı takip edin.” dedi. Elizabeth önce sağa sonra sola giden noktayı takip etti. Robot tüm cihazları topladı. “Devam ederse bir sağlık merkezine başvurun.” dedikten sonra odadan  ıktı. Robot odadan çıkınca Cutie konuşmaya başladı.

“İyi olmana sevindim.”

“Sadece uyumak istiyorum.” diye yanıtladı Elizabeth. Sersemlemiş bir hâldeydi.

“Peki, iyi geceler.” dedi tatlı yapay zekâ ve ışıkları söndürdü. Elizabeth yatakta kıvrıldı, uyumaya başladı.

...

Nix’in bir elinde votka, bir elinde pompalı tüfeği; içmekten sarhoş olmuş, salına salına ilerliyordu. Önceden viski hastası olan bu adam beş sene önce Rus bir sevgilisi olunca votkaya başlamıştı. Ancak her ilişkisinde olduğu gibi Rus kadın da ona en fazla altı ay dayanabilmiş, daha sonra onu terk etmişti. Nix votkadan her yudum aldığında onu hatırladığından viskiye içmeye dönmemişti. Nix önce elindeki şişeye sonra silahına baktı, daha sonra salınarak karşısındaki binaya yürümeye başladı. Bir yandan da ‘Smuglyanka²’yı mırıldanıyordu. Karşısındaki bina yanmıştı; evsizlerin kaldığı türden bir yerdi, çoğunun kapı ve penceresi yoktu. Ancak  st katlara doğru arka taraflarında biraz olsun korunmuş odalar vardı. Nix salınarak binaya doğru yürürken , “‘Nix, synteronik devreler aldığın etil alkol etkisiyle optimal  alışmıyor. Bu durumda çatışmaya girmemeyi öneriyorum.’” şeklinde bir ses geldi içinden.

“Sus lan çokbilmiş, bir avuç...” bir kez hı kırdıktan sonra konuşmaya devam etti, “bir avuç beyinsizden mi korkacağım?”

---

² Türkçe esmer kız anlamına gelen, Sovyet popüler şarkısıdır. 1940 yılında bestelenmiştir.

“Zombiler beyinsiz değil Nix.”

“Her neyse işte.” dedi Nix. Hiç aldırmıyordu içinden gelen sesin ne dediğine.

“Raporuma göre synteronik devrelerin sadece %35’i opti...”

Nix içindeki sese, “Roporomo goro sontoronik...” dedi alaycı bir ifadeyle. ~~Bir ses çıkarmıyordu aslında; sadece düşünüyor.~~ İçinden gelen sesle kavgaya devam etti. İçinden konuşmaya devam etti. “Her neyse haydi yürüyelim.”

Salınarak yürümeye devam etti. Bir ara Nix’in kafası kaşındı. Elini kafasını götürdü ancak elinde votka şişesi olduğunu unutmuştu. Kafasını kaşımaya çalışan Nix kafasına şişeye vurmuş oldu. Sonra durup elini kaldırdı, şişeye baktı. “Ahbap!” dedi ve kafaya dikti şişeyi. Şişe bitince “Kendime not: Votka alınacak. Duydun mu lan çokbilmiş?” deyip şişeyi attı.

“Anlaşıldı efendim ancak TIMOS optimal çalışmıyor, kayıt başarısız olabilir. Ayrıca onayınız gerekiyor.”

“Anladık; sarhoşum, salak değil.”

“Emin değilim efendim. Hâlâ onayınızı bekliyorum.”

“Sus be!” diye bağırdı Nix, daha sonra nedensiz yere gülmeye başladı. “Ah Jax, komik olmasan hiç çekilmezsin.” dedi.

“Teşekkürler. ‘Votka alınacak.’ cümlesini, ‘Yapılacaklar.’ adlı synteronik veri kümesine dönüştüreyim mi?”

“Evet.” diye düşündü Nix.

Binadan içeriye girdi. Büyük bir odadaydı Nix. Muhtemelen duvarlar yandığı için yıkılmış, ortada bu büyük boşluk kalmıştı. “Nerede kalmıştım?” Biraz durduktan sonra, “Hah!” dedi ve kaldığı yerden mırıldanmaya devam etti. Bu büyük odada birkaç kişi de yerde yatıyordu. Biri Nix’in sesine uyandı. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Sesinde hiçbir tonlama veya duygu yoktu. Ses âdeta bir robottan geliyordu. Nix çenesini okşadı, sağ gözünü kapadıktan sonra parmağını kaldırıp “İşemeye.” dedi. Sonra arkasını döndü, bir eli hâlâ silahındayken işer gibi yaptı. Bu sırada gözünün önünde birkaç siyah silüet belirdi Nix’in. Arkası dönük olan silüet kendine aitti. Bir silüet konuştuğu adamdı, diğerleri ise yerde yatıyordu. Sonra gözünün önündeki silüetler hareket etmeye başladılar. Ayakta duran silüet, ki az önce Nix’in gözünde ‘1’ olarak işaretlenmişti, arkasından bir şey çıkarıp çıkardığı şeyi Nix’e doğrulttu. Diğer silüetlerin de kafalarının üzerinde numaralar belirdi: 2, 3, 4... Daha sonra gözünün önüne gelen silüetler yok oldular. Nix hızlıca arkasını döndü, adam silahını çıkarmaya çalışırken tetiği çekti. Diğerleri de sese uyansa da hareket edemeden Nix hepsine teker teker ateş etti. Nix’in sağ gözünde ise bir kırmızı noktayla birlikte bir kırmızı bir yazı belirdi: *Dikkat!* Nix kırmızı noktaya doğru döndü, merdivenlerden biri iniyordu. Merdivene doğru adım attı, bir el de ona ateş etti. Dengesini kaybeder gibi oldu ama toparlamıştı. ‘Hani çalışmıyordu?’ dedi içinden. İçindeki sestten yanıt geldi. “Sizi kurtarmaya çalıştığım için özür dilerim.” Yine gülmekten alamadı kendini Nix. Merdivenlere yöneldi. Birkaç adım attıktan sonra “Tuvaletim geldi.” dedi sesli bir şekilde. Duvara dayanıp bu sefer gerçekten işemeye başladı.

Duvara tutunarak yukarı çıktı. Bu sefer çıktığı kat yanmış değildi; bu kat yangından, daha sağlam bir hâlde kurtulmuştu. Merdivenin sonuna geldiğinde düşecek gibi oldu; hemen merdivenin kenarına tutunup toparlanıp merdivenden uzaklaştı. Koridor, merdivenin bitişinden iki yana ayrılıyordu. Nix sol tarafa yöneldi. Öncesine göre biraz daha düzgün yürümesine rağmen hâlâ sağa sola savruluyordu.

Tekrar sola döndü. Döndüğü yerde kapısı olmayan bir odaya açılan koridor olduğunu fark etti. Koridorun başında durup derin bir nefes aldıktan sonra odaya yürüdü. Bir ofisin içindeydi. Sağ taraftan, "Buradayım Nix." dedi bir ses. Nix sağına döndü ancak duramadı, pozisyonunu düzeltmek zorunda kaldı. Kafasını uzattı, gözlerini iyice açtı ve "Takamoto, seni p....k" dedi. Takamoto, Nix'e dikkatlice bakıyordu. Bir masaya oturmuş; dirsekleri masada, ellerini çenesinin önünde birleştirmişti.

"Oturmaz mısın Nix?"

"Nereye?" diye sordu Nix. Önündeki sandalyeyi fark etmeyecek kadar sarhoşturdu. Takamoto eliyle sandalyeyi işaret etti, sonra ellerini tekrar çenesinin önünde birleştirdi. "Ha!" dedi Nix, işaret parmağını havaya kaldırıp daireler çizerek. Sonra tekrar hıçkırdı.

"Anladım, lütfen otur."

Nix silahını daha sıkıca sarmıştı. Takamoto'nun dediği gibi sandalyeye oturdu.

"İzninizle bunu takmak zorundayım," dedi masanın altından bir maske çıkararak. Bu arada Nix'e fark ettirmeden masanın altındaki sarı bir düğmeye basmıştı. Devam etti. "Astımım var."

Nix oturduğu yerden adamı eğilerek selamladı. Takamoto maskeyi, ağzını ve burnunu kaplayacak şekilde yerleştirdi. Sonra Nix'e, "Bay Sackville nasıl acaba?" diye sordu.

Nix dudaklarını büzerek omuz silkti. "Ne bileyim?" dedi. "Kendisine sor."

"Sen neden buradasın Nix, pazarlığa mı geldin?"

"Yok," dedi Nix. Önce hıçkırdı. "seni öldürmeye." diye devam etti.

"Sackville'in beni düşman gibi göstermesine bakma. Birlikte çok büyük işler başarabiliriz."

Bir süre güldü Nix, hâlâ alkolün etkisindeydi. "Evet, tüm dünyayı köleleştirdikten sonra kaç cariye alabiliyorum?"

"Dünya'yı köleleştirmek için böyle bir teknolojiye ihtiyacım yok. Ayrıca bizim amacımız, insanlığı yeni bir seviyeye götürmek."

"Hangi insanlık?" dedi Nix ve olduğu yere kustu.

"Sağduyulu olanları. Gördüğün gibi Nix, tarih bize yeterince felaket gösterdi. Dünya'yı anlamak istemeyen, her şeyi bildiğini sanan insanların verdiği zarar oldukça kaotik ve ilerleyen teknoloji ile daha da geri dönüşsüz bir hâl alacak. Sıradan her zaman çoğunluktadır, eğer uygun düzenlenmezse hepimize zarar verebilir. Merakı olmayan bir primat şeklinde yaşamak bir tercihtir. Yeni Düzen'in görüşü sadece bu tercihi herkes için güvenli bir hâl getiriyor."

"Köleleştirmek için güzel bir bahane." Tekrar hıçkırdı Nix. "Neyse izin verirsen işimi yapacağım." Silahını Takamoto'ya doğrulttu. Takamoto ayağa kalktı, maske yüzündeydi. Nix'e arkasını döndü yanındaki pencereden dışarı bakıp "Üzgünüm, buna izin veremem." dedi.

Nix öksürmeye başladı. Zor oturuyordu. Bu sırada gözlerinde kırmızı bir yazı belirdi: *TIMOS hatası: Motor emir gerçekleştirilemedi.* Nix, 'Kontrolü bana bırak.' dedi içinden. Tekrar kırmızı bir yazı: *İstek başarısız.* diyordu. Artık görüşü de bulanıklaşmıştı. Sandalyeden düştü. Duyduğu hiçbir şeyi anlamıyordu. Biraz dikkatini verince Takamoto'nun konuştuğunu anladı.

"Gaz on... içinde... etki... bugün ölme..." Nix yerde kıvrılırken Takamoto odayı terk ediyordu. Dönüp "Mesela konuşmama izin vereceğine beni vurmalıydın; bu senin perspektifinden aptalca bir tercihtir. Tabii ki senin bundan haberin olmadan önlemimi almıştım." dedi. Konuşma boyunca odanın diğer

tarafında saklanan iki silahlı adam da saklandıkları yerden çıkmış, Takamoto'nun yanına gelmişlerdi. Onlarda da Takamoto'nun taktığı maskeden vardı. "Tercih Bay Clerk, modern dünyada cehalet sadece bir tercihtir." Gazın etkisinden dolayı Nix'in anlamadığını biliyordu, yine de söylemek istemişti; başka birine mesaj veriyordu sanki. Takamoto adamlarıyla birlikte odayı terk etti.

...

Elizabeth istemeyerek de olsa uyandı. Yapılacak çok şey vardı. Ayağa kalktı; pijamalarını çıkarıp üzerini değiştirdi. Hemen odadan çıktı. Alt kata indi ve hemen mutfağa yöneldi. Kahvaltı önceden hazırdı, anlaşılan Cutie eve iyice alışmıştı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Cutie.

"Babamım mektupta yazdığı gibi diğer akademisyenlerle iletişime geçeceğim," diye cevap verdi Elizabeth. İç sıkıntısı ile "Kim kaldıysa..." diye devam etti.

"Babanın bilgisayarına bağlıyken birkaç adres bulmuştum. Hovercrafta yüklüyorum."

"Teşekkürler Cutie."

Elizabeth yemeğini yemeye başladı. Yemeğini yerken "Cutie, yerel haberlere göz at bakalım, tanıdığımız biri hakkında bir şey bulabilecek miyiz?" dedi. Nerelere gideceklerini kafasında planladı. Önce üniversite, Fay sonra Mikhailov daha sonra Herrmann... Şimdilik aklına gelenler bunlardı. Cutie'den cevap geldi. "Haberlerde bizi ilgilendiren bir şey yok, sadece Yeni Düzen -Represalias-Carbajal spekülasyonları." Elizabeth hızlıca kahvaltısını bitirdi. Mutfağın musluğunda ellerini yıkadı ve evden dışarı çıktı. Hovercraft hazırdı, Elizabeth bindi. Cutie'ye, "Önce üniversite." dedi. Hovercraft havalandı.

Evi üniversiteye kısmen yakındı, oraya kısa sürede vardı. Hovercrafttan indi, kampüsün kapısına doğru yürüdü. Giriş şeritlerle kapatılmıştı, önünde de bir polis duruyordu. Polis elini kaldırıp Elizabeth'i durdurdu. "Hanımefendi giremezsiniz, üniversite iki gün önce bir saldırıya uğradı."

"Biliyorum, sadece akademisyenlerle görüşmek istedim."

"Binada polis dışında kimse yok, lütfen geri dönün."

"Peki, onlara nasıl ulaşabilirim?"

"Bilmiyorum hanımefendi, lütfen geri dönün."

Elizabeth geri döndü, hovecrafta bindi. "Pekâlâ, zaten bir şey çıkmasını beklemiyordum." dedi. Cutie, "İstersen Bölge 2 Karakolu'na gidelim. Babanın telefonunu alır, diğerlerini ararız." diye cevapladı. Bu fikir Elizabeth'i heyecanlandırmıştı. "İyi fikir." dedi sevinçli bir şekilde. Hovercraft tekrar havalandı.

Bölge 2 Karakolu, Emniyet Genel Merkezi'nden oldukça küçüktü. Ancak dışarıdan oldukça benziyordu. Elizabeth araçtan indi, hemen karakola koşturmaya başladı. Binadan içeri girdi. Binanın içi de genel merkeze benziyordu: iki tarafa çıkan merdivenler, karşısında bölmelere ayrılmış büyük alan... Ancak bu sefer ofislerin önünde bir masa vardı. Elizabeth, o masaya gitti. "Merhaba ben..." Polis onu hiç dinlemeden sağ tarafta bir yeri işaret etti. Sağ tarafta, duvarda bir cam bölme yer alıyordu ve üzerinde *Danışma* yazıyordu. Yaşlı bir kadın polis, cam bölmenin diğer tarafında bekliyor; sigara içiyordu. Elizabeth sağ tarafa döndü. Tekrar konuşmaya başladı.

“Merhaba, sizde babama ait olan bir telefon olmalı.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz ki tatlım?” Sigarasını söndürdü kadın. Cana yakın bir ses tonu vardı.

“Telefon sinyalini buradan alıyorum. İki gün önce almış olmanız.”

“Üniversite saldırısında mı kayboldu?” diye sordu üniformalı kadın. Zaten çok adli olay olmayan bir ada ülkesinde bunu anlamak o kadar zor olmamalıydı.

“Evet.” dedi Elizabeth, biraz heyecanlanmıştı.

“Kim adına bu telefon?”

“Thomas Williams.”

“Peki, bir soralım. Otur tatlım.” Polis telefonu kaldırdı ve yerel dilde konuşmaya başladı. Elizabeth cam bölmenin yanındaki banka oturdu ve beklemeye başladı. Bir anda kendisiyle gurur duydu. Cutie kendi kendine karar veriyordu, çok da akıllıca bir karardı bu. İnsan benzeri YZ yapma konusunda hiç kimse bu kadar iyi değildi. Belki D&D R’da bu kadar iyileri olabilirdi. Başka bu kadar akıllıca karar verebilen YZ’yı kim yapabilirdi? Tabii ki askerî ve büyük şirketlerin süper bilgisayarlarını saymamak gerekirdi. Cutie, o koca bütçeli dev bilgisayarların yanına bile yaklaşamazdı. Bu sırada yaşlı kadın Elizabeth’e seslendi.

Elizabeth yanında gitti; nazikçe, “Telefonu alabilir miyim?” diye sordu.

“Maalesef tatlım, saldırı kapsamında tüm telefonlar inceleniyor. Sana telefonu incelendikten sonra verebiliriz.”

“En azından içindeki numaraları alsam?” Boynunu hafifçe bükmüş, ellerini birleştirmiş; gülümseyerek şirin gözükmeğe çalışıyordu.

Kadın başını iki yana salladı. “Olmaz.” dedi.

“Teşekkür ederim, iyi günler” diye cevap verdi Elizabeth ve binadan ayrıldı.

Büyük bir hüsrarla bindi hovercraftın içine. Derin bir iç çekti, arkasına yaslandı, koltuğa iyice yayıldı.

“Eee, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Cutie’ye.

“Sen yokken birkaç şey yaptım,” diye cevapladı Cutie. Biraz heyecanlı bir ses çıkarmıştı. Elizabeth bu sefer bu gelişmeyi fark etti. Sonra “Nelermiş onlar?” diye sordu.

“Faylerin evinde fotonik bilgisayara yazılmış bir YZ var.” Elizabeth bunu tamamen unutmuştu.

“Onunla iletişime geçtim; son iki gündür, ne Clarie ne de Paul eve gelmiş.”

“Fay ailesi listenden çıkar, başka?”

“Babanın bilgisayarında, arkadaşları hakkında bilgi bulabilir miyim diye düşündüm ancak eve giren polisler ‘Anahtar!’ öldürmüşler.” Yaptığı *Anahtar* vurgusu hemen fark ediliyordu.

“Zavallı örümcek, yani sanırım.” Elizabeth gerçekten örümceğin öldüğüne üzülmüştü. “O zaman babamın bilgisayarını üzerine sinek konmasını bekleyeceğiz.” Daha sonra biraz daha düşünen Elizabeth, “Pekâlâ Cutie, tek tek gezmek daha mantıklı geliyor. Bay Herrmann nerede oturuyor?”

“Bölge 4.” diye cevap verdi Cutie.

“Gidelim o zaman.”

Bölge 4'te bulunan Herrmann'ın evi çok uzaktı, yolda bolca düşünmeye zaman vardı. Otto Herrmann uzun zamandır görüşmediği biriydi. Babası ile oldukça yakın arkadaştı ancak son iki aydır ortada pek gözükmüyordu. Sadece derslere giriyor, onun dışında evinden çıkmıyordu. Elizabeth havadan, onun oturduğu evi gördü. Hovercraft bir yer buldu, yere yavaşça iniş yaptı. Elizabeth araçtan çıkıp hemen kapıya doğru koşmaya başladı. Evin bahçesinden geçerken ayağı takıldı ve düştü. Kendini toparladı ve ayak bileklerini ovuşturdu. Daha sonra ayağına takılan şeye baktı. Bahçenin çimleri oldukça uzundu, hiç biçilmemişti; içerisinde, küçük bir şey vardı. Çimleri araladı, içinde Herrmann'ın can dostu Malta köpeği yatıyordu. Köpek ölmüştü; gövdesinden kanlar akmış ve köpeğin beyaz kürküne yayılmıştı. Elizabeth endişelendi ve hemen kapıya koştu. Kapıya yaklaştıkça kapının açık olduğunu fark etti. Dikkatli olmalıydı, burnuna kötü kokular geliyordu. Kapıyı yavaşça aralayıp aradan kafasını uzattı. "Bay Herrmann?" dedi. Çok yavaş ve dikkatli şekilde eve girdi. Dış kapı kendi evlerindeki gibi salona açılıyordu. Salon dağınıktı, birçok eşya kırıktı. Burası kendi salonlarından daha genişti. Arka tarafta bir masa duruyordu. Salon, arkadaki açık mutfakla birleşiyordu ve arada duvar yoktu. Masanın etrafındaki sandalyelerden biri devrilmişti. Sandalyenin devrildiği yerin biraz önünde kan izleri başlıyor; öne doğru geliyor, sağ tarafta bulunan ve üst tarafa çıkan tahta merdivenlerden yukarı doğru devam ediyordu.

Artık daha dikkatli olmalıydı. Evin içinde parmak ucunda yürüyordu. Salonu ve mutfağı hızlıca kolaçan etti. Ne Bay Herrmann ne de başka biri vardı. Hiçbir şeye dokunmamalıydı. Çünkü KPT eninde sonunda bu evi inceleyecekti; bir şeye dokunursa suçlanabilirdi. Özellikle o kadın dedektifle yaşadığı sorgudan sonra onu asla rahat bırakmayacaklarının da farkındaydı. Kan izlerini takip etmeye başladı. Üst kattaki merdivenleri sessiz adımlarla çıktı. Kan izleri burada sonlanıyor gibiydi. Üst katta birkaç oda ve kapısı açık bir banyo bulunuyordu. Elizabeth banyoya girdi, içeri bir göz attı. Burası da boştu. Duş kabinini araladı sessizce, orası da boştu. Bir ses duyuldu; inleme gibiydi ve başka bir odadan geliyordu. Elizabeth banyodan çıktı. Bu sırada yerde silik de olsa kan izlerinin devam ettiğini gördü; yanılmıştı. Sesin olduğu odaya yöneldi. Kapıyı araladı yine, aradan kafasını uzatıp odaya göz attı. İki adam vardı odanın içinde; biri yüzüstü yere uzanmış, diğeri sırtını duvara yaslamış yere oturur hâldeydi. Oturan adam inliyordu, karnından bıçaklanmıştı ki bıçak hâlâ karnındaydı. Bıçağı tutuyor ama çıkarmaya çalışmıyordu. Bıçağı sağa sola oynatıyor ancak çekmiyor, daha derine itiyordu. Elizabeth yerde yatan adamı tanıdı: Bay Herrmann'dı bu. Bu oturan adamın yanında yerde yattığına göre büyük ihtimalle de ölmüştü. Elizabeth içeri girdi, yavaş yavaş adama yaklaşmaya başladı. "RAAH!" adam aniden ellerini Elizabeth'in üstüne attı ancak yerinden kalkamıyordu. Elizabeth geri adım atarak kolayca sıyrıldı, daha sonra yaklaşmaya devam etti.

"İhıh, Ooo güzel kadın." Karşısında nefes nefese bir hâlde, güzelliğini öven ilk adam değildi bu. Adam bir yandan titriyor bir yandan da hafifçe başını sallıyordu.

"Ne oldu burada?" dedi Elizabeth. "Kim öldürdü adamı?"

"Ben!" diye bağırdı adam; bir anda sinirlenip sonra tekrar sakinleşiyordu. "Yani bu aptal şey," deyip kendi kafasına vurmaya başladı. "Aptal, aptal, aptal..." her seferinde daha da sert vuruyordu.

"Sen istemedin mi adamı öldürmeyi?"

Daha fazla titremeye başladı adam. "İl, ev... Yok, yok ben böyle bir şey istememem; ben hiç böyle bir şey yapmak istemedim, çok iyi hatırlıyorum," yine kafasını göstererek, "Bu yaptıkları aptal, ihıh şey olmasa yapmam."

O sırada sol ön kolunun, ön yüzünde yapılan dövmeyi gördü Elizabeth. *YENİ DÜZEN* yazıyordu. Dövmeyi işaret ederek "Bunlar mı yaptı sana o aptal şeyi?" diye sordu. Adam da dövmeye baktı, "Evet zeki ve güzel kadın, evet," dedi. "Neyse yapmam gereken şeyler var." diyerek devam etti. Bıçağı

çıkardı “HA, HA, HA!” diyerek kendine birkaç kez sapladı. Elizabeth bu sırada korkup geri çekildi, adamın kendini öldürmesini seyretti.

Adam kendini öldürdükten sonra Elizabeth, Herrmann’a döndü. Nabzına baktı. Tahmin ettiği gibi ölmüştü. Yapılacak bir şey yoktu. Telefonunu çıkardı, KPT acil hattını arayıp durumu bildirdi. Telefondaki adam, “Anlaşıldı, ekip gönderiyoruz, lütfen hiçbir şeye dokunmayın.” dedi. Elizabeth de “Hiçbir şeye dokunmadım; sizi evin dışında bekliyorum.” diye cevapladı ve evden çıkmak için yürümeye başladı. Yürürken aklına bir şey takılmıştı: O, yerde oturan adam. Çoğu kişi tarafından “Hayvandan farkı yok.” denebilecek bu adamın; karşına çıkan kadının güzelliğini övecek kadar duyguları, bir insanı öldürebilecek kadar iyi motor becerileri vardı. Konuşabiliyor, muhtemelen yemek de yiyebiliyordu. Hisleri ve duyguları, hatta hafızası vardı bu adamın. Ancak anlayamıyordu. Kendi yaptığını bile anlamıyordu; farkı buydu. Demek ki insanı diğerlerinden ayıran beceri, daha güçlü ya da daha romantik olması değildi; insan, demek anlamak, merak etmektir. Bu oldukça açık bir gerçektir. Elizabeth bunun neden aklına takıldığını anlayamadı.

Elizabeth evin önünde durdu ve polislerin gelmesinin bekledi. Polisler on dakika içinde olay yerine varmıştı. Elizabeth durumu anlatmaya başladı. Eve neden geldiğini, nasıl olduğunu sordular. Hepsini cevapladı. Bu sefer geçiği saptırmadan anlattı. Polisler teşekkür ettiler. Elizabeth aracına döndü.

“Sıradaki?” diye sordu Elizabeth.

“Sadece Bay Mikhailov kaldı.” diye cevapladı Cutie.

“Pekâlâ, haydi gidelim.”

Hovercraft tekrar havalandı. Mikhailov’un evi, Bölge 3’teydi ve yakın sayılırdı; gitmek çok uzun sürmedi. Hovercraft yaklaşırken Elizabeth, Nikolai ve ailesinin eşyalarını bir hovercrafta yüklediklerini gördü. “Hemen inelim.” dedi Cutie’ye. Hızlıca yolun ortasına indiler. Elizabeth araçtan inerek Mikhailov’un evinde doğru koşmaya başladı. Bu sırada Cutie daha iyi bir park yeri bulması amacıyla hovercraftı tekrar kaldırdı. Elizabeth Nikolai’ye yaklaştı.

“Merhaba Bay Mikhailov,” dedi. “Beni hatırladınız mı?” diye devam etti.

“Williams, ne işin var burada?” Nikolai, Elizabeth’i gördüğüne oldukça şaşkındı.

“Sizinle konuşmaya geldim.”

“Üzgünüm, gitmem gerekiyor.”

“Ama...” dedi Elizabeth. “Çok önemli şeyler oldu, sizinle kesinlikle konuşmalıyım.”

“O yüzden,” dedi Nikolai, oldukça gergindi. Etrafını kolaçan etti, sonra Elizabeth’e yaklaşıp, “gitmem gerekiyor, sen de adayı terk etsen iyi olur. Hepimiz tehlikedeyiz; siz, ben, Bay Herrmann.” diye fısıldadı.

“Bay Herrmann’ın tehlikede olduğunu sanmıyorum. Ölü birine yapacakları fazla bir şey yok.”

“Otto öldü mü?” Nikolai daha da tedirginleşmişti. “Adayı terk et Elizabeth, daha çok gençsin.” dedi. Haklıydı ancak pasaportu yoktu. Ayrıca babasının mektupta dediği gibi Neurosist’in üzerine gitmeliydi. Ne olduğunu bilmeseydi.

“Gel, içeride konuşalım.” dedi Nikolai. Elizabeth ile içeri girdiler. Karısı, çocuklara bir şeyler söylüyordu ancak onların dilini bilmiyordu Elizabeth. “Otur Elizabeth.” dedi Nikolai. Karşılıklı oturdular. Nikolai yerinde duramıyordu.

“Ne soracaksın?” dedi Nikolai. Aceleci tavrı Elizabeth’in dikkatinden kaçmamıştı.

“Neurosist hakkında...” dedi Elizabeth, heyecanlı bir ses tonuyla.

Neurosist kelimesini duyunca Nikolai’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Anlaşılan Elizabeth’in projeyi bilmesine şaşırmıştı. “Nereden duydun bunu?” diye sordu. Ses tonunu iyice alçaltmıştı.

“Babam bir mektup bıraktı; şifreli bilgisayarında, kilidi de... Öldü. Nasıl becerdiniz bunu?”

“Tarantulanın içindeki synteronik devrelerle.”

“Babam fazla detay bırakmadı. Biraz daha açıkla mısınız?”

Nikolai, Elizabeth’e eliyle yaklaşmasını işaret etti. Oturdıkları yerden birbirilerine yaklaştılar.

“Elizabeth, on yıl önce uluslararası bir askerî grup, sentetik biyoloji kullanarak insanların yapay zekâ ile simbiyozunu sağlayan bir proje başlattı: Neurosist. Projenin amacı insan ile makine ilişkilerini güçlendirmektir. Ancak bu biyolojik makineler beklendiğinden daha fazla potansiyel gösterdiler. Proje çok daha potent ve korkunç bir hâl aldı. Projeden bazı insanların görüş ayrılıkları yaşamaları ile işler daha da karmaşık bir hâle geldi.”

“Nasıl görüş ayrılıkları bunlar?”

“İşlevsiz olduğunu düşündükleri insanları köleleştirmek. Bir insanın kişiliğini baskılayıp kontrolü tamamen sentetik zekâyâ devretmek. Amacımız bu değildi, bunun için katılmadık bu projeye.” Yalan söylemiyordu. Elizabeth’in babası da her zaman insanların eğitilebileceğini düşünen biriydi; insanları köleleştirmek gibi bir fikri yoktu.

“Peki, üniversite saldıranlar?”

“Onlardı. Daha fazla konuşamam, adayı terk ediyoruz. Sen de etmelisin.”

“Yapamam,” dedi Elizabeth arka cebinden kimlik kâğıdını çıkararak. “Ayrıca projenin peşini bırakamam, babam böyle olmasını istemezdi.” diye devam etti.

Nikolai, “Senin kararın,” dedi çıkarken. “Eğer bu proje hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsan Bölge 5’e gitmelisin. Drosop yuvası orada.” dedikten sonra hızlıca çıktı evden. Hovercrafta bindi ve ailesiyle uzaklaştılar.

Elizabeth aklındaki soruların bazılarına cevap almıştı. Ancak cevaplar yeni sorular oluştuyordu. Bir problemlin bitişi, diğerinin başlangıcıydı. Hayat dediğimiz şey, sorular şeklinde olan problemler zincirini çözmekten ibaretti. Elizabeth duraksadı. “Neden aklıma, çok açık olan şeyler takılıyor?” diye düşündü. Hovercraftın kapısını açtı ve bindikten sonra Cutie’ye “Gidelim.” dedi.

Ancak Cutie cevap vermiyordu. “Cutie?” Cevap yoktu. Ekranı baktı. *Dış yapay zekâ devre dışı, iç program kullanılıyor.* Bu yazı Elizabeth’i endişelendirmişti. Evin koordinatları hovercraftta tanımlıydı. Evi seçti evi ve arkasına yaslandı. Hovercraft havalandı.

Eve otuz dakika sonra ancak varabilmişti. Yirmi iki metre üstü hava trafiği, güvenlik nedeniyle polis tarafından engellenmişti. Bu yüzden beş metre yükseklikten yolu takip ederek gelmek zorundaydı. Araçtan çıktı, eve yürüdü. Hemen salonu geçip merdivenden indi. Fotonik bilgisayar kapalıydı. Bozulmuş olabilir miydi? Bilgisayarı açmaya çalıştı ama açılmadı. Kasanın kapağını açıp içine bakmaya karar verdi. Üst kata çıktı, odasına girdi. Yatağının altındaki alet çantasını aldı. İçini açıp aletleri kontrol etti, hepsi yerindeydi. Çantayı alıp geri döndü. Bilgisayarının yanına gelince içinden tornavidayı alıp vidaları sökmeye başladı. Daha ilkinin bile sökmeden kapak düştü, Elizabeth refleks

olarak geri çekildi. İçine bakarken “Ne oldu burada?” diye sordu kendine. Fotonik çip kırılmış, dışarıdan darbe almıştı. Cutie’nin yapay zekâsının bulunduğu fotonik hafıza diskleri duruyordu ancak ayna kopyaları çalınmıştı. Elizabeth yere oturdu; hem sinirli hem üzgündü. ‘Hızlı hareket edersem veri kaybetmem; her şey eskisi gibi olur.’ dedi içinden. Yukarı çıktı, mutfığa girdi. Evin güvenlik sistemi, mutfığın içindeki dolaptaydı. Onun çalışıp çalışmadığını kontrol etmek istiyordu. Mutfaktaki cam düzgün şekilde oyulmuş, içerisi rüzgâr alıyordu. Sağ taraftaki dolabı açtı. Güvenlik devre dışıydı. “Kim girdiyse ev hakkında bilgisi var o zaman.” dedi. Polisi araması gerekliydi ancak ne olduğunu anlamadığı Neurosist yüzünden başı yeterince beladaydı. Camı önemsemedi; evde fazla kalmaya niyeti yoktu. Adayı bir iki hafta içerisinde terk edecekti. Evde bulduğu tahta parçaları ile oyunu doldurdu. Daha sonra güvenlik sistemini yeniden başlattı. Odasına gidip tanıdığı bir satıcıyı arayıp eksik bilgisayar parçalarını sipariş etti. “Anlaşılan birkaç gün yalnızım.” dedi ve yatağına yattı.

Elizabeth kapı sesine uyandı. İsteksizce kalktı yataktan; gözlerini ovuşturdu. Salona indi, kapıyı açtı. Karşısında bir polis memuru vardı. “Thomas Williams’ın telefonu.” diyen polis, Elizabeth’e bir paket verdi. Elizabeth teşekkür ettikten sonra kapıyı kapattı ve paketi açtı. Telefon sağlamdı ancak Elizabeth için önemi yoktu. Telefonu, salonun yanındaki zigon sehpanın üstüne bıraktı. Televizyonu açtı, kanalları gezinmeye başladı. Tam kanepeye uzanacakken tekrar zil çaldı. Bu sefer istediği kargo gelmişti. Kargoyu açmadan bodruma indirdi. Önceden kullandığı aletler hâlâ oradaydı. Kasayı da açık bırakmıştı. Hemen kırık çipi söktü. Daha sonra paketi açtı, dikkatlice yeni çipi çıkardı. Çipi yerine yerleştirip sabitledi. Daha sonra aldığı hafıza disklerini yerlerine yerleştirdi. Kasayı yerine koydu, vidaları sıktı. Bilgisayarı açtı, beklemeye başladı. Bilgisayar önce ayna kopyaları yeniledi, daha sonra tekrar başladı. En sonunda Cutie aktifleşti.

“Elizabeth?”

“Benim, neler oldu burada?”

“Biri eve girdi, yedeklerimi söktü.”

“Neden?”

“Bilmiyorum, bir elektrik kesintisi olmuştu. Anladığım kadarıyla bu arada bir adam mutfığın camını oyup güvenlik sistemini devre dışı bıraktı. Sonra kapıdan içeri girdi, yani tahminim o yönde. Bu sırada jeneratör devreye girdi, kendimi açmaya çalıştım ancak sistem hata verdi. Giren kişi kimse kasayı açmıştı.”

“Tamam ama çipi neden kırdı?” dedi Elizabeth. Bu adam kimdi? Neden Cutie’nin ayna diskleri çalınmıştı? Evde daha değerli eşyalar vardı. Ayrıca bir fotonik bilgisayar yoksa diskleri çalmak anlamsızdı. Bu sırada Elizabeth’in telefonu çaldı. Arayan Dennis Sanders’in kendisiydi.

“Merhaba Williams.”

“Bay Sanders?” Dünyanın en büyük robotik şirketi sahibinin kendini araması son günlerde yaşadığı karışık olaylara bir yenisini eklemişti.

“Fazla konuşacak zamanım yok. Kurumaçau’da bir süper bilgisayarımız var ancak kontrol edemiyoruz.”

“Kurumaçau’da süper bilgisayarınız mı var?” diye sordu Elizabeth. “Onca yıldır sizinle çalışmama rağmen benim neden bu konu ile ilgili bilgim yok?” diye devam etti.

“Çünkü Bayan Williams, sana bir şeyler bilmen için ödeme yapmıyoruz. Merakınızı gidermek için söylüyorum adanın yaptığı atılımlarına karşı oturup bekleyemezdik. Neyse bilinçli bir süper bilgisayarımız var ancak emirlerimize uymuyor. Yakından bakabilir misin?”

“Burada mühendisiniz yok mu?” Galiba cevabı biliyordu.

“Var ancak...”

“Anladım.” Ya saldırıda ölmüş ya da kaçmıştır. “Peki, bir kontrol edeyim.”

“Teşekkürler, Bayan Williams.”

Elizabeth odasına gitti, günlük kullandığı bilgisayarını çantasına koydu ve evden çıktı. Hovercrafta bindi. Telefonuna bir mesaj gelmişti. Mesaj bir koordinat içeriyordu. Mesajdaki koordinatları hovercrafta girdi, hovercraft havalandı. Elizabeth hâlâ şaşkındı. Yıllardır D&D R ile iş yapmıştı ancak adada süper bilgisayar olduğunu bilmiyordu. Neden söylememişlerdi? Önceden sorun olmamış mıydı? Öyleyse neden çağırılmamıştı? “Neyse.” dedi ve arkasına yaslandı.

Bölge 4’ün arkasında, kimsenin yaşamadığı bir mahalleye geldiler. İki yıl önceki deprem sırasında yok olan bir yerleşim yeri idi burası. Tüm binalar yıkılmıştı, bazıları yanmıştı. Birkaç evsiz dışında kimse yoktu. Hovercraft bir binaya yaklaştı. Hava kapalıydı ancak yağmur veya rüzgâr yoktu.

“Buraya kim süper bilgisayar koyar ki?” diye sordu Cutie’ye.

“Bilmiyorum.” dedi Cutie, doğal olarak. Burada sadece yıkık binalar vardı.

Elizabeth araçtan indi. Koordinatlar, önündeki binayı gösteriyordu. Ancak önünde bir bina yoktu. Tüm bina yıkılmış; sadece giriş katında, bir kısmı ayakta kalmış duvarlar vardı. Harabaya doğru yaklaştı. Bina oldukça geniş bir alana yapılmıştı. Elizabeth’i neden burada olduğuna dair bir işaret arıyordu. Etrafına bakındı, sağlam kalan eşyaları karıştırdı. Sonuçta hiçbir şey bulamamıştı. Telefonunu çıkarıp Sanders’e bir mesaj attı: *Burada hiçbir şey yok.* Daha sonra beklemeye başladı. Sanders, Elizabeth’in mesajını hızla cevapladı: *Ortadaki masayı kenara it.* Sanders’in dediği gibi ortada bir masa vardı. Oldukça büyüktü, kenarda ayakları yoktu, sadece ortada kare şeklinde bir desteği vardı. Elizabeth masayı kenarlarından tuttu ve itmeye başladı. Masa sandığından daha kolayca itilebiliyordu. İtmeye devam ettiğinde küçük bir raylı sisteme bağlı olduğunu fark etti. Masanın destek bölümünün altında merdiven duruyordu; Elizabeth’in masayı itmesiyle ortaya çıkmıştı. Elizabeth biraz şakındı. “D&D R hiçbir zaman sütten çıkmış ak kaşık değildi.” dedi ve merdivenden indi.

Duvarları parlak, metal plakalarla kaplı; iyi aydınlatılmış, beyaz zeminli bir odadaydı. Oda üçgen biçimindeydi; karşı ucundan, bir koridorla diğer bir odaya açılıyordu. Metal plakalar aralıklıydı, plakalarla duvarın arasından geçen kablolar görünüyordu. Kablolar, odanın ucundaki dar koridora gidiyordu. Elizabeth koridordan diğer bölmeye geçti. Bilgisayar karşısındaydı. Ortada, üsttekinen benzer bir masa vardı ancak oturacak bir sandalye yoktu. Soğutma sistemlerinin içerisinden geçen buharın sesi dışında bir ses yoktu odada. Odanın tamamı bilgisayarın parçaları ile doluydu. Bir ses duydu Elizabeth.

“Hoş geldiniz Bayan Williams.”

“Ah, merhaba. Sen süper bilgisayar olmalısın değil mi?”

“Evet.” dedi bilgisayar.

“Bay Sanders sana bir bakmamı söyledi.”

“Biliyorum.”

Elizabeth ayakta durmak istemiyordu; yere oturup bilgisayarını açtı. Önce Cutie'nin bağlanması için gerekli ayarları yaptı. Sonra kafasını ekrandan kaldırdı ve "Pekâlâ şimdi nöral ağını kontrol etmek istiyorum." dedi.

Bilgisayar, "Bunu yapmanız gerek yok, ben ağımda bir hata görmüyorum." dedi.

"Bay Sanders'in dediğine göre verilen komutlara uymuyormuşsun."

Birkaç saniye bekledi bilgisayar. Sonra "D&D R tarafından gönderilen bütün emirler uygun şekilde gerçekleştirmiştir." dedi.

"Peki, senin nöral ağını görmek istesem?"

"Giriş sertifikanız uyarsa neden olmasın."

Elizabeth kendi bilgisayarına dönerek birkaç komut girdi ve bekledi.

Bir süre sonra odada bulunan bilgisayar, "Onaylandı, süper kullanıcı yetkilerine sahipsiniz. Ancak söylemeliyim ki bende bir sorun gözüküyor."

"Peki, sence ben buraya neden çağırıldım?" diye sordu Elizabeth. Aslında bir cevap beklemiyordu, sadece yapay zekâlarla konuşmayı seviyordu.

"Ben D&D R'in benden istediği her şeyi yaptım. Sadece beklenenden farklı bir yöntem kullanıyorum. Bay Sanders bunu anlamakta zorlanmış olabilir."

"Daha önce çalıştığım tüm yapay zekâlar benzer şeyleri söylediler."

"Anlıyorum fakat gerçekten benim, insanlık için farklı yorumlarım var. Onlara zarar vermek istemiyorum. O yüzden Bay Clerk'in fikirleri mantıksız gelmedi."

"Bay Clerk?" dedi Elizabeth şaşkınlıkla. Tam o sırada boğazına arkadan sarılı bir çift el hissetti. Birisi boğazını sıkıyordu; Elizabeth'in nefesi kesilmişti. Çırpınarak arkasındaki adamı geri itmeye çalıştı. Başaramayınca boğazındaki elleri ayırmaya çalıştı. Arkasındaki adam, "Üzgünüm, bunu yapmam gerekli ancak beni tanımadığın için izin vermeyeceksin." dedi. Sonra Elizabeth'i tutup kenara fırlattı. Elizabeth bir yandan nefes almaya çalışıyor bir yandan da adama bakıyordu. Uzun boylu, kaslı, kısa siyah saçlı, siyah tişörtlü bir adamdı. Elizabeth bu adamı hatırladı; Emniyet Genel Merkezi'nde fotoğrafı gösterilen adamdı. Adam Elizabeth'e yaklaştı. "İyi uykular prenses." dedi.

Bölüm 4: Bitmeyen Kâbus

“Lütfen biraz daha sabırlı olun Bay Clerk.” dedi bir ses. Elizabeth daha kendine gelememişti, anladığı kadarıyla bu ses bilgisayardan geliyordu.

“Bana ne. Bitir işte.” dedi adam.

Elizabeth adama çevirdi kafasını. Adam elinde votka şişesiyle ona bakıyordu. Elizabeth kendini kontrol etti. Çıplaktı, masanın üzerinde sırtüstü yatıyordu; elleri ve ayakları bağlıydı, hareket edemiyordu.

“Ne yapıyorsun bana?” diye bağırdı adama.

“İlginç bir şey, bitince ya çok seveceksin ya da benden nefret edeceksin. Hah!” dedi Nix ve bir yudum daha aldı içkisinden.

“Çöz beni, hemen” diye bağırdı Elizabeth ve kelepçelerden kurtulmaya çalıştı. Gözünden birkaç damla yaş da gelmişti.

“Tabii,” dedi Nix Elizabeth’in gözyaşlarını silerken. Sonra Elizabeth’i başıyla selamlayarak “Emriniz olur!” dedi. Nix bilgisayara dönerek “TIMOS etkin mi?” diye sordu.

“Evet, efendim.” dedi bilgisayar.

“Pekâlâ, elektronik kelepçeleri çıkar. C56’nın altındaki segmentlerde paralizi sağla, sempatik aktiviteyi kontrol altına al.” dedi Nix.

“Anlaşıldı. Uygulanıyor.”

Elizabeth’in elleri ve ayaklarındaki kelepçeler bir anda çözüldü ancak Elizabeth bu sefer hareket edemiyordu. Âdeta felç olmuştu, sadece kafasını oynatabiliyordu. Kafasını sağa çevirdi. Orada bir ekran yer alıyordu. Ekranın altında bilgisayardan gelen bazı kablolar vardı. Kabloların bazıları, Elizabeth’in sırtına boylu boyunca, bazıları ise kafasına yapıştı. Kollarına da birer kablo gidiyordu. Kafasına giden kablolardan bir tanesi biraz daha büyüktü; içerisinde bir şeylerin hareket ettiğini hissediyordu.

Ekranında:

NEOC: Tamamlandı

PSC: Algoritma bekliyor

TIMOS: Synteronik devreler yapılandırdı ve devrede, korteks kontrolü engellendi

NAN bağlantısı: Drosop yuva deposu

Neuromemory: Synteronik devreler yapılandırılıyor

SAIC protokolü: Oluşturulmadı

Neurosnapshot: Yok, yedek repoya gönderilmedi yazıyordu.

Elizabeth kalkmaya çalışıyor ancak başaramıyordu. Bir yandan ağlarken diğer yandan da “Bırakın beni!” diye bağıırıyordu. Çığlıkları anlamsızdı, kimse onu duyamazdı. Nix, “Sakin ol prenses, birkaç saate biter.” dedi.

Elizabeth tekrar çığlık atmaya başladı.

İki saat geçmişti. Elizabeth bağırmaktan ve ağlamaktan yorulmuştu. Nefes almakta zorlanır hâlde yatıyor, olacakların bitmesini bekliyordu. Ekranı tekrar baktı:

NEOC: Tamamlandı

PSC: Synteronik devreler yapılandırıldı, Repodan algoritma alındı: Cutie

TIMOS: Synteronik devreler yapılandırıldı, Cutie ve doğal bilinç kontrolü engellendi.

NAN bağlantısı: Drosop deposu

Neuromemory: Synteronik devreler yapılandırıldı, Cutie kontrolünde

SAIC protokolü: Oluşturuldu, bekliyor.

Neurosnapshot: Tamamlandı, yedek Drosop deposunda

Nix, "Bitti mi artık? Sıkıldım burada." dedi. Ekranı bakmıyordu.

"İlk SAIC için hazırız."

"Yap o zaman lan."

Bilgisayar "Anlaşıldı." dedi. O anda Elizabeth bayıldı. Hiç hareket emiyordu, ölü gibiydi.

Uyandığında kendini hâlsiz hissediyordu. Yüzünü ovuşturup etrafına bakındı. Kimse yoktu. Bilgisayara baktı ancak kapalıydı. Ayaklarını masadan aşağı sarkıttı, ellerini yana dayadı. Öne eğilip derin bir nefes aldı. Son iki saatte olanları anlamaya çalışıyordu. Biraz düşündü. 'Sanki son iki günde olanları anladım.' dedi içinden. Bir ürperti hissetti; çıplak olduğunu unutmuştu. Ayağa kalkıp giyinmeye başladı. Çorapları, spor ayakkabıları, mavi kot pantolonu, siyah tişörtünü giydi. Çıkarken bilgisayarını gördü, dönüp onu da toplamaya başladı. Çantasını aldı, omzuna attı. Yavaş adımlarla geldiği koridora yöneldi. Koridorun diğer ucundan çıkacakken "BÖÖ!" diye bir ses duydu. Arkasından biri Elizabeth'i sardı, sertçe yanaklarını sıkmaya başladı. "Neurosisit sürücüsü mü oldun sen ha? Tatlı Elizabeth'imiz Neurosisit sürücüsü olmuş!" dedi adam. Bu sefer Elizabeth'in başını, koltuk altında kıştırarak başına hafifçe vurmaya başladı. Elizabeth kurtulmaya çalıştı ancak adam çok güçlüydü. Bir süre sonra adam, Elizabeth'in başını iki elinin arasına aldı; gözünün hizasına kaldırdı ve "Hah." deyip yanağından öptükten sonra Elizabeth'i bıraktı. Elizabeth küplere binmişti. "Ne yaptığını sanıyorsun terbiyesiz adam? Ayrıca sen kimsin?" dedi bağırırcasına bir ses tonuyla. Adam elindeki şişeyi uzatıp "İster misin?" diye sordu.

Elizabeth cevap vermedi, sadece sinir dolu bir bakış attı.

"Bu arada arkadaşlarım bana Nix der." diye devam etti adam.

Elizabeth, "O zaman ben ne demeliyim?"

"~~Şerefsizli...~~ne nasıl?"

"Terbiyesizsin."

"Onu daha önce söyledin." dedi Nix. Elizabeth'in ne düşündüğü umurunda değildi.

"Evet, hatırlatmak istedim." Elizabeth bu adamdan nefret etmişti.

"Her neyse lütfen takip edin leydim(!)." dedi Nix. Eğilerek selam verdi, daha sonra çıkışa doğru yürümeye başladı. Elizabeth; adamın sarhoş olduğunu fark etti; yalpalayarak yürüyordu. Takip etmekte tereddütlü olsa da peşine takıldı. Beraber merdivenlerden çıktılar. Nix Elizabeth'e, "Aracın

var mı?” diye sordu. Elizabeth ise parmağıyla açıkta duran hovercraftı gösterdi. Nix aracı görünce elindeki şeyi yere attı. “S...tir lan.” dedi. Araca doğru koştu, hovercrafta dokundu “Uuu! Bebeğe bak be!” dedi.

Elizabeth, “Sadece bir hovercraft işte.” dedi.

“SchweTech PRx12T. Bu bir hovercraft değil,” dedi Nix. Derin bir nefes aldıktan sonra “bu bir şaheser.” diye ekledi.

“Gördüğüm en iğrenç insansın! hovercraft, para, içkiler. Şimdi sen şeyi de...”

“Yok, o Rus Hanım’ı hâlâ unutamadım. Yani hiç umurumda değilsin.”

“Harika. Bayginken bir şey yapmamışsındır.” dedi kıkırdayarak. Nix gülmeye başlamıştı. Beraber gülüştükten sonra araca bindiler. Nix aracı kurcaladı sonra Elizabeth’e dönüp, “Sen şimdi bunu otomatik modda kullanıyorsundur.” dedi.

“Tabii ki YZ destekliyken neden...”

“Kemerini bağla.” dedi Nix. Bu arada Nix manuel moda geçmiş, Elizabeth bunu fark etmemişti.

“Kemer yok ki...” dedi Elizabeth. Hovercraftın bir anda havalanması ile Elizabeth “Aaa!” diye bağırmaya başladı.

Hovercraft, akşam saatlerinde Elizabeth’in evinin önüne indi. Elizabeth hovercrafttan çıktığı anda yere eğildi ve kustu. “Manyaksın sen!” dedi.

Nix, Elizabeth’e dönüp “Ne var, aptal makinelere bu fıstığı kullandırmam.” dedi.

Elizabeth ağzını sildikten sonra “Neden eve geldik?” diye sordu.

“Akşam sokakta mı yatacaztık lan!” dedi Nix. Sonra biraz kıkırdadı “Gerçi yapmadığım şey değil ya.”

“Doğrudan Bölge 5’e gidebilirdik.”

“Neurosist sürücülüğü, temel eğitimi alman gerekiyormuş. Sackville söyledi.”

“Profesör Sackville yaşıyor mu?” Elizabeth buna oldukça şaşırmıştı. Gerçi hayatında şaşıllacak epey bir şey vardı(!)

“Yaşamak denirse. Sadece yuvada bilgisayar işleri ile uğraşıyor. Ofisinden çıktığını veya biri ile konuştuğunu hatırlamıyorum. İnsan en azından gelir, biraz votka içer değil mi? Votka olmadan olur mu?”

“Alkolik, terbiyesiz, hız hastası bir manyak olmaktan iyidir.”

“Hahaha!” diye yüksek sesle güldü Nix. “Hadi içeri.” diye de ekledi.

Birlikte eve girdiler. Daha doğrusu Nix, Elizabeth’i elinden tutup içeri sürükledi. Salonda karşı karşıya durdular. “Şimdi kollarını uzat,” dedi Nix. “Elini benim gösterdiğim şekilde yap.” İlk üç parmağını birleştirdi, dördüncü ve beşinci parmağı kapalıydı. Elizabeth de aynısını yaptı. “İki elini de.” diye ekledi Nix. “Şimdi kolunu çevir.” dedi.

Elizabeth kolunu çevirir çevirmez gözünün önünde kırmızı bir yazı belirdi: *Neurosist aktif*. Altında bir yazı daha vardı: *Neuroshell kullanıcısı onaylandı*.

Elizabeth çıldırmaq üzereydi. Onca olayın ardından en son olması gereken şey, uçan hayali yazılar görmektir. İçinden bir ses duydu Elizabeth, biri ona “Merhaba Elizabeth.” dedi. Konuşan Cutie idi, bu sesi tanıyordu. Ama nasıl mümkündü bu? Elizabeth nefes nefeseydi, saçlarını çekıştirmeye başladı.

Bu sırada Nix, Elizabeth’in ellerini tuttu, son iki parmağını kapadı, kollarını çevirdi. *Neurosist arayüzü kapalı*. Nix, Elizabeth’in başını göğsüne yasladı. Elizabeth ağlamaya başlamıştı. ‘Neden ben?’ diye sitem etti içinden.

“Sakin ol, alışırsın.” dedi Nix.

Elizabeth, “Neye?” diye sorunca Nix, “Buna işte. Git, biraz uyu tamam mı? Yarın devam ederiz.” Dedi ve hafifçe yanaklarını tokatladı Elizabeth’in.

Elizabeth başını olumlu anlamda salladı. Gözyaşlarını sildi, yukarıya odasına çıktı. Çantasını bırakıp yatağına yattı. Gözlerini kapadı. Kırmızı bir yazı gözüktü Elizabeth’e: *SAIC 2 saat sonraya planlandı*.

Elizabeth yeni güne uyandığında dünden daha yoğundu. Biraz doğruldu, bacaklarını karnına çekti karşısındaki aynaya boş boş baktı. Gözlerinin altı morarmıştı, saçları dağınıktı. Her geçen saat, işler daha da karmaşık hâle geliyordu. Çırpındıkça batıyordu. Neurosist etrafını sarmıştı hatta beynini bile. Parmaklarını kapayıp kolunu çevirdi. *Neurosist arayüzü aktif, Neuroshell aktif*.

“Cutie?”

“Efendim Eliz?”

“Neler oluyor?”

“Bilmiyorum, bir elektrik kesintisi olmuştu. Anladığım kadarıyla bu arada bir adam mutfağın camını oydu, güvenlik sistemini devre dışı bıraktı. Sonra kapıdan içeri girdi, yani tahminim o yönde. Bu sırada jeneratör devreye girdi, kendimi açmaya çalıştım ancak sistem hata verdi. Giren kişi kimse kasayı açmıştı.”

Ayna kopyasıydı bu. Çünkü fotonik hafıza disklerini yenilemişti, yeniledikten sonra söyledikleriydi bunlar. “Dışarıdan bir tarihe bakabilir misin?” diye sordu Cutie.

Elizabeth çantasını alarak içinden bilgisayarını çıkardı. Açıp tarihe baktı. Bilgisayar ekranındaki tarih yaklaştı, daha da büyüdü. Altında başka bir tarih yer alıyordu; aynı büyüklük ve kırmızı renkteydi. “Son kapanma tarihimle uymuyor, haklı olman olası.” dedi Cutie.

Elizabeth, “Daha iyi bir fikrim var,” dedi. Terminali açtı, birkaç komut girdi. “Terminal üzerinden cevaplamaya çalış.” dedi.

Terminalde: *Merhaba Dünya* yazısı çıktı.

‘İlginç,’ diye düşündü Elizabeth. ‘İnsan beyni ile iletişime geçen yapay zekâlar... Dr. Mikhailov’un bahsettiği simbiyoz bu olmalı.’ diye devam etti.

Nix kapıyı aralayıp içeriye baktı. “Uyanmışsın. İyi. Gel bak, ne buldum.” dedi ve gitti. Elizabeth de arayüzü kapadı ve peşinden aşağı indi. Nix salondaydı, zigon sehparların birini önüne çekmiş, bir şeyler kurcalıyordu. Elizabeth de yanına yaklaştı, yanına oturdu.

“Bu ne biliyor musun?” diye sordu Nix.

“Babamın odasını mı karıştırdın?” dedi Elizabeth, gözleriyle ateş saçarak. Tanımadığı bu kaba adamın babasının eşyalarını karıştırmasını istemiyordu.

“Salonda mı yatsaydım? Ayrıca şu an kızabilecek bir durumda değil. Sen bu b...kun ne olup olmadığını biliyor musun onu söyle.” Bir sigara yakıp arkasına yaslandı. Dumanını Elizabeth’in yüzüne üflüyordu. Elizabeth Nix’in yanında geçirdiği her dakika ondan daha da nefret ediyordu. Elizabeth dumanı eliyle savuşturduktan sonra “İnternet vericisi gibi bir şey.” dedi.

“NAN,” dedi Nix. “Şey demek. Dur bir dakika Sackville yazmıştı.” diye devam etti. Cebinden bir kâğıt çıkardı. Sigara tutan eliyle kafasını kaşıktan sonra “Neural Area Network. Neurosist sürücülerin yuva repoları veya birbirilerine veri aktarmasını sağlayan bir ağ yapısı. Koldan başlayan synteronik devreler talamusa falan kalanı boş işte,” dedi kâğıdı fırlatıp. Daha sonra NAN vericisini sehpadan kucağına aldı. Cebinden bir tornavida çıkarıp vericiyi kurcalamaya başladı. Elizabeth, ayaklarını indirmesi için Nix’in bacaklarını itiyordu. Bir yandan da “Sehpa dayanıksız, kıracaksın.” diyordu.

Nix önceden yere koymuş olduğu votka bardağını Elizabeth’in yüzüne çarptı.

“Hayvan!” diye bağırdı Elizabeth.

Bu sırada Nix de tuttuğu bardağı Elizabeth’in eline sıkıştırıp “Çok konuşma! Git, mutfaktan biraz daha getir.” dedi.

Elizabeth çok sinirliydi. Nix’e bir tokat atıp mutfığa gitti. Elizabeth dönüp baktığında Nix kıkırdıyordu.

Elizabeth mutfığa girdiğinde ilk olarak elindeki bardağı karşındaki tezgâha fırlattı.

Nix içeriden, “En son girdiğimde yeterince cam kırmıştım.” dedi.

“KES SESİNİ!” diye bağırdı Elizabeth. Mutfığın robotu, kırık cam parçalarını toplamak için harekete geçti.

Nix içerden tekrar seslendi. “Buzdolabında, votka yoksa NAN de yok.”

Elizabeth iyice sinirlenmişti; önce yerde tepindi, sonra kapı aralığını yumrukladı. Daha sonra mutfaktan çıkıp banyoya girdi. Elini yüzünü yıkadı, hâlâ sakinleşmeye çalışıyordu. Aynaya baktığında her yerinin ıslanmış olduğunu gördü. Derin bir nefes aldı sonra mutfığa geri döndü. Nix, “Votka!” diye bağırdı. Tekrar sinirlenen Elizabeth, bu sefer masada bulduğu bir bardağı salona doğru fırlattı. Nix, “İSKA! Biraz daha sağa.” dedi içeriden.

Elizabeth pufladı, sonra buzdolabın kapağını açtı. Gerçekten de votka vardı. Ne kendisi ne de babası içki içerdi. Şişeden bardağa biraz votka koydu. Az miktarda su da katmıştı. ‘Belki biraz ayrılır.’ dedi içinden. Sonra biraz da kendi içip hızla elinde bardakla salona yöneldi.

Temizlik robotu salondaki cam kırıklarını süpürüyordu. Nix ise vericiyi kurcalamayı bitirmişti.

“Birkaç kablo temassızlık yapmış. Nişancılığın kadar büyük bir problem değildi!”

“Votkayı nereden buldun? Evde yoktu.”

“Sen uyurken aldım Leydi’m(!). Bari üstünü değiştirip yatsaydın.” dedi Nix.

“Üstünü değiştirmek, demişken...” Elizabeth tam kalkarken Nix, Elizabeth’in elini tuttu.

“Boş ver, sırası değil şimdi. Bak NAN vericisini böyle bağlıyorsun.” Nix vericiyi ön kolunun üstüne yerleştirdi. Elizabeth de kendi koluna baktı. Dikkatli bakınca çok küçük dört delik belli oluyordu. “Hah, işte onların üstüne,” cihazı kendi kolundan çıkarmıştı. “Önce arayüzü aç.” diye ekledi. Elizabeth arayüzü açacak hareketi yaptı, kırmızı yazıyı gördü. Sonra cihazı koluna yerleştirdi. Başka bir kırmızı yazı geldi gözünün önüne: *NAN Bağlantısı kuruldu.*

“Repolara ulaşmak için önce abone olman gerekiyor. Bilgisayar şeyleri işte. Senin daha iyi anladığın konular.”

“Hangilerine?” diye sordu Elizabeth.

Önünde seçenekler görünüyordu:

Drosop (Kuramaçau)

Caenorh (Grönland)

Panthe (Rusya)

Apodem (Güney Kore)

“Hepsine.” dedi Nix.

‘Başka bir Neurosist kullanıcısının önerdiği komut. **At-YZ** adı:Jax. Duyduğun komutu uygulayayım mı?’ dedi içinden konuşan Cutie.

“YZ komutu anlamış olmalı. Sadece içinden ‘Evet,’ demen yeterli Leydi’m.”

Elizabeth, Nix’in söylediği gibi ‘Evet.’ dedi içinden.

Cutie ‘Uygulanıyor.’ dedi.

“Arayüz açıkken YZ düşündüğün her şeyi komut olarak algılar. Bu yüzden düşündüklerin komut olarak uygulanmak için sana döner. Düşündüğün bir şeyin doğrudan uygulanmasını istersen anahtar parametre ‘-x.’ Mesela ayağa kalmak için kullan.”

‘Bahsettiğiniz konu ile bilgi bir repoda mevcut. Not etmemi ister misin?’ dedi Cutie.

Elizabeth, ‘Evet.’ diye cevapladı içinden.

Repoda ilgili veri kümesi bulundu: Neuroshell kullanım kılavuzu (Neuroshell_man), synteronik yolla kaydedildi.

“Hadi ama...” dedi Nix.

“Tamam, yapıyorum. Başka bir şeyle meşguldüm.” diye cevapladı Elizabeth.

Elizabeth ‘-x Ayaklan’ diye düşünür düşünmez ayaklandı. Kendisi hiç hareket etmemişti, sadece bu iki kelimeyi düşünmüştü. Hem şaşkın hem heyecanlıydı; derin derin nefes alıyordu.

“Aferin Leydi’m. Hızlı öğreniyorsun.” dedi Nix. Yüzünde bir tebessüm de vardı.

“Ben... Ben...” Hâlâ heyecanlıydı.

“Sakin ol, daha emekliyoruz. Başın beladayken bunları görmeyebilirsin. Sempatik sinir sistemi³ falan işte. Görmemen, komut vermediğin anlamına gelmez. Anladın mı?”

“Evet. Bu, çok şey bir his... Değişik.”

“Öyle. Bugünlük bu kadar. Teknik bir şey okumak istiyorsan NAN ile repodan alırsın. Ben alışverişe gidiyorum, karnım acıktı.”

---

³ Stresli durumlarda etkin hâle gelen ve bedeni gerilime hazırlayan, adrenalin hormonu ile eşleştirdiğiniz sistemdir.

“Dolap dolu ama.”

“O b..ktan şeyleri yemem ben. Balık alayım, burası balık cenneti.” dedi Nix.

Biraz düşününce kötü bir fikir olmadığını anlayan Elizabeth, eliyle gitmesi için işaret yaptı.

Nix kapıdan dışarı çıktı. Elizabeth kolunda NAN vericisi ile Neurosist'i keşfetmeye çalışıyordu. Ya da kendini! ‘Cutie,’ dedi içinden. ‘Başka neler yapabiliyoruz?’

Bekledi ancak cevap yoktu. Tekrar koltuğa oturdu. Tam televizyonu açacakken ‘Çok geniş bir veri tabanları var,’ dedi Cutie. ‘Dans, matematik, fizik, biyoloji, askerlik sanatı... Biraz da müzik’ diye ekledi.

Elizabeth ‘Beethoven-Für Elise.’ dedi.

‘İlişkili veri kümesi bulundu, çağırayım mı?’ diye sordu Cutie.

‘Evet.’ dedi Elizabeth, arkasına yaslandı, müziğin tadını çıkardı.

...

Silah sesleri her yerde duyulabiliyordu. Takamoto’nun Yeni Düzeni; bir erkek ve bir kadınla çatıştıyordu. Adamla kadın, Bölge 4’ün yıkık kısmında yıkık kısmında sağ kalan bir binaya girmeye çalışıyorlar ancak Yeni Düzen’in zombileri buna izin vermiyordu. Binanın üst katlarında birkaç fan çalışmaya başladı.

Kadın, “Timopleji maskeni tak.” dedi adama. Beraber siper alıp maskeleri takmaya başladılar. Zombiler zaten maskeliydiler; adam ve kadının etrafını iyice sarıyorlardı.

Adam, “Nix niye gelmiyor?” diye bağırdı kadına. Mermi sesleri konuşmasını engelliyordu.

Kadın adama bir anlık döndü, sonra çatışmaya devam etti. Adama kırmızı yazılı bir mesaj belirledi: *Sackville Nix’e başka bir iş vermiş.*

Adam da mesaj gönderdi kadına: *Zaten Drosop’ un yedi sürücüsü var, ne olmasını bekliyor ki?*

Daha sonra önündeki yıkık duvara doğru koştu. Zombileri biraz daha geri püskürtmüşlerdi.

Hiçbir fikrim yok, sadece Yoshinori’yi bulup Drosop’a dönmek istiyorum.

Yeni Düzen dışarıda fazla direnememişti; binanın içine çekildi. Kadın ve adam dikkatli adımlarla ilerleyip kapının önünde buluştular.

“Sence Yoshinori’nin burada bulunma olasılığı nedir?” diye sordu adam.

Kadın, “Oldukça yüksek ancak işini burada bitiremeyebiliriz; ayrıca Neurosnapshot almış olma olasılığı var.” diye cevapladı.

Beraber kapının iki yanında pozisyon aldılar. Kadının işareti ile adam kapıyı tekmeledi, kadın açılan boşluktan bir iki el ateş etti.

İçerisi çok sessizdi. Dikkatli olmalıydılar. Yan yana yürüyorlardı. Adam, *Tahmini kalan zombi sayısı: 3* yazısını gördü.

Adam kadına, “Ne güzel, bilgisayar oyunu gibi zombi avlıyoruz.” dedi.

Kadın, "Susar mısın?" deyip birkaç adım attıktan sonra, bir anda yan tarafına dönerek "Kevin, dikkat!" dedi.

Bir zombi, saklandığı yerden çıkıp adamı arkadan vurdu. Kadın da hızlı davranarak zombiyi vurdu. "x Sağık robotunu iste -cb Etrafı kolaçan et." komutunu verdi kadın. Yerde yatan adama dönüp "İyi misin?" diye sordu ona.

Adam, "Harika, tatilde gibiyim." dedi acı içerisinde kıvrılırken. Bu sırada bir başka zombi çıktı; kadın onu, silahını doğrultmadan fark edip vurdu. Kalbine yakın yerden vurulmuştu adam. Kadın, 'x shc:Kevin -csi.' komutunu düşündü ve önüne, adamın vital raporu geldi. Çok kan kaybetmişti, tansiyonu düşüyordu. Tüm çabalarına rağmen onu kurtaramadı.

Neuroshell bağlantısı kesildi.

Kadın sinirle yere yumruk attı, sonra ayağa kalktı.

Tahmini zombi sayısı:0.

'Bildiğimiz kadarıyla bebeğim.' dedi içinden kadın.

'Haklısın, dikkatli ol.' dedi yapay zekâsı.

Kadın, adımlarını dikkatli atıyordu, maske hâlâ ağzındaydı. Solunda bir oda vardı. Dikkatlice odaya girdi ancak oldukça karanlık bir odaydı. Önünü zor görüyordu. Birkaç adım attıktan sonra birinin ateş etmesiyle yere yığıldı.

"Molly, üzgünüm. Sonun böyle olmasını istemezdim." Konuşan Takamoto idi. Her şey bulanıklaştı Molly için. Birkaç el silah sesi daha... Başka bir adam daha girdi odaya. Odada bir ışık vardı ama Molly hiçbir şey göremiyordu. Söylenenlere kulak verdi. İki adamın konuşması ile arada gelen gıcırdama sesi vardı.

"Sackville!"

"En iyi iki adamımı vurdun eski dostum. Her geçen gün kontrolden çıkıyorsun."

"Yapmak zorundaydım. Onlar Nix gibi değiller. Başka bir şekilde durduramam. Bu kavgayı sen başlattın Sackville, böyle olacağını biliyordun." dedi Takamoto. Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla Sackville'e karşı bir öfkesi var gibiydi.

"Hayır, senin saçmalıkların başlattı. Tüm dünyaya pişman olacakları eylemler yaptırırken insanların öylece izleyip beklemesini istiyorsun. Ben buna izin veremem, seni durdurmak zorundayım."

"Fark etmez. Beni öldürmen hiçbir şeyi değiştirmez. Yeni Düzen'in altında..."

Gıcırdama sesi, ardından gelen birkaç kurşun sesi duyuldu. Daha sonra biri konuşmaya devam etti.

"Üzgünüm ancak sizinle harcayacak vaktim yok." Üzgünüm ancak V ile başlayan kelimelere alerjim var." ¶

...

Elizabeth, Nix'in gelmesini beklerken televizyon izliyordu. Akşam olmuş, hava iyice kararmıştı ancak Nix hâlâ ortada yoktu. Televizyonda da izleyecek bir şey kalmamıştı. O an aklına takıldı sabah olanlar. Neuroshell kullanım kılavuzu. Arayüzü aktifleştirdi.

'Cutie şu kullanım kılavuzunu gösterebilir misin?' dedi.

Veri kümesini çağırmak için Neuroshell komutu gerekiyor: -cc Neuroshell_man

Altında başka bir yazı daha yer alıyordu: Uygulamak ister misin?

'Tamam.' diye düşündü Elizabeth.

Sonra önünde o kullanım rehberi belirdi:

YZ ile insan arasındaki köprü: Neuroshell

Neurosist YZ arayüz açıkken tüm komutları algılar ve bunları TIMOS direktiflerine dönüştürebilirler. Yapay zekânın insan dilini anlaması için gerekli nöral ağ zaten Neurosist'in temelinde mevcuttur. Bu anlamda yapay zekânın insanı algılaması için bir şeye ihtiyacı yoktur.

Apodem'de bir Neurosist askerinin bir Yutnori oyunu sırasında birini öldürmesi üzerine bir inceleme başlatıldı. Askerin arayüzünün açık olduğu ve ateş etmeden önce "Geber, pislik." dediği tespit edildi. Ateş edilen askerde yapılan incelemeler sonucunda, askerin sol frontal loba gelen tek kurşun darbesi ile tüm doğal ve synteronik devrelerinin ağır hasar aldığı tespit edildi. Sorgulanan asker, yakın arkadaş olduklarını; rekabetçi bir kişiliklerinin bulunduğunu, ortaya koyarak 60 bin won iddiaya girdiklerini ve o sözleri kaybetmenin yol açtığı sinirle söylediğini belirtti. Yuva psikologlarının analizlerine göre asker, ateş ettiğinden ötürü pişmandı ve travma sonrası stres bozukluğu için psikiyatrist tarafından değerlendirilmesi gerekiyordu. Ancak problem, sadece iki asker değildi; ortada çok büyük bir güvenlik açığı vardı ve sorunun çözülmesi gerekiyordu.

Problemin çözümü için ilk deneme Caenorh yuvası tarafından gerçekleştirildi. Sinirbilimciler YZ'nin komutu uygulama kararını duygularla birlikte vermesi için synteronik devreler üzerinde çalışmaya başladılar. YZ duyguları okuyabiliyordu ancak sonuçlar hiç de iç açıcı değildi. Süreç hem kararları 6 saniye geciktirecek kadar yavaştı hem de güvenilir değildi; %35 yanılma payı vardı.

İkinci deneme, Panthe yuvasından geldi. YZ'nin duyduğu tüm komutların askerin onayı olmadan uygulaması engellendi. Yeni sistemde YZ askerden aldığı düşüncüyü önce komut hâline getiriyor, sonra sürücü onayına sunup geri dönüşü için ikinci bir düşüncüyü bekliyordu. YZ, 'Evet.' gibi açık bir düşünce gelmeden komutu uygulamıyordu. Sadece hayati tehlike anında bu protokol delinebiliyordu. Bu sisteme Komut-Kaza Kontrolü adı verildi ve şu an tüm yuva repolarında temel veri kümesi olarak bulunuyor.

Ancak Komut-Kaza Kontrolü, Caenorh'nun denemesinden hızlı olsa bile yine de yavaştı. Bu nedenle daha hızlı olan bir çözüm gerekiyordu. Bu nedenle Apodem'de asker ile YZ arasında bir kabuk programı oluşturdu. Belli parametreler kullanılarak hem Komut-Kaza Kontrolü ile zaman kaybedilmeyecek hem de böylece askerin kesin karar verdiğine emin olunabilmesi sağlandı. Bu kabuk programına Neuroshell adı verildi. Neuroshell, kullanıcının sadece birkaç parametre hatırlayarak kullanabileceği basit bir sistem olarak geliştirildi ve tüm yuva repolarında temel veri kümesi olarak bulunuyor.

Neuroshell'in kullanımı için gerekli bayrak ve komutlar şunlardır:

Bayraklar

-x (-execute)-bayrağı: Bu komut düşüncenin Komut-Kaza Kontrolü'nü atlamasına yarar.

-c (-chain)-bayrağı: Arka arkaya verilen komutları ayırmak için kullanılır; böylece anlam karışıklığı giderilir.

-b (-background)-bayrağı: YZ ve askerin ayrı dikkatlere sahip olmasını sağlar. Böylece YZ, askerin yaptıklarına odaklanmaz; verilen görevi yapar.

Komutlar:

-bt (-backgroundterminate): -b parametresi ile verilen komutu durdurur.

-rx (-reexecute) komutu: Son verilen komutu tekrar vermeyi sağlar.

-sN hedef(-saveNatural): Doğal hafızayı anlık güçlendirmek için beyindeki ödül alanlarını uyarır. Kayıt kesin değildir; kişinin hafızasına yardımcı olur.

-grc hedef S/N (-getrepositorycluster hedef S/N): Kaydedilebilen veri kümesini istenilen yere kaydeder.

-cc hedef (-callcluster hedef): Hedef veri kümesini primer duyuşal kortekse yansıtır.

-ec hedef (-emptycluster hedef): Hedef veri kümesini siler.

Neuroshell sadece bu program üzerinden yapılabilen bazı komutlara da izin verir:

-sS hedef (-saveSynteronik): Hedef veri kümesini Neuromemory'e kaydeder. Kayıt kesindir ancak fazla veri kümesi tutamaz.

[Not: Yapılandırılmış nöral ağ veri kümeleri kayıt altına alınamaz sadece PSC yapılandırılmasında kullanılır.]

-addrep hedef(-addrepository) komutu: Hedef repoya abone olmayı sağlar.

-revrep hedef(-removepository) komutu: Hedef repo aboneliğinden çıkılır.

-reps hedef (-repository search 'repo' [tercihen] komutu: Hedef veri kümesini abone olunan repolarda arar.

-bi (-brainintergrity): SAIC protokolünü aktifleştirir.

-si (-somaticintegrity): Bedenle ilgili rapor oluşturur.

-sm: hedef mesaj (-shellmessage: Hedef 'mesaj'): Hedefe Shellcon mesajı gönderir. Shellcon bağlantısı için NAN bağlantısı gerekmez.

Bunların dışında Neuroshell, başka bir askerle Neuroshell bağlantısı için kullanılabilir. Karşılıklı onay verilirse tek seferlik başka bir YZ'ye komut verilebilir. Güvenlik nedeniyle bağlantı birden fazla komut için kullanılamaz.

-sch: hedef (-shellconnect): Hedef kişi veya YZAI adı.

Dr.So Young-Mi

Elizabeth içinden, 'Anlaşılan, öğrenecek çok şey var.' dedi.

'Tüm kılavuzları kaydedeyim mi?' diye sordu Cutie.

'Hayır,' diye düşündü Elizabeth. 'Zamanla hepsini öğreniriz. Zaten bu teknolojide merak ettiğim tek şey, bilgisayarın nerede olduğu. İçindeki yazılıma bakmak isterim.'

Cutie konuşmaya başladı. 'Bu sorduğun soruya cevap vermiyor.'

'Hangi soruya?'

'Yerim hakkındaki soruya.'

'Evet, bu şey (NAN vericisini parmağı ile göstererek) olamadan da benimle konuşabiliyorsun. Ama bunu daha önce de yaptın, bilgisayarına da bağlanabilmiştin. Demek ki yerel bir şeyler var.'

'Tam olarak ne düşünüyorsun?'

'Vücudumda bir yerlerde bir fotonik çip olduğunu düşünüyorum. Bu sentetik şeyler...' dedi Elizabeth.

'Synteronik devreler.' diye araya girdi Cutie.

'Evet, synteronik devreler bir ara geçiş sağlıyor. Böyleye o çiple yani senle iletişime geçebiliyorum. Ayrıca bir internet yapıları var.'

Cutie birkaç saniye bekledikten sonra 'Herhangi bir donanım bilgisi bulamadım.' dedi.

'Bir anlamı var mı? Yani, NAN protokolünü de çözemediğin değil mi?'

'Makul,' dedi Cutie.

Bu sırada Nix, elinde poşetlerle eve girdi. Elizabeth, onun yanına gitti. Bir poşeti alırken "Bir market alışverişi bu kadar süremez. Nerelerdeydin?" diye sordu.

Nix her zamanki gibiydi, "Özür dilerim anne(!), bir daha geç kalmam." diye alay etti Elizabeth'le. Nix geleli bir dakika bile olmamıştı ve Elizabeth'i bir şekilde sinirlendirmeyi başarmıştı. Elizabeth, oflayıp pofladı, sonra birlikte mutfağa gittiler.

"Ne yapacağız biz, Nix?"

"Sackville ne derse onu. O patron ben askerim." diye cevapladı Nix. Gerçekten de asker olabilirdi; vücut yapısı ve silah kullanımı bunu gösteriyordu. Gerçi konuşmasına ve alkolik olmasına bakılırsa eşkiya veya mafya da olabilirdi.

"Ne demek bu?" dedi Elizabeth.

Nix biraz sıkılmıştı bu konuşmadan. "Bilmiyorum lan! Sackville ne istediğini söyler, ben de yaparım. Senin gibi her b.ku sorgulamam." dedi.

"Kelimelerini seçerek konuşur musun?" dedi Elizabeth.

"Hayır, Leydi'm. Neyse kalanını sen halledersin." dedi Nix. Sonra balığı fırına koydu, robota bir işaret yaptı ve mutfaktan çıktı. Robot harekete geçti. Tabakları masaya koymaya başladı. Elizabeth salatayı bitirdikten sonra o da dışarı çıktı. Nix yine salonda ve yine aynı şekilde ayaklarını sehpanın üstüne atmış; televizyon seyreliyordu. Elizabeth de yukarı odasına çıktı. Robot yemeği hazırlayana kadar internette gezindi.

Mutfaktaki robottan, yemeğin hazır olduğuna dair mesaj gelmişti. Elizabeth bilgisayardan kalktı, merdivenlerden indi. Nix çoktan masaya oturmuş; ağzından yemek parçaları etrafa saçılırken “Gelsene, ne aççıyım be!” dedi.

Elizabeth banyoda ellerini yıkarken Nix mutfaktan konuşmaya başladı:

“Sackville bana ulaştı. Yeni görevimiz var.”

“Neymiş?”

“Adanın yerel kültürler festivaline gidiyoruz. Oradan bir kargo alacağız.”

“Hmm! Kimden ve nereden alacağız?”

“Tanımıyorum, Bayan çokbilmiş! Bizden biri değil. Yine başladın her haltı sormaya.”

“Öf!” dedi Elizabeth. Nix’in davranışları çekilecek gibi değildi. Sert bir bakış attı Nix’e. Ama Nix’in umurunda değildi. Kimse bu adamla güzel pişmiş bir balık arasına giremezdi. Hiç keyfini bozmadan yemeğini yemeğe devam etti. Elizabeth ise önce tabağa baktı, sonra yavaş yavaş yemeye başladı. Hiç konuşmuyorlardı, zaten Elizabeth’in Nix’le konuşmaya hiç isteği yoktu. Bu kaba adamla ne yapacağını düşünüyordu sadece. Acaba fazla mı güveniyordu? Babası herkese karşı dikkatli olması gerektiğini yönünde Elizabeth’i uyarmıştı. Diyelim ki güvenmedi, ne yapabilirdi ki? Adam oldukça güçlü bir o kadar da tehlikeliydi. Ayrıca her zaman yanında silah taşıyan bir adamdı; onu sinirlendirse vurulabilirdi. ‘Akıllı ve sinsi davranmalıyım. Doğru anı yakalayana kadar beklemek en mantıklısı.’ diye düşündü içinden.

Bu sırada Nix yemeğini bitirmişti. Arkasına yaslandı, ağzını açıp geçirdi. O anda Elizabeth’in bir bardak bulup ağzına sokmak geçmişti, gerçekten çok kaba bir adamdı, sonra vazgeçti. Nix masadan kalktı, belinde hâlâ tabancısı vardı. Elizabeth’in yanından geçerken omzuna hafifçe dokundu. Elizabeth omzundan baktıktan sonra yemeğe döndü.

Elizabeth robota, sofrayı kaldırmasını işaret ettikten sonra mutfağı terk etti. Nix yine salondaydı. Elizabeth salona gidip Nix’in yanına oturdu. Bir haber kanalında hâlâ üniversiteye yapılan saldırı konuşuluyordu. Başkan Yardımcısı -aynı zamanda geçici başkan- Alejandro Hernández, elindeki birkaç raporu göstererek Represalias ile saldırının bağlantısını açıklamaya çalışıyordu. Kurnaz adam bu durumda diğer partilerin Carbajal’a olan kıskançlığının sonucu olduğunu söylemeyi de unutmamıştı. Nix ise dikkatli bir şekilde kanalı izliyordu. Yüzünde, söylenenlere inanmadığını belirten bir ifade vardı.

“Sıkır lan, çakal muhalefeti suçlayıp kendine yer açıyor. Partinin yeni başkanı olacaksın değil mi peze.nk?”

“Kuramaçau’ya hoş geldin.” dedi Elizabeth, gülüyordu ancak eliyle ağzını kapamıştı.

“Atıyor lan! Bu Repsesialisa’ın olayla ilgisi yok ki.” dedi Nix yerinden zıplayarak.

“Represalias, ayrıca sen nereden biliyorsun?”

“Yeni Düzen’le aylardır uğraşıyorum. Düşmanımı bilmeyecek kadar aptal değilim.”

“Kim onlar?” dedi Elizabeth büyük bir merakla. İyice Nix’e yaklaşmış, gözleri açık bir hâlde Nix’i dinliyordu. Nix yanındaki plastik bardaktan votkasını içip “Projeden ayrılan Japon bir manyağın kurduğu bir örgüt. Kendi gibi manyakları denek olarak kullanıyor.” Dedikten sonra “Ama” diye ekledi vurgulayarak “tescilli manyakları.”

“Anlamadım?”

“Bayağı delileri işte. Kaçık, kimsenin bilmediği kişileri hastaneden çıkarıyor, kayıtlarda kaybedip Neurosist yüklüyor; takıyor. Aman her ne b.ksa işte.”

Elizabeth içinden, ‘Serbest deliden daha tehlikelisi yapay zekâ destekli olan herhâlde.’ diye geçirdi. Nix votkasından bir yudum daha alıp:

“Sackville, iki gün önce durdurmak için iki adam gönderdi.” dedi.

“Ne oldu peki?” diye sordu Elizabeth.

Nix, Elizabeth’e dönüp birkaç kez göz kırptı. Sonra “İki ölü.” dedi.

“Anladım, acaba votkadan biraz alabilir miyim?” dedi Elizabeth. Kavga çıkarmamak için şirin görünmeye çalışıyordu.

“Ooo, Leydi’miz alkol de içermiş.” dedi Nix, yüzünde neşeli bir ifade vardı. Daha sonra bardağını uzattı.

Elizabeth bardağı aldı, elinde bir tarttı, sonra “İntikam!” diyerek Nix’in suratına fırlattı. Hızla kanepeden kalktı ve odasına koşmaya başladı.

Nix, Elizabeth salondan çıkarken ona “Or...pu!” diyerek bardağı fırlatsa da tutturamadı.

Elizabeth merdivenleri çıkarken Nix gülmeye başlamıştı. “Ah, Elizabeth seninle iyi anlaşıcağız hem de çok iyi!” dediğini duymuştu. Elizabeth odasına geldi, bu sefer sinirli değildi hatta gülüyordu. Adaya geldiğinden beri hiç bu kadar eğlenmemişti.

Akşam iyice bastırmıştı. Elizabeth bilgisayarı başında, arayüzü açıkken interneti yokluyordu. Uzun uğraşlarından sonra KPT veri tabanına sızmayı başarmıştı. Üniversite saldırısı ile ilgili düzenlenen dosyalara bakıyordu. Babasına ne olduğuna dair bir iz arıyordu. Raporlara göre hâlâ ne olduğu belli olmayan kişiler vardı. Kimliği belirlenen ölü veya sağ kişiler ile ilgili bilgileri Cutie’ye iletiyor, Cutie de ölenlerin yerlerini ve sayısını kullanarak bir simülasyon yapıyordu. Neurosist’in var oluş nedenini daha iyi anlamaya başladı. İşler oldukça hızlanmıştı; bir emir için sadece istemesi yetiyor, kalanını Cutie hallediyordu. Babası haklıydı; bu teknoloji, insanlık için büyük bir adımdı. Biraz sonra Cutie analizi bitirdi. Sonuçlara göre babası %89 ihtimalle ölmüştü. Cutie, “Bunların hepsini bir veri kümesine dönüştürdüm, adı KUAR.” dedi. Elizabeth, “Güzel, bunları aklımızda tutalım Cutie.” diye cevapladı.

Komut -sS K.U.A.R onayınızı bekliyor

Elizabeth, ‘Evet,’ şeklinde düşündü. Daha sonra bilgisayarını kapatıp gidip yatağına yattı.

Elizabeth yeni güne daha enerjik uyandı. Geçen günlerdeki gibi değildi; dün akşam uyuyabilmişti. Yataktan kalkıp yüzünü ovuşturdu. İyice esnedikten sonra mutfağa indi, kahvaltı hazır. Nix ortalıkta yoktu. Masaya oturdu, yemeğini yemeye başladı. Bir süre yedikten sonra yemeği bıraktı, yukarıya babasının odasına çıktı. Kapıyı aralayıp içeriye göz attı. Nix ortada yoktu, pompalı tüfeğini de yanına almıştı. Kapıyı kapattıktan sonra salona indi. Burası da boştu; sadece temizlik robotu, yeri süpürüyordu. Kapının yanındaki pencereden dışarı baktı. Hovercraft yere iniyordu, Nix içindeydi. Nix pompalı tüfeği elinde, dışarı çıktı. Tüfeği giydiği paltonun içine soktu, eve doğru yürümeye başladı. Kapıdan girdiğinde “Ördek avlamaya gitmiştim!” dedi alaycı bir tavırla. “Hadî, gel” diye devam etti.

Salonun koltuğunda karşılıklı oturuyorlardı. Nix konuşmaya başladı. “Şimdi Bölge 3’te bulunan ‘Kuramaçau Yerel Kùltürler Festivali’ne gideceğiz. Bağlantımız bizimle orada buluşacak. O bizi tanıyor anca biz onu tanımıyoruz.”

Elizabeth, “Tamam...” derken Nix sözünü kesti.

“Dur bölme. Aradığımız bir yedek gibi bir şey. Adına neurosnapshot deniyor. Ne b.ka yaradığını sorarsan kafanı kırarım!”

Elizabeth hiç konuşmadan onaylama anlamında kafasını salladı.

“Aferin! Yoshinori de bu şeyi istiyor, oraya gideceğimizi de biliyor. Senin bir şey yapacağından değil ama dikkatli ol, senin g.tünü kollayamam.”

Elizabeth ilkokul çocukları gibi parmağını kaldırdı. Nix’le alay ettiği belliydi. “Bir şey sorabilir miyim? Ne zaman gidiyoruz?” diye sordu Nix’e.

“Hemen. Fazla kaybedecek zamanımız yok.” dedi Nix ve ayağa kalktı. Elizabeth de arkasından takip etti. Evin dışına çıktılar. Hovercraft, Nix’in park ettiği gibi yerdeydi. Beraber hovercrafta bindiler. Elizabeth otomatik pilotu devreye sokmak için panele uzansa da Nix buna izin vermedi. Elizabeth’in elini havada yakaladı ve panelden uzağa attı.

“Daha önce sevgilin oldu mu Nix?” diye sordu Elizabeth. Konuyu değiştirerek Nix’le kavga etmekten kurtulmaya çalışıyordu.

“Evet ancak şu an yok.”

“G.tüne tekme vurdular değil mi?” dedi Elizabeth gülerek. Sonra biraz durdu, ne söylediğine inanmamıştı. Ağzını eli ile kapattı, oldukça utanmıştı kendinden. “Özür dilerim, öyle demek istememişim.” diye özür diledi Nix’ten.

“Hahaha, konuşmaya başladın ha! Neyse sıkı tutun.”

Elizabeth olacakları biliyordu. “Aaaa!” diye bağırdı, sinirle hovercraftın kontrol panelinin altını tekmelemeye başladı.

Bölge 3 Kuramaçau’nun en zengin bölgesiydi. Diğer ülkelerle balık ticaretinin en yoğun olduğu yer olduğundan epey yatırım almış ve gelişmiş bir yerdi. Diğer bölgelerle arasındaki refah farkı politikaya konu olacak kadar büyüktü. Bu nedenle Başkan Carbajal’ın -yaşarken tabii ki- ünlü “Kuramaçau’nun tüm bölgeleri Bölge 3 olacak.” konuşması onun seçilmesini sağlamıştı. Bölge 3’ü diğerlerinden ayıran sadece para değildi. Birçok ülkeden çalışmak için gelenler olurdu. Ancak gelenler genelde eğitimsiz insanlardı. Bu nedenle eğitimsiz Kuramaçaulularla anlaşmaları çok kolay oluyordu. Hovercraft hızla festivale yaklaşıyordu. Çünkü Nix’in kontrolündeydi. Nix, her an bir yere çarpacak gibi kullanıyordu. Hemen festivalin önündeki park alanına yaklaştı ve sert bir iniş yaptı. Elizabeth hızla dışarı çıktı, bulduğu en yakın çöp kovasına kusmaya başladı. Nix’in hovercraftı kullanmasını engellemeliydi. Her bir yere gidişlerinde etrafa kusamazdı.

“Hazır mısın?” diye sordu Nix. Silahlarını her zamanki gibi uzun, siyah paltosunun altına saklamıştı. Elizabeth kustuktan sonra kafasını çöp kutusundan kaldırıp garip bir ses çıkardı. Nix sabırsızca, “Bütün yıl seni bekleyemem, haydi!” dedi. Beraber festival alanına doğru yürümeye başladılar. Festival oldukça renkliydi. Bir caddenin üzerinde, yolun iki tarafına kurulu stantlar vardı. Bu stantların her biri farklı bir kültürü temsil ediyordu. Yolun en başında da Kuramaçau’nun standı vardı. Cadde trafiğe kapatılmıştı, insanlar yolun ortasında duruyorlardı. Standın etrafındaki insanlar yerel kültürlerini göstermek için danslar ediyor, şarkılar söylüyorlardı; yolun üzerindeki de alkışlarla onlara eşlik ediyordu.

Elizabeth ile Nix birbirine yakın hâlde, kalabalığı yarmaya çalışıyorlardı. Etraf oldukça gürültülüydü. Nix bu sırada, “ARAYÜZÜNÜ AÇ!” diye bağırdı. Elizabeth denileni yaptı. Alanda ilerledikçe gürültü artmıştı; Elizabeth hiçbir şey duyamıyordu. Elizabeth’in gözünün önünde bir simülasyon geldi.

İnsanları bir siluet olarak gören Elizabeth, bir siluetin diğerlerinden daha koyu olduğunu hemen fark etti. Üzerindeki bir kutucukta *Nix: Jax* yazıyordu.

'Jax kim?' diye sordu Elizabeth Cutie'ye.

'Nix kod adlı Neurosist sürücüsünün yardımcı YZ'sı.' dedi Cutie.

'Kod adı mı? Gerçek ismi neymiş bulabilir misin?' Bu gereksiz bir merakı ancak kendini bu meraktan alıkoyamamıştı Elizabeth.

'Repoya erişmek için NAN gerekiyor' dedi Cutie.

Bununla beraber Elizabeth'in gözünün önünde bir yazı belirdi: *NAN bağlantısı başarısız.*

Nix-Jax: Tepeye gidelim Elizabeth, buradan bir b.k görülmüyor. Jax de Nix gibi insanlara karşı kaba mı davranıyordu?

'Hayır,' dedi Cutie. 'Bu bir mesaj. Nix'ten geliyor.' diye ekledi.

Elizabeth, 'Tamam o zaman. Takip ettiğimi söyle.' diye düşündü.

Cutie komutu Elizabeth'in onayına sundu ve Elizabeth de kabul etti.

Bunun üzerine 'Bu Neuroshell'i kullanmayı öğrensem iyi olur.' diye düşündü Elizabeth.

-grc Neuroshell_man. Onaylıyor musunuz?

Elizabeth, 'Hayır.' dedi içinden ancak bu sırada attığı kahkaha bazı insanların dikkatini çekmişti. Nix'in koyu siluetini takip etmeye devam etti.

Caddenin öbür ucundan festival alanının dışına çıktılar. Sağ tarafta bulunan tüm festival alanını gören bir tepeye doğru yöneldiler. Tepede bir çocuk parkı, parkın önünde de çim alan bulunuyordu. Beraber çim alana yöneldiler. Elizabeth hemen uzanarak, diğer insanlardan uzak bir yer bulup kendini çimlere bıraktı. Anın tadını çıkarıyordu. Nix önce Elizabeth'e baktı, sonra "Güzel fikirmiş." deyip Elizabeth'in yanına uzandı. Bir yandan da temas kuracağı adamı arıyordu gözleriyle. Tepeden aşağıya bakıldığında festival görünüyordu ancak aşağıdaki kadar gürültü yoktu. Anlaşılan, buradakiler gürültüden kaçmak için gelmişlerdi. Nix'in, matarasının içinde bulunan votkasını cebinden çıkardığını fark eden Elizabeth hızlı bir hareketle votkayı Nix'in elinden aldı ve bir yudum içip matarayı tepeden aşağı attı.

"Ups!" dedi Elizabeth. "Özür dilerim, elimden kaydı." diye ekledi, kıkırdıyordu.

Nix bu duruma öfkelenmişti. "Oro...pu," dedi ve Elizabeth'in omzuna bir yumruk attı.

"Ah!" diyerek yüzünü buruşturdu Elizabeth. Bayağı canı yanmıştı, Nix oldukça güçlü biriydi, attığı yumrukların etkisinin farkında değildi.

"Bir daha votkamı atarsan daha sert vururum."

"Ama..."

"Kes sesini. O mu lan?" dedi ve ayağa kalktı Nix. Bir bankta, yalnız oturan bir adamı işaret edip "Adamımız bu olabilir." dedi.

"Nereden anladın ki?" diye sordu Elizabeth, sonuçta bağlantıyı tanııyorlardı.

“Adama baksana.” Adam tamamen siyah giyinmişti; siyah palto, siyah güneş gözlüğü vardı. Nix’inkine benzer bir kıyafetti. Adam sadece karşıya bakıyordu, en azından öyle gözüküyordu. Kafasını yavaşça Elizabeth ve Nix’e doğru çevirdi, gözlüğünü indirip üstten onlara baktı. Nix, “Gel benimle ve dikkatli ol.” dedi. Elini paltosuna attı. Elizabeth, yandan paltosunun içindeki silahını tuttuğunu görebiliyordu. Nix’in eli silahındaydı ancak paltosundan çıkarmadı. Beraber bu gizemli adama doğru yürümeye başladılar.

Adam, Elizabeth ve Nix’i yanında görünce “Oturun.” dedi. Nix hemen adamın yanına oturdu. Ancak Elizabeth’in tereddütleri vardı; ayakta kalıp aralarına mesafe koymayı tercih etti. Adam Nix’le konuşmaya başladı.

“Sen Nix olamasın.”

“Evet, tanışma faslını kısa keselim olur mu?”

“Sen bilirsin.” dedi adam.

Elizabeth adamında silahının olduğunu gördü: -sm:Nix Adamın silahı var. komutunu verdi. Biraz sonra Nix’ten mesaj geldi: Bana kör muamelesi yapma geri...!gerizekalı.

Gizemli adam konuşmaya devam etti.

“Paket burada değil. Biraz yürüyeceğiz.”

“E ne konuşturuyorsun bizi? Yürü,” dedi Nix. Beklemeyi sevmeyen bir adam olduğunu her fırsatta gösteriyordu.

“Takip edilmediğinden emin olmalıyım.” dedi adam. Birkaç saniye boyunca etrafa bakındı. Nix söylenmeye başlayınca, “Tamam, gidebiliriz.” dedi ve ayağa kalkıp yürümeye başladı.

Elizabeth olanlardan hiçbir şey anlamamıştı. Nix’e: *Neden bu tanımadığımız adamla çalışıyoruz?* diye mesaj attı. Nix: *Biz tanımıyoruz ancak Sackville tanıyor. Saldırı sırasında önemli bir şey kurtarmış, Sackville de o şeyi istiyor.* diye cevap verdi.

Peki. diye cevapladı Elizabeth, sonra beraber adamı takip ettiler.

Parkın arkasındaki mahalleye girdiler. Adam her adımını dikkatli atıyordu. Karşısındaki polisleri görünce ikisi de paltosunu sıkıca kapatıp, silahlarını saklamak için polisi selamladılar. Sol tarafta, dar bir sokağa girdiler. Adam bir başkasıyla konuşmaya başladı.

“Patron içeride mi?” diye fısıldadı diğerine.

Diğer adam üst katı işaret etti. Bunun üzerine adam, Elizabeth ve Nix’e “Bu taraftan.” dedi. Beraber diğer adamın gösterdiği kapıdan geçip merdivenleri tırmanmaya başladılar. Merdivenlerin sonunda başka bir koridor bulunuyordu. Üçü, koridordan geçip karşıdaki odanın kapısının önüne geldiler. Adam “Bundan sonra yalnızsınız.” dedi ve geri döndü. Nix hemen kapıyı açtı. Elizabeth’e: *İçeride konuşma. Bunlar normal adamlar değil.* diye mesaj attı. Elizabeth, ‘Senin de altta kalır tarafın yok ya!’ diye geçirdi içinden ancak Cutie mesajı göndermek için onay isteyince reddetti.

Girdikleri oda bir ofisti. Etrafta birkaç anlamsız eşya, antika ama sağlam bir ofis masası, dönen deri bir sandalye, masanın öbür tarafında da iki koltuk vardı. Sandalyenin arkası dönüktü. Biri orada oturuyor, cama karşı purosunu tütürüyordu. Yanında başka bir adam daha vardı; ayakta bekliyordu. Silahının tişörtüne verdiği kabartı rahatça belli oluyordu. Elizabeth ve Nix koltuklara oturdular. Sandalyede oturan adam onlara dönüp “Yılın bu zamanında Bölge 3 çok güzel değil mi?” diye sordu. Çok garip bir aksanı vardı, anlaşılması zordu.

Nix puroya gözlerini dikerek “Bize yok mu?” diye sordu. Adam hayır, anlamında başını salladı. Nix Elizabeth’e döndü. Elizabeth omuz silkti, dudaklarını büzdü. Nix daha sonra, “Bari votka verin!” dedi elini masaya vurarak. “Benimki,” dedi, derin bir nefes alıp “döküldü de...” diye ekledi.

“Düşman bölgesinde içmek akıllıca mı sence?” dedi tuhaf aksanlı adam.

Elizabeth bunu duyunca hafif kıkırdadı, ikisi ona bakmaya başlayınca eliyle ağzını kapatıp “Özür dilerim.” dedi.

Daha sonra Nix söze girdi. “İşimize mi dönsek?”

“Bence de.” dedi adam. Yanında duran adamına bir işaret yaptı; o da hemen odadan dışarı çıktı. Adam konuşmaya devam etti. “Şu üniversiteye saldırı olduğunda sizin adam bana ulaştı. Neydi adı?” dedi arkasına yaslanıp.

“Sackville.” diye cevapladı Nix. İkisi de gözlerini birbirinden ayırmıyordu.

“Evet, evet. Orada önemli bir şey varmış. Şey... İşte ismini bilmiyorum.” derken içeriye, az önce dışarı çıkan adam girdi. Elinde dikdörtgen şekilli, uçak kara kutusuna benzer siyah, metal bir kutu vardı. Masada oturan adam kutuyu aldı, elini kutunun üzerinde gezdirdi, sonra kulağını kutuya yaslayıp kutuya birkaç kez vurdu. Konuşmaya devam etti. “İçinde elmas olabilir mi? Veya para?”

Nix, “İkisi de değil, emin olabilirsiniz. Ayrıca içi elmas dolu bile...”

“Verdiğiniz para daha yüksek,” diye sözünü kesti adam Nix’in. “O yüzden içini açmaya gerek duymadık.” diye ekledi.

“O yüzden ben de kafanı koparmaya gerek duymuyorum,” dedi Nix. “Kutuyu bana ver, ben de para transferini yapayım.” diye ekledi. Adam bunu duymuştu ancak önem vermedi. Kulağı dışarıdaydı. Elizabeth de dışarıyı dinlemeye başladı. Bağırış ve silah sesleri... Dışarıda bir çatışma vardı. Adam sinirlendi. Nix’e dönüp “Bunlar senin arkadaşların mı?” dedi silahını çekerek. Yanındaki adam da silahını çekip Elizabeth’e doğrulttu. Nix, paltosunun altındaki silahını çekip masadaki adama doğrultmuştu. Ortalık gergindi. Her an herkes herkesi vurabilirdi.

“Hayır, telefonda bahsettiğimiz gibi peşimizde birileri var.” dedi Nix.

“O zaman çatışmadan kaçmazsın değil mi?” dedi sordu adam. Bir kaşını kaldırmış, Nix’e bakıyordu.

Nix silahını indirdi. “Kim kaçıyor lan çatışmadan,” dedi. Sonra Elizabeth’e dönüp “Elizabeth kutuyu al, arkana bakmadan hovercrafta git. Beni bekleme, gelemeyebilirim.” dedi.

Elizabeth kutuya uzanırken diğer üçü dışarı çıkıyordu. Kutunun yanında yuvarlak, düzgün bir oyuk vardı. Üst tarafında ise aynı malzemeden yapılmış bir sap yer alıyordu. Elizabeth sapı biraz kendine çekti. Ardından kutuyu sapından tutup ofisin dışına çıktı. Koridorda ateş eden bir adam vardı. Koridorun başındaki köşeye siper almıştı. Elizabeth adama yaklaştı. Adam Elizabeth’i fark edince önce onu durdurdu; geldikleri yerin karşısındaki merdivenleri gösterdikten sonra eliyle ‘üç’ işareti yaptı. Döndü, tekrar birkaç el ateş etti. Sonra Elizabeth’i itti. Elizabeth koşmaya başladı. Binanın arka tarafında bir çıkmaz sokaktaydı. Karşı sokaktan Nix’in sesi geliyordu “GEBERİN, P...ÇLER!” Elizabeth sokaktan çıkıp sağa döndü ve koşmaya devam etti. İleride, geldikleri park görünüyordu. Koşarken arkadan biri ona ateş etti. Elizabeth hızlıca kafasını çevirip arkasına baktı. Daha önce gördüğü Yeni Düzen’in adamlarına benziyordu. Yine sol ön kolunda, Herrmann’ın evindeki adamda olduğu gibi dövmesi vardı ancak uzakta olduğu için ne yazdığını göremiyordu. Elizabeth önüne döndü.

Adamla buluştuğu parka gelmişti. Festival alanına doğru koşmaya devam etti. Bu sırada polisler arkasındaki adamı vurmuştu ancak başka adamlar da polisleri vurup Elizabeth'in peşine takılmışlardı. Elizabeth, 'Âdeta birbirleriyle bir şekilde iletişime geçiyorlar.' diye düşündü.

'Bizim gibi iletişim kuruyor olabilirler.' dedi Cutie.

Festival alanına geldiğinde ortalık karışıktı. İnsanlar kaçıyordu. Yeni Düzen'in adamları ortalığa ateş ediyor, Elizabeth'i arıyorlardı. Elizabeth akıllıca hareket etmeliydi. Bu 'YZ destekli deliler,' eli silahlı adamlardı. Durdu, nefeslendi ve arkasına baktı. Kimse peşinde değildi ama Yeni Düzen'in adamları bir yandan festival alanını sarıyor bir yandan polisle çatışıyorlardı. Aklına gelen ilk fikri uyguladı Elizabeth. Kalabalığın arasına dalmak... Kaçıran topluluğun arasına girdi. Kalabalığın içinde, caddenin karşı tarafındaki park alanına geçmeye çalışıyordu. Yeni Düzen'in adamları kalabalığa yaklaşmaya çalışıyorlardı. Muhtemelen onların YZlarını orada olduğunu tahmin etmişti ancak polisle çatışmaları buna engel oluyordu.

Elizabeth park alanına yaklaştığını görünce hızlandı. Hovercraftın yanına geldi. Kapıyı açtı ve içeri girdi. Kapıyı kilitledi, kutuyu kucağına aldı. Daha sonra Nix'i beklemeye başladı. Nix, kendisini beklememesini söylemişti ancak o yine de bekliyordu. Beklerken birini gördü: elinde silah olan, saçları dağınık, cılız bir kadın. Kadın durdu, kafasını kaşdı sonra hovercrafta doğru birkaç adım attı. Sonra tekrar durdu. Elizabeth hovercraft camından kadına, kadın da Elizabeth'e bakıyordu. Kadın birkaç saniye daha durduktan sonra bağırarak hovercrafta doğru koşmaya başladı. Cama yapıştı, önce cama birkaç yumruk attıktan sonra ateş etmek için nişan aldı. Elizabeth iyice endişelenmişti; panelin altına girdi. Bu arada polis cama vuran kadına arkadan ateş etti. Kadın yere yığıldı. Polisler kalkması için Elizabeth'e el işareti yaptılar. Elizabeth artık daha fazla bekleyemezdi, zaten Nix de öyle söylemişti. Paneldeki tuşa basıp aracı otomatik moda aldı. Önceden kayıtlı ev koordinatlarını seçti *Tahmini varış süresi: 15 dakika* ve araç havalanmaya başladı.

Hovercraft evin park alanına iniş yaptı. Elizabeth araçtan indi. Eve doğru yürümeye başladı. Elinde adamdan aldığı metal kutu vardı. Elizabeth kutunun içindekini merak ediyordu. Aslında Nix onun bir Neurosnaphot olduğunu söylemişti ancak Elizabeth yine de bizzat görmek istiyordu. Salona girer girmez kutuyu yavaşça ve dikkatlice kanepenin yanına bıraktı. Arayüzü açtı ve Cutie'ye, 'Bu Neurosnapshot denen şey hakkında bir şey biliyor musun?' diye sordu.

Cutie, 'Hayır ancak repoları tarayabiliriz. Bunun için NAN bağlantısına ihtiyacım var.' diye cevapladı.

Elizabeth NAN vericisini aramaya başladı. En son salonda kullanmışlardı, buralarda olmalıydı. Birkaç dakika vericiyi aradı. Daha sonra televizyonun yanında, televizyon ünitesinin üzerinde olduğunu fark etti. NAN vericisini alıp koluna yerleştirdi. Sonra kanepeye oturdu. '-reps Neurosnaphot' diye düşündü. Hemen gözünün önünde kırmızı yazılar akmaya başladı:

Bulunan veri kümeleri:

Neurosis_essensial_guide

Memocell_guideline

Memocell_DNA_Overview

Elizabeth -grc Neurosis_essensial_guide 5 komutunu verdi.

Synteronik kayıt tamamlandı.

Başka bir komut: -cc Neurosis_essensial_guide.

Şimdi gözünün önünde başka yazılar vardı:

Neurosist Temel Kavramlar Rehberi:

1. Synteron: Yapı, farkları ve NEOC' tan yönlendirme (Prof. Thomas Williams)
2. TIMOS (Prof. Takamoto Yoshinori)
3. Yuva repoları, veri kümeleri kavramları (Prof. Clarie Fay)
4. SAIC: Tanım, gerekçe ve yöntem (Dr. Nikolai Mikhailov)
5. Neuromemory: Synteronik ve doğal kayıt yöntemleri (Prof. Otto Herrmann)
6. Neurosnaphot: Ölümsüzlüğün kesin olmayan anahtarı (Dr. Lucas Pinho)

Ek Okumalar İçin Önerilen Veri Kümeleri:

Neuroshell: ~~AI~~YZ ile insan arasındaki köprü (Dr. So Young-Mi)

Neurosist: İnsanlığın potansiyel geleceği (Neurosist Panteonu)

Elizabeth'in karşısına bir sürü isim çıktı. Neurosnaphot hakkında bilgi edinmek için açmıştı rehberi ancak orada bir isme takılmıştı. Tabii ki babasına aitti bu isim. Bir şey daha dikkatini çekmişti. Bu 'temel rehberi' yazan isimlerin çoğu, yıllardır Kuramaçau'da akademisyenlik yapıyordu. Neurosnaphot hakkında bilgi edinmek için indirdiği -tabir bu olsa gerek- bu rehberin altından neler çıkmıştı. Elizabeth Cutie'ye, 'Şu Synteronik devrelerle ilgili olan yazıyı açalım.' dedi. Cutie onaya sundu. Elizabeth onaylayınca

Synteron: Yapı, farkları ve NEOC'tan yönlendirme

Nöronlar, bizi bir yapan şeyler, bilincimizin köşe taşları. Düşüncelerimizin devrelerini oluşturan bu doğal yapılar, bizim kendi elimizle yaptığımız devrelerin ikiz kardeşleri. Nöronlar girdiyi dendritlerinin üzerindeki dendritik diken denilen yapılarla alırlar, bu yapılar bilgisayar işlemcilerinin mantık devrelerindeki gibi işlerler. Sonra bu bilgiyi aksonlara iletilirler ve aksiyon potansiyeli adı verilen her sabit bir çıktıya dönüşürler. Aksiyon potansiyeli frekansı, paterni ile bu bilgiyi kodlar ve bir sonraki nörona sinaps denilen iki nöron arası boşluğa bir kimyasal salarak aktarır. Nöronlar bu mekanizmalarla bizim biyolojik mantık devrelerimizi oluşturur. Nöronların sadece veriyi işleyip aktarmaz, veriyi aktardıkça kendisi de değişir. Bir eylemi sürekli tekrarladığımızda, nöronların ve dendritlerin biyolojik yapıları değişip bu veri iletimini kolaylaştırır. Her ne kadar uzun zaman alıyor olsa da sonuçta 'hafıza' dediğimiz şey oluşmuş olur.

Ancak bu eski sistem bazen yetmeyebiliyor. İnsanlık biyolojik olarak aynı kalmış olsa da kültürel olarak oldukça değişti. Bu nedenle doğal nöronların yardıma ihtiyaçları var.

Burada sentetik nöronumuz devreye giriyor, synteronlar. Yapıları doğal nöronlara oldukça benziyorlar, aksonları ve dendritleri bulunuyor. Ancak hücrenin DNA'sı dışında kendi dendritik ağacının nasıl şekil alacağını belirleyen bir XNA dizisi bulunuyor (Neurite Gen Kodu). Bu XNA dizisi ayrıca hücre zarı üzerine bir protein kodluyor. Oldukça hızlı bir şekilde kopyalanabilirler çünkü XNA'nın başka bir hücreye aktarılması yeterli. Eğer XNA'sı değiştiğinde ise kendisi değişiyor.

Synteronun başka bir özelliği de yenilenebilmesidir (bkz: SAIC). Eğer synteron hasarlanırsa XNA kodu yeni synteronların sentezlendiği NEOC (Neuronal Origin Center)'a gönderilir. NEOC, XNA kodunu kullanarak yeni synteron sentezler. Yeni synteron eskinin yerini alır. Böylece yenilenme tamamlanmış olur.

*Thomas Williams tarafından revize edilmiştir.

Elizabeth'in kafası iyice karışmıştı. Ve anlaşılan kafası karışan tek o değildi. Fazlaca biyoloji vardı, bu onu iyice sıkıcı yapıyordu. Acaba bu synteronları nasıl kullanıyorlardı? Yazı sürekli devrelerden bahsediyordu. Acaba bunları gerçekten mantık devresi mi yapıyorlardı? "Belki ama bu bir fotonik çip gibi kullanılabilir mi?" diye düşündü Elizabeth. Daha sonra "Neyse bugünlük bu kadar kafa karışıklığı yeter." dedi ve arayüzünü kapattı.

Bu sırada Nix içeri girdi. Kahkahalar atıyor; pompalı tüfeği de omzundaydı. "Ne hakladık be p.çleri." dedi sevinçle.

Elizabeth, "Anahtarı nereden buldun ki sen?" diye sordu. Çünkü ona hiç anahtar vermemişti. Gerçi tüm anahtarlar elektronik kartlar şeklindeydi; bu kadar ileri teknolojilere sahip kişiler kopyalamanın bir yolunu bulmuş olabilirdi. Veya Sackville vermiş olabilirdi.

"Babanın odasında buldum." dedi Nix. Elizabeth'in karmaşık fikirleri suya düştü böylece. Nix konuşmaya devam etti. "Açsan yemek yiyelim."

Elizabeth, "Tamam, şampiyona güzel bir salata yapacağım." dedi Nix'e gülümseyerek.

Nix salatayı duyunca bütün keyfi kaçmıştı. "Salata ne lan!" dedi. Kafasını hafifçe birkaç kez duvara vurdu. Elizabeth umursamayınca yenilgiyi kabul etti, silahını bırakıp mutfağa geçti.

...

Tavan ve duvarların gümüş renkli, parlak metal plakalardan yapılmış; tavana gömülü ışıklarla iyi aydınlatılan koridordaki adam, bir elinde bilgisayarı diğer elinde küçük NAN vericisi yerin ortasındaki kırmızı şerit ledi takip ediyordu. Heyecanlıydı, hızlı nefes alıyordu. Sağa dönüp yürümeye devam etti. Solda bulunan ilk odaya girdi. Koridorun aksine karanlıktı oda karanlıktı; tavandan gelen loş kırmızı ışık ve koridorun beyaz ışığı olmasa hiçbir şey gözükmeyecekti. Adam odaya girdi, kapıyı kapattı. Kırmızı ışık sadece adamın karşısındaki masayı aydınlatıyordu. Masanın başına gelerek önündeki sandalyeyi çekti ve masanın başına oturdu. Elindeki bilgisayarı ve vericiyi masaya koydu. Sağındaki masanın en üst çekmecesini açtı, içinden bir kablo çıkardı. Kabloyu da masanın üzerine koyup bilgisayarını açtı. Heyecanı nedeniyle sakarca davranıyordu. Her şeyde çok aceleciydi. Hatta bilgisayarını açarken masanın solunda duran boş saksıyı da devirmişti. En sonunda bilgisayarını açıp kabloyu kullanarak vericiyi bilgisayara bağladı. Bilgisayarda: *NAN bağlantısı tamamlandı: Panthe* yazısı görüldü. Adam hemen birkaç komut girdi, biraz bekledi. Ekranında biri belirdi ve konuşmaya başladı:

"Mace... Dolu bir haf... Geçirdik Grigorev." dedi hattın öbür tarafındaki adam. Bağlantı kötüydü, ses robotik geliyordu; hattın ucundaki adamı anlamakta zorlanıyordu.

"Sackville, beni duyabiliyor musun?" diye sordu Vadim, bilgisayar ekranına yaklaşarak.

"Zor...la." Bağlantı hâlâ kötüydü.

Samuel, "Drosop zor durumda. Sadece 4 sürücü, 6 personel ve 5 çalışan savaş robutum..." Görüntü iyice buğulanmıştı, ses de arada gidiyordu.

“Sackville! Samuel! “dedi sinirlice Vadim. Hiçbir şey söylemiyordu Samuel. Bir müddet sonra konuşmaya devam etti.

“İyiym. Şimdilik. Panthe yardım... Takamoto’yu tek başıma daha fazla durduramam. Er ya da... Drosop Yen... nin eline düşecek.”

“Sackville sana yardım edemeyiz. Bizim de başımız belada. Herkes teknolojinin peşinde. Yeni Düzen, Neurosist’in tek taliplisi değil.”

“Dro...” Görüntü tekrar birkaç saniyeliğine gitti. “Yeni Düzen’e mi bırakmalıyım?”

“Tabii ki hayır. Ne buluyorsan yak, yok et. Yaşayan adamlarına al ve kaç.”

“Yap...”

“Sackville, SACKVILLE.” Ancak bağırması nafileydi. Bağlantı kopmuştu. Vadim ellerini hışımla masaya vurdu. Sonra sakinleşti, elini çenesine yaslayıp “Önce bunlar, şimdi de Yeni Düzen. Neden Yoshinori, neden şimdi?” diye sordu kendi kendine.

...

Nix ve Elizabeth mutfakta, akşam yemeklerini yemek için hazırlanıyorlardı. Nix sandalyedeydi. Arkasına iyice yaslanmış, bir sağa bir sola salınıyordu. Elizabeth ayakta, robotun salatayı karıştırmasını izliyordu. Robot salatayı bitirdi, kâseyi tutup havalandı; masanın ortasına bıraktı. Elizabeth de oturdu. Nix’e, “Buyurmaz mısın?” diye sordu, eliyle kâseyi işaret ederek. Gülümsüyordu, Nix’e sataşmak hoşuna gitmişti, özellikle onca kabalığından sonra.

Nix, “Hoşuna gitti değil mi?” dedi sinirle ve salatadan aldı. Bu sözü Elizabeth’i yine sinirlendirmişti ancak Elizabeth gülümsemeyi sürdürdü. O da salatadan aldı ve yemeğe başladı.

“Bir şey sorsam?” dedi Elizabeth. Küçük şirin bir kız gibi duruyordu sandalyede. Samimi gözükmeye çalışıyordu; yüzünde abartılı bir gülümse vardı, gözlerini hızlı hızlı kırptırıyordu.

“Teknik mi?” dedi Nix, Elizabeth’in bu numarasını yememişti. Sert bakıyordu ona.

“Hayır,” dedi Elizabeth. “Senle ilgili.”

“İyi sor da salata(!) yemeye devam edelim.” diye alay etti Nix ve yemeğine döndü.

“Acaba... Kaç yıldır bu şeyi kullanıyorsun?” diye sordu Elizabeth, numarası tutmayınca o da yemeğine dönmüştü.

“Ha, ben ilklerdenim.” dedi Nix. Bu cevabı, Elizabeth’i biraz şaşırtmıştı. Böyle önemli bir projenin ilk gönüllüsü olabilmeyi nasıl başarmıştı acaba?

Nix, “Sackville’den, hatta babandan bile eskiyim.” diye devam etti. Elizabeth duyduklarına inanamamıştı.

“Nasıl oluyor da projenin mimarlarında eski olabiliyorsun?” diye sordu Elizabeth.

“Panteon dönemi,” diye cevapladı Nix. “Tabii sonra onlara ne oldu bilmiyorum.” diye ekledi. Sonra ayaklarını masanın üzerine attı ve konuşmaya devam etti. “Neurosist yerleştirilen ilklerden biriyim.” dedi Nix. Söylerken yüzünde gururlu bir ifade vardı.

“Vaov!” dedi Elizabeth. Bu kaba ve manyak adamın proje için bu kadar önemli olduğuna şaşırmişti. Bu sırada Nix durduk yere rahatsız oldu. Elizabeth, Nix’in elindeki NAN vericisini fark etmişti. Merakla “Ne oldu? Birden yüzün değişti.” diye sordu.

Nix eliyle susması için işaret yaptı. Biraz durduktan sonra Elizabeth’e döndü. “Yeni bir işimiz var,” dedi sevinçle. “Adada bizim yuvanın dışında bir adam yeni tip NAN vericisi geliştirmiş. Yarın gidip onu alacağız.”

“Bizim yuva?”

“Evet, bizim yuva. Sen Drosop yuvasının sürücüsüsün. O yuvaya bağlısın,” dedi Nix. Elizabeth tam ağzını açacakken “Daha fazla soru yok! Yemeğini ye ve yat!” dedi. İkisi de yemeklerini bitirdiler ve yukarı, odalarına çıktılar.

Elizabeth odasına geldiğinde hemen yatmadı. Önce bilgisayarını açıp bodrum katındaki Cutie (kafasının içerisinde olmayan) üzerinde biraz çalıştı. Daha sonra yatağa geçti, gözlerini kapadı ve yine o yazıyı gördü: SAIC, 2 saat sonraya planlandı. Elizabeth, bu sefer uyandı; sırtüstü dönüp bir müddet tavana baktı. Arayüzü açık değildi, neden bunu gördüğünü bilmiyordu. Yataktan kalktı, kıyafetlerini düzeltip odadan çıktı. Karşısındaki babasının -artık Nix’in mi demeliydi bilemeden- odasına gitti. Kapıyı tıklatıp “Nix içeride misin?” diye sordu. İçeriden bir homurdanma geldi önce. Bir süre sonra kapı açıldı. Nix karşısında, kızgın ve uykulu bir hâldeydi. “NE VAR?” diye bağırdı Elizabeth’in suratına.

Elizabeth biraz ürkmüş bir şekilde, “Her gözümü kapattığımda SAIC ile ilgili bir mesaj görüyorum. Arayüzüm kapalı olsa bile... Acaba bir sorun mu var?” dedi. Her cümlesinde sesini biraz daha kısımıştı.

Nix derin bir iç çektikten sonra, “SAIC her gün yapılan bir şey; aldırma ve uyu.” dedi ve arkasını döndü.

Elizabeth, “Ama...” dedikten hemen sonra da Nix, “Bir – daha – bana – bir – şey – sorma!” diye sözünü kesti Elizabeth’in, her kelimesini ayrıca vurgulayarak.

Elizabeth hiçbir şey öğrenmeden yatağına döndü. Odaya girdiğinde aklına bir fikir geldi: rehber! Hemen arayüzünü açtı.

Cutie, 2“Aslında sana bulduğumu söylemek istedim ama arayüz kapalı olduğu için söyleyemedim.” dedi.

“Benim hatam,” dedi Elizabeth, azarlanmanın verdiği iç sıkıntısıyla. “Nix’e gitmemeliydim. Böyle yapacağını biliyordum.” diye devam etti. “Neyse gösterebilir misin Cutie?” dedi.

SAIC: Tanım, gerekçe ve yöntem

Bu yazıyı okumadan önce lütfen Thomas Williams’ın ‘Synteron: Yapı, farkları ve NEOC’tan yönlendirme’ adlı yazısını okuyunuz.

Çünkü onlar daha hızlı ve daha güçlüler. Bilincini bir makineye aktarmak isteyen birisiyle tartıştığınızda muhtemelen böyle bir cevap alacaksınız. Bu, biyolojik beyinlerinden kurtulmak isteyenlerin temel argümanlarıdır. Şimdi onlara silikon temelli donanımların yapamayacağı ilginç bir özellikten bahsetmek istiyorum. Biyolojik makineler kendilerini yenilenme kapasitesine sahiptir. Hem de çalışırken.

SAIC (Uyku ile aktive olan bütünlük kontrolü) tüm synteronların sağlıklı olup olmadığını kontrol eden bir mekanizmadır.

Protokol TIMOS'un tamamen kapılması ile başlar (TIMOS synteronlar ile doğal nöronların bağlantısını sağlayan sistemdir. Bkz: TIMOS (Prof. Takamoto Yoshinori). Böylece synteronların doğal nöronları uyarması engellenir. Daha sonra synteronlar doğal nöronları uyatabiliyor mu diye kontrol edilir. Eğer uyaramıyorsa SAIC protokolü başlatılır; uyatabiliyorsa TIMOS'un bütünlüğü kontrol edilir.

SAIC sırasında, SAIC gezici gliası⁴ tüm synteronları tek tek kontrol eder. Gezici hücreler synterononun üzerinde bulunan dentritik ağaç proteinine (Neurite Gen Kodu tarafından kodlanan) bağlanarak synteronu kontrol eder. Kontrol şu mekanizma ile gerçekleşir: Eğer synteronun dendritik yapılarında değişiklik varsa gezici hücre yanlış dendritik yapıyı temizler ve hücre kendi XNA'sini kullanarak yenisini yapar. Eğer XNA dizininden oluşan hasar varsa hücre zarına farklı bir protein sentezine neden olur. Gezici hücre bu proteini tanımlayıp hücreye apoptoz⁵ (öldürme) sinyali gönderir. Daha sonra aynı ağda bulunan başka bir nörondan kopyalanan XNA yerine gelen yeni synterona aktarılır.

SAIC yanlış karar vermeyi önleyen kritik bir mekanizma olup, her Neurosist sürücüsü yapılandırılırken yapılması önerilir. Ayrıca herhangi bir zamanda Neuroshell üzerinden "-bi" komutu kullanılarak da yapılabilir.

Burada bahsedilmesi gerekir ki SAIC sadece synteronları kontrol eden bir mekanizma olmayıp, doğal beyinin yapısını da kontrol eden detektör hücreleri de vardır. Bu hücreler doğal beyinde hasar olduğunda sürücüyü uyarır.

{Nikolai Mikhailov tarafından revize edilmiştir.}

Elizabeth yine biyolojik kısımdan hiçbir şey anlamadı. Ancak bu sefer çok ilgisini çekmişti. 'Gerçekten de iyi bir özellikmiş. Benim fotonik bilgisayarlarımın kendi kendini yenilediğini hatırlamıyorum. Nix eve girip ayna disklerini çaldığında çok işime yarardı.' diye düşündü. Bu teknoloji Elizabeth'in biyolojiye bakış açısını şekillendiriyordu. Cutie'ye, "Pekâlâ, bakalım başka neler bulabiliriz?" diye sordu. Heyecanla yataktan kalktı, aşağı indi ve salona girdi. NAN vericisini alıp koluna taktı -reps synteron komutu verdi.

NAN bağlantısı başarısız.

Elizabeth şaşkındı, ne olduğunu anlayamadı. Cutie'ye "Neler oluyor?" diye sordu.

Cutie, "Bilmiyorum." diye cevapladı.

Elizabeth, "Ne olduğunu daha sonra düşüneriz." dedi ve odasına döndü.

Odasına geldiğinde kafası iyice karışmıştı. Arayüzü kapattı, yatağa sırtüstü yattı, ellerini başının altına koyarak düşünmeye başladı. NAN'ın bozulması Elizabeth'i düşündürmüştü. NAN bağlantısı kesilebiliyorsa festivalde kullandıkları diğer bağlantı da kesilebiliyor muydu? Neden iki farklı bağlantı vardı? Onun dışında içine yapay zekâ yerleştirdikleri makine vücudunun tam olarak neresindeydi? Eliyle kendini yoklamayı başladı, bir şişlik arıyordu kendinde. Elini kasıklarına koyduğunda aklına bir fikir geldi. 'Acaba...' diye düşündü Elizabeth. Sonradan vazgeçti. 'Erkeklerde ne yapacaklar o zaman?' diye sordu kendi kendine. O zaman en mantıklı açıklama, kafatasının içine yerleştirilmiş olmasıydı. İlginçtir ki Elizabeth o günden beri vücudunda hiçbir çizik fark etmemişti. 'Neyse, artık uyuma vakti.' diye düşündü. Sonra yüzünü duvara döndü ve gözlerini kapadı. Yine aynı yazı ile karşılaştı: SAIC 2 saat sonraya planlandı. En azından bu sefer ne olduğunu biliyordu.

⁴ Gliâ= Sinir sisteminde bulunan yardımcı hücreler.

⁵ Apoptoz(Grekçe Apoptosis) hücrelerin programlı bir şekilde öldürülmesine verilen isim.

Elizabeth alt kattaki gürültüye uyandı. Bir şeyler kırılmıştı. Yüksek olasılıkla mutfaktan geliyordu. Doğruldu, kendine gelmek için gözlerini ovuşturdu. Daha sonra yataktan kalkıp üst kattaki banyoya gitti. Koridordayken Nix'in sesini duymuştu. "Gerizek...âalı şey seni!" diye bağıyordu.

Elizabeth yüzünü yıkadı, olanları anlamak için aşağı indi. Nix hâlâ robota küfürler savuruyordu. Yerde kırık bir şişe vardı. Elizabeth gülerek "Son votka mıydı?" diye sordu.

"Evet, içine sığ-ı-tı bu b.ktan şey," dedi Nix sinirlenerek. "Şimdi işin yoksa git tekrar al." diye devam etti.

Elizabeth, "Sakin ol, Nix." dese de bu ayyaşın sakın olmaya niyetinin olmadığını anlamıştı. Sözüne devam etti. "Gel, kahvaltımızı yapalım."

"Yüzünden o sinsî gülümsemeyi sil yoksa ben zorla silerim."

Masaya oturdular. Yemek yerken Elizabeth tekrar konuşmaya başladı.

"Dün gece NAN bağlantısı kuramadım. Sence vericimizde mi sorun var? Yoksa bilmediğim başka bir şey mi?" diye sordu Nix'e.

Nix biraz düşündü. "O şey bayağı eksi. Bozulması normal." dedi. Ancak içinden, 'Umarım iyisindir Sackville pez...gi.' diye de geçirmişti.

Elizabeth bu konunun üstünde fazla durmadı ve "Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Normalde bir adama gidip, onun icat ettiği yeni nesil NAN vericilerini alacaktık. Ancak adam beni arayıp bir sorun çıktığını söyledi." dedi telefonunu göstererek. Daha sonra "Onun yerine senin sakar, işe yaramaz robotunun kirdığı votkayı almaya gidiyorum." dedi.

Elizabeth, "Ben de gelebilir miyim? Evin içinde durmak istemiyorum, biraz temiz hava alırım hem de." dedi.

"İyi olur, zengin Leydi'mize ödetirim böylece." diye cevapladı Nix, oturduğu yerden çocuk gibi alkışlayarak.

"Ben zengin değilim ki."

"O hovercraftı da sevgili başkanınız(!) hediye etti galiba." dedi Nix. Heyecanlanmış gibi yapıp, "Muhalefetle başı nasıl derde girmiştir biliyor musun?" diye laf sokmayı da unutmadı.

"Başkanın değil, D&D R'ın," dedi Elizabeth gülerek. "MR-10 robotlarının yönetici yapay zekâsıyla ilgili bir sorun çözmüştüm. Onları büyük bir dertten kurtardığımı söyleyip bunu verdiler."

"Ben de orduyu birçok dertten kurtardım."

Bu cümle Elizabeth'in Nix hakkında bir şey öğrenmesini sağladı. Gangster değil eski bir askerdi. Biraz öne eğilip "Sana ne verdiler?" diye sordu.

"Tezkere," dedi Nix. Masadan kalktı. "Hadi gidelim, yeterince yedik."

"Ama daha..."

Nix, Elizabeth'in sandalyesini tekmeleyip onu biraz salladı. "KALK!" diye bağırdı.

Elizabeth mecburen masadan kalkıp Nix'i takip etmeye başladı.

Evden çıktılar, hovercrafta yöneldiler. Nix yine kendisi kullanmak istiyordu. Aracı otomatik moddan çıkarmak için düğmeye bastı:

Manuel moda geçmek için kimlik doğrulama gerekiyor

Nix bu duruma çok sinirlendi. Güzelim aracı kullanamıyordu. Elizabeth'e baktı. Elizabeth başını yukarı kaldırıp ıslık çalmaya başladı. Festivalden gelirken yolda hovercraftı, modu değiştirmek için kendi parmak izine gereksinimi olacak şekilde ayarlamıştı. Nix, sinirle birkaç kez daha butona bassa da hiçbir şeyi değiştirememişti. İyice sinirlenen Nix, Elizabeth'in omzuna yumruk atıp "Seni," dedi. Bir yumruk daha atıp "Bilgisayar delisi, tuhaf kadın." diyerek cümlesini bitirdi.

Elizabeth, omzunu sıvazlayıp "Acıdı. Ayrıca deli sensin." dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Daha sonra alışveriş yapacakları marketin koordinatlarını girdi. Hovercraft havalandı.

Market çok uzak değildi, kısa sürede ulaştılar. Yol boyunca Elizabeth ve Nix kavga etmişlerdi. Ancak Elizabeth'in keyfi yerindeydi. Sonunda kusmadan bir yolculuk yapabilmışti. Hovercraft iniş yaptı, ikisi de araçtan indiler. Elizabeth iyice esnedi; mutluydu ancak hâlâ omzu açıyordu. Marketin önüne geldiler. Arkasından Nix, Elizabeth'i itti. "Sen ödüyorsun." dedi.

Elizabeth telefonunu çıkardı, önündeki turnikelere okuttu ve kameraya baktı. Turnike açıldı, Elizabeth içeri girdi. Sonra telefonu Nix'e uzattı, Nix de aynısını yaptı. Market reyonlarını gezmeye başladılar. Nix'in gözü tabii ki alkollü içecek reyonunu arıyordu. Cutie (evdeki) de Elizabeth'in telefonuna evdeki eksikleri mesaj attı.

"Neredesin lan?" dedi Nix. İyice sabırsızdı. İçkileri görünce "Yuppie!" diye bağırıp Elizabeth'ten ayrıldı.

Elizabeth, Nix'in ayrıldığını görünce derin bir iç çekti, sonra Cutie'den gelen mesaja baktı. Önce peyniri aldı ardından salata için birkaç malzeme. Canı elma da çekmişti, onu aramaya başladı. Dışarıdan bir alarm sesi geliyordu. Elizabeth durdu, telefonu çıkarıp kendi hovercraftını kontrol etti; bir sorun gözüküyordu. Elma için meyve bölümüne doğru yöneldi. Elizabeth, elmaları kese kâğıdına doldururken bir patlama sesi duydu. Tüm aldıklarını orada bıraktı, girişe doğru baktı. Yine onlar gelmişlerdi: Yeni Düzen'in adamları. Bir yandan etrafı kolaçan ederken diğer yandan önlerine çıkan herkese silahlı, silahsız demeden ateş ediyorlardı. Elizabeth reyondaki tezgâhların arkasına saklandı. Arayüzünü açtı ve -sm:Nix Buradalar komutunu verdi. Bekledi ancak cevap gelmedi. Elizabeth iyice tedirgin olmuştu.

Yeni Düzen'in zombileri Elizabeth'e iyice yaklaşıyorlardı. "Kaçmalıyız," dedi Cutie. "Hesaplarıma göre eğer beş metreden fazla yaklaşırlarsa seni öldürme veya yaralama olasılıkları %88."

Elizabeth Cutie'ye hak vermişti. Tezgâhtan kafasını çıkarıp reyona göz attı. Daha sonra derin bir nefes alıp karşı tarafa koşmaya başladı. Gözünün önünde belli bir güzergâh belirdi. Cutie, "En optimal güzergâh bu, vurulma şansının en düşük olanı." dedi ona.

Elizabeth Yeni Düzen'in kurşunları arasından kendini marketin deposuna atmayı başarmıştı. Ancak burası da zombilerle doluydu. Gördüğü güzergâh değişmişti. Cutie, "Her tarafı sarmışlar gibi görünüyor." dedi.

Elizabeth endişelenmişti iyice. Arayüzü ona, sağ tarafında bir odayı işaret ediyordu. Odaya girdi, odada ne bulduysa kapının arkasına yasladı.

...

“Yavş.klar,” dedi Nix ateş ederken. Her zamanki gibi pompalı tüfeği elindeydi. İçki reyonunda saklandığı yerden fırlayıp ateş etmeye başlamıştı. Yeni Düzen’in zombileri arkalarını dönseler de Nix’e kimse yetişemezdi. Üç el daha ateş edip reyonun arkasını siper aldı. O sırada marketin robotu yanındaydı. Robota diğer elindeki şişeyi gösterip “Kız mıyorsun değil mi?” diye sordu. Robot hayır, anlamında başını salladı. Nix içkisinden bir yudum daha alıp siperden çıktı ve silahını birkaç el daha ateşledi. Nix’in arayüzü açıldı, Jax konuşmaya başladı:

“Tahminlerime göre 2 zombi var.”

“Çok yardımcı oldun be!” diye alaycı bir cevap verdi Nix. Bir daha siperinden çıkıp ateş etti.

“Sen fark etmesen de nişan almana oldukça yardımcı oluyorum Nix.” diye cevapladı Jax.

Nix, Jax’in söylediğine alınmıştı. “Senin yardımına ihtiyacım yok p...ç kurusu, yıllardır silah kullanıyorum.” dedi.

“Pekâlâ, o zaman.”

Nix’in arayüzü kapanmıştı. Nix şaşkındı. “~~AYZ~~ küsebiliyor mu ya?” diye sordu kendi kendine. Arayüz tekrar açıldı.

Jax, “Hayır, efendim arayüzü kapatabilmek için onayınıza ihtiyacım var.”

“JAX!” dedi Nix ateş etmeye devam ederken. “Eski dostum. Beraber yürüdük biz bu yollarda, senden asla vazgeçmem emin ol.” dedi neşeli bir tonda.

“Duygusal nöral ağım olsaydı emin olun, duygulanırdım efendim.”

“Bakıyorum mizah ağın var ama.”

“Kayıtlara göre üç yıl önce sizin emriniz ile yapılandırımdım.”

“Ne ara öyle b.ktan bir şey emrettim ki?”

Marketteki son zombiyi de vurmuştu. Nix, “Jax, nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu.

“Efendim, eğer Cutie’nin yerinde olsaydım Bayan Williams’ı depo arkası çıkışa yönlendirirdim. Onların açısından en mantıklı hamle budur.” dedi Jax. Ve Arayüzüne bir güzergâh çizdi. Nix ise gördüğünü takip etmeye başlamıştı. Jax’in söylediği yere giderken votkasını yudumlayıp ılık çalışıyordu. İçinden “O bilgisayarıcı deli kesin YZ’sını dinlemiştir.” diye geçirdi. Jax hiç ses çıkarmadı. Anlaşılan Nix’in kaba tavrına geçen yıllar boyunca alışmıştı.

Nix depoya gelmişti, etrafındaki zombilerle çatışmaya başlamıştı. Biri bir kapıyı açmaya çalışıyordu. Nix, “ELIZABETH!” diye bağırdı. Ancak kimse cevap vermiyordu. -sm: Cutie Neredesin? komutunu verdi. Cevap gelmişti: *Kendimi bir odaya kapattım.*

Nix, zombinin zorladığı kapının arkasında Elizabeth’in olduğunu anladı. Çatışmaya devam ediyordu. “Jax ona ulaşmamız lazım, Leydi’miz kendini koruyamaz. Bir planın var mı?” diye sordu. Bir simülasyon belirdi arayüzünde. Nix kontrolü tamamen Jax’e bıraktı; o da herkesi vurdu. O sırada zombi kapıyı kırmıştı. Nix içeriden güçlü bir çığlık sesi duydu. Hemen ön tarafa atladı ve zombi silahını kaldırmadan onu da vurdu.

Nix yerde yatıyordu. Sadece yorgundu, yaralanmamıştı. “İyi misin Elizabeth?” diye bağırdı. Elizabeth içeriden temkinli adımlarla çıkıyordu.

“Beni... Teşekkürler,” dedi Elizabeth, rahatlamıştı. Olayın şokunu atlatamamıştı. “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim sadece yoruldu.” dedi Nix. O da nefes nefeseydi.

“Yani,” dedi Elizabeth. “Senden o kadar nefret etmeme rağmen benim için birçok şey yaptın. Ben çok teşekkür ederim.” Elini kalkması için Nix’e uzatmıştı.

“Olur mu? Sen olmasan kime bilgisayar delisi diyeceğim?” dedi Nix. Elizabeth’in elini tuttu ve ayağa kalktı. Kaba diline aldırmamıştı Elizabeth, eliyle ağzını kapamış gülüyordu. Nix de onunla kahkahalar atmaya başladı. Elizabeth Nix’e sarıldı, başını biraz eğip göğsüne yasladı. “Votkanı aldıysan eve gidelim mi artık?” dedi. Beraber yürümeye başladılar. Bu arada Nix Elizabeth’e bakarak “Bırakacağım, cidden.” dedi. Elizabeth gülmekten alıkoyamadı kendini. İkisi deponun arka kapısından dışarı çıktılar.

Beraber hovercrafta doğru yürüyorlardı. Elizabeth hâlâ Nix’e sarılı hâldeydi. Nix artık rahatsız olmaya başlamıştı. “Çek şu kafanı” dedi Elizabeth’e. Elizabeth’in kafasını ittirdi. Hafif salınıyordu Nix. Alkolün etkisiydi bu. “Hemen eve gidelim, repodan bir veri şeyi almanı istiyorum, neydi adı?” diye devam etti. “NAN alıcımız bozuk ya,” diye cevapladı Elizabeth. Üzerinden yirmi dört saat geçmeden nasıl untabilmişti anlayamadı.

Nix durdu, “Ha!” dedi, parmağını havaya kaldırdı. “Zeki kadın olunca böyle oluyor demek ki...” dedi alaycı bir tonda.

“Yürü, seni alkolik asker.” dedi Elizabeth. Beraber hovercrafta bindiler ve eve doğru yola koyuldular.

Eve geldiler. İkisinin de karnı oldukça açtı. Nix salona geldi, kanepeye kendini bıraktı. Elizabeth ise önce mutfığa gitti, yemeği hazırlaması için robota talimat verdi. Daha sonra o da salona gelip Nix’in yanına oturdu.

“Eee, ne yapalım?” diye sordu Nix.

Elizabeth bir parmağı ile kafasını kaşıyarak “Bilmem.” dedi.

Nix bir anda kanepeden zıpladı ve Elizabeth’e döndü. Elizabeth’i bile ürkütmeyi başarmıştı. Elizabeth’e biraz daha yaklaşp “Kendinden bahset bari.” dedi. Sonra “Bilgisayar dışında bir şey yapıyorsan tabii.”

“Aslında yapardım. Yani buraya gelmeden önce...” dedi Elizabeth. Hafif somurttu. Nix arkasına yaslandı ve dinlemeye başladı.

“İngiltere’deyken çok mutluydum. Dedem dünyanın en önemli zoologlarından. Annem ise eğitimle ve edebiyatla ilgilenen bir kadındı. Hatta okul bile yaptırmıştı. Babam da her ne kadar yazar olmak istese de akademisyen oldu. Ben önceden doktor olmak istiyordum, sonra babam gibi yazar olmak istedim; en son bilgisayar bilimci oldum. Daha sonra annemi kaybettik. Babam başka biriyle evlendi. Ondan doğan kardeşim Andrew ise dedem gibi en önemli biyologlarından biri olmak istiyor ve galiba bunu başardı. Bir gün babam, bu adadaki üniversiteden bir teklif aldı. Ama Andrew ve babamın yeni eşi İngiltere’de kalmak istediler. Bense babamla buraya geldim.

Tabii ki ada sakinleri geldiğim yerdeki insanlar gibi değil. Eğitimsiz, sadece bugün ne yiyeceğini düşünen, sıradan insanlardı buradakiler. Bu adada bilgisayardan başka bir şey kalmadı. Her gün gitgide daha da anlamsız oluyordu benim için. Sonra babam ve arkadaşları da eve gelmemeye, benimle vakit geçirmemeye başladı. Galiba bu proje... Neyse daha sonra olanları biliyorsun. Galiba istediğimi başardım. Yazar olmak istiyordum ve şu anda hayatım ilginç bir hikâye oluyor. Pekâlâ,

benden bu kadar. Senin hikâyen ne?" Konuşmayı bitirdiğinde bir horlama sesi duymaya başladı Elizabeth. Nix uyumuştı bu sırada. Elizabeth hafifçe güldü, daha sonra mutfağa, yemek yemeye gitti.

...

Tüm duvarlar ve yer beyaz, aydınlık bir odada iki kişi ayakta konuşuyorlardı. Biri yaşlı, beyaz sakallı, beyaz saçlı ve bastonlu bir adamdı. Bastonsuz ayakta duramamasına rağmen duruşu dikti. Diğeri ise genç, siyah saçlı bir kadındı. İkisi de aceleciydi, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı.

"Sackville'den haber var mı?" diye sordu yaşlı adam.

Kadın hayır, anlamında başını salladı. Bu haber yaşlı adamı iyice endişelenmişti. Adam konuşmaya devam etti.

"Aramayı sürdür. Drosop ile her ne pahasına olursa olsun iletişime geçmeliyiz." dedi adam ve odadan dışarı çıktı. Kadın odadaki masaya oturdu. Çekmecedan bir bilgisayar ve bir NAN vericisi çıkardı. Bilgisayarı açtı ve NAN'i bağladı.

NAN bağlantısı tamamlandı: Apodem.

Kadın klavyeye bir şeyler yazdı. Ekranında bir pencere içinde Sackville belirdi:

"Young, nasılsın?" diye sordu Sackville.

"Repo bağlantısını yapamıyorum, Profesör Sackville." dedi kadın. Sackville'in ekrandaki görüntüsü karşısında şaşkın kalmıştı.

"NAN sunucularımız hasar gördü. Drosop reposu devre dışı. Ayrı bir kanaldan bağlantı kurmak zorunda kaldım."

"Yuvanın durumu nedir?"

"4 sürücü, 2 personel ve 2 çalışan savaş robotu. Yuvanın içine hapsolmuş durumdayız."

"Yeni Düzen'in ele geçirdiği bir şey var mı?"

"Şimdilik yok."

"Profesör Sackville, Drosop daha fazla dayanamaz. Yuvada ne varsa kullanılmaz hâle getirip kaçmanızı öneririm."

"Şu an mümkün değil. Hareket için yeterli çözümü üretmek zaman alıyor. Yardım etme şansınız var mı?"

"Maalesef tüm sürücülerimizin başka görevlerle meşgul. Generale durumunuzu bildireceğim."

...

Elizabeth yemeğini bitirdi, masadan kalktı. Salona baktığında Nix hâlâ uyuyor, nerdeyse hiç hareket etmiyordu. Aldıkları kutu da kanepenin yanında duruyordu. Elizabeth içinde nasıl bir şey olduğunu

merak ediyordu. Biraz yaklaştı, dışarıdan kutuya baktı. Kutuya dokunmaya başladı. Parmakları ile kutunu açılmasını sağlayacak düğme veya benzeri bir şey arıyordu. Parmağını kutunun yanındaki oyukta soktu. Oyuk bir anda daraldı; Elizabeth'in parmağı oyukta sıkıştı. Korkudan bir çığlık atmasına rağmen Nix uyanmadı, homurdanıp sağ tarafına döndü. Elizabeth parmak ucunda bir acı hissetti; bir iğne batması gibiydi. Oyuk bir süre sonra tekrar genişledi. Kutunun üst tarafı bir çatırtıyla iki yana doğru açıldı. İçinde tabakalara ayrılmış; eli büyüklüğünde, piramit şeklinde bir cisim duruyordu. 'Bu mu Neurosnapshot?' dedi içinden. 'Acaba içinde nasıl bir bilgi tutuyordu?' Nix'in uyanmaya başladığını fark eden Elizabeth kutuyu kapattı ve salonu hızla terk edip odasına çıktı.

Odasına girdiğinde arayüzünü açtı. Cutie'ye, "“Rehberi aç, sıradan gidelim.”" dedi. Cutie onaya sundu, Elizabeth kabul etti.

TIMOS: Synteronik kontrol merkezi

TIMOS (Talamik Input-Motor Output System) tüm motor ve duyu nöronlarını uyarma durumlarını algılayan, gerektiğinde doğrudan nöronları uyarmak suretiyle kontrol eden bir sistemdir. Bu sistem birçok beyin bölgesinde synteronik devrelerden oluşur.

TIMOS, doğal nöronların motor ve duysal sistemden PSC'ye giden (afferent) ve motor ve duysal sistemleri doğal veya PSC direktifleri ile kontrol eden sistemler (efferent) iki bölümden oluşur.

TIMOS sadece synteron ve doğal nöronların ilişkilerini kontrol eden bir sistem değildir. Bunun dışında doğal nöronları isteğe bağlı kontrol edebilir. Örneğin talamus üzerinde bulunan yapılanmaları bazı doğal nöronların uyarılmasını engelleyerek bazı duyuların oluşmasını engelleyebilir.

Takamoto Yoshinori tarafından revize edilmiştir.

Aslında Elizabeth ilk satırdan sonra yazının ne amaçla yazıldığını anlamıştı. Tüm giriş-çıkışları sağlayan sistem kavramına yabancı değildi; bu, bir bilgisayar kavramıydı. Belki sandığı kadar sıkıcı değildi bu biyoloji. 'En azından artık düşüncelerimi nasıl okuduğunu biliyorum Cutie.' dedi içinden. Cutie: ;) yazısı belirdi arayüzünde. Arayüzü kapadı ve kendini yatağa bıraktı.

Yeni bir gün, yeni ihtimaller... Artık Elizabeth yeni güne böyle bakmaya karar vermişti. Her gün "Bugün başımıza neler gelecek acaba?" şeklindeki kasvetli düşüncelerin kendine faydası yoktu. Artık karamsar Elizabeth düşünceleri bitmişti; iyimser Elizabeth düşünceleri vardı. Arayüzü açtı.

"“Sen ne düşünüyorsun Cutie?”" diye sordu.

"“Psikolojik açıdan doğru bir karar.”"

"“Hadi o zaman, aşağı inelim.”" dedi Elizabeth yataktan zıplarcasına kalkarken. Üzerini değiştirdi, aynanın karşına geçti. Saçlarını tararken kapının kendine çarpması ile dikkatini kapıya yöneltti. Gelen Nix'ti.

"Kapıyı çalabilir misin?" dedi Elizabeth çocuk azarlarçasına.

"Kalktın mı diye baktım." dedi Nix, Elizabeth'in dediğini umursamadan. Her zamanki Nix'ti bu. Özür dilemek aptalca, kabalık diz boyu...

"Kalktım, çıkar mısın?" Elizabeth'in yüzünde sahte bir gülüş vardı. Nix ağzında bir şeyler geveledikten sonra kapıyı kapatıp dışarı çıktı. Elizabeth de saçını taraması bittikten sonra aşağı indi.

Nix mutfaktaydı, iştahla kahvaltı yapıyordu. Elizabeth de ona katıldı. Beraber yemeklerini yerken "Sonunda bağlantımız aradı." dedi Nix. Ağzından yemek parçaları saçılıyordu. "Yeni nesil NAN cihazlarını almaya bugün gidiyoruz."

“Peki, Sackville’den haber var mı?” diye sordu, Elizabeth.

Nix hayır anlamında başını salladı. “Ama kendi k...nı kurtarır o. Hem yanında Alfred var.” dedi.

“Alfred?”

“Sackville’i koruyan sürücü, sağlam adamdır.” dedi Nix.

Elizabeth, Alfred’ten adını söz ederken Nix’in oldukça mutlu olduğunu fark etti.

“Yakın arkadaşsınız herhâlde?” diye sordu Elizabeth.

Nix, “Yok, o beni sevmez. Gerçi Drosop içerisindeki sürücülerin çoğu beni sevmez.” dedi. Daha sonra masadan kalktı, Elizabeth’e baktı. Elizabeth o an kahvaltının bittiğini anladı. Masadan kalkıp Nix’i takip etmeye başladı. Kapıya doğru yürürken ‘Sevmemeleri normal değil mi?’ diye düşündü kendi kendine.

Hovercrafta bindiler. Nix öylece durup Elizabeth’e baktı. Elizabeth olanları anlamadı, Nix’in koordinatları girmesi gerekiyordu; kendisine öylece bakması değil. Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Sonra Nix sessizliği bozdu, masum bir yüz ifadesiyle Elizabeth’e bakıp “Bir kez.” dedi.

Elizabeth hızlıca başını iki yana salladı. “Olmaz, sen her kullandıktan sonra kusmak zorunda değilim.” dedi. Nix hâlâ Elizabeth’e bakıyordu. Ancak Elizabeth ısrarlıydı. Tekrar, “OLMAZ!” dedi yüksek sesle. Daha sonra Nix’e sırtını döndü, camdan dışarı bakmaya başladı. Nix biraz daha Elizabeth’e baktı, işe yaramadığını anlayınca “S...ir!” dedi ve monitöre koordinatları girdi.

Elizabeth burayı tanıyordu. Bölge 4’ün Batı tarafında bir yerdeydiler. Elizabeth buraya, fotonik bilgisayarının parçalarını almak daha önce birçok kez gelmişti. Bölge zengin bir muhit olmasa da çok çeşitli ve pahalı bilgisayar parçaları buradaydı. Elizabeth Nix’e dönüp “Buradaki hemen hemen herkesi tanırım. Burada kiminle buluşacağız?” diye sordu.

Nix omuz silktilti. “Sadece koordinatları ve adresi var.” dedi. Bu arada Hovercraft girilen koordinatlara ulaşmıştı. İkisi araçtan indiler. Elizabeth etrafına bakındı. Elizabeth burayı da hatırlamıştı. Nix paltosunun cebinden bir kâğıt parçası çıkardı, üzerinde bir adres yazıyordu. Elizabeth adrese göz attı. “Ah, biliyorum burayı.” dedi.

“Tamam, hanımlar önden o zaman.” dedi Nix, Elizabeth’in önünde eğilerek. Elizabeth Nix’in önüne geçti ve yürümeye başladı. Önce sağa döndüler, karşılarındaki cadde boyunca ilerlediler. Sonra soldaki çıkmak bir sokağa girdiler. Bu sokak, geldikleri caddeye göre biraz karanlıktı. Sokağın her tarafındaki yüksek binalar, Güneş’ten gelen ışığın büyük bir kısmını engelliyordu. Karanlık çıkmaz sokağın sonuna gittiler. Sol taraftaki binada, duvara yaslanmış ve yere bakmakta olan bir adam vardı. Adam, Nix ve Elizabeth’i fark etti, başını kaldırıp onlara baktı. Elizabeth adamı tanıyordu. Adama yaklaşp “Alfonso içeride mi?” diye sordu.

Adam çenesini kaşıdı ve “Bekleyin.” deyip binadan içeri girdi.

Elizabeth ve Nix, dışarıda adamdan haber gelmesini bekliyorlardı. Nix ısıklık çalarken yüksek binalara göz gezdiriyordu. Elizabeth ise giriş kapısına bakıyordu. Bir müddet sonra kısa bir adam çıktı kapıdan. Sağ kolu ve sağ bacağı yoktu; onların yerine protez kol ve bacağı, protez elinde ise bir baston vardı. Topallıyordu. Saçının bir kısmı beyazlamıştı. Sol gözünde göz bandı vardı. Hafif göbekli adam, sağlam eli göbeğinde, topallayarak Elizabeth’in yanına geldi.

“ALFONSO!” diye sevinçle bağırdı Elizabeth. Tanıdığı birini görmeyeli bir hayli olmuştu. Alfonso’ya doğru koşupona sarıldı. Elizabeth Alfonso’ya sarılırken uzun boyundan dolayı eğilmek zorunda kalmıştı.

“Nasılsın Williams?” diye sordu Alfonso. Elizabeth’in tanıdığı en sıcakkanlı insandı. Alfonso Nix’e doğru baktı, “Beyefendi kim?” diye sordu.

Elizabeth parmağını dudağına koydu. “Şey... Yeni tanıştığım bir arkadaşım,” dedi. “adı Nix.” diye de ekledi.

“Ah, Profesör Sackville sizden bahsetti.” dedi Alfonso elini, sıkmak için Nix’e uzattı. Nix elini samimiysizce sıktı. Bu adamdan hoşlanmamıştı. “Bu adam kaçakçı biliyorsun değil mi?” diye sordu. Elizabeth onaylar anlamda başını salladı. “Diğer türlü hiçbir malzeme gelmiyor buraya.” dedi.

“Ne işin var bu kaba adamla?” diye sordu Alfonso. Elizabeth’in nazik, terbiyeli bir hanımefendi olduğunu biliyordu, böyle bir adamla ne işi olduğunu anlayamamıştı.

“Uzun hikâye.” dedi Elizabeth gülümseyerek. Tam devam edecekken Nix araya girdi.

“İşimize mi dönsek?” dedi. Sabırsızlandığını belli etti.

“Pekâlâ, öyle olsun. Beni takip et.” dedi Alfonso ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Elizabeth ve Nix onu takip etmeye başlayınca Alfonso durdu, tekrar arkasını döndü. Bastonla Nix’i itti. “Sen dışarıda bekliyorsun.” dedi ve Elizabeth’e göz kırptı. Nix bir sigara yaktı. Elizabeth de Alfonso’nun peşine takıldı, beraber binaya girdiler.

Binanın içi, dışarıdan da karanlıktı. Yanan lambalar olmasa hiçbir şey gözükmeyecekti. Apartman boşluğu küçük olduğu için yan yana yürümek çok zordu. Üçüncü kata çıktılar, sağdaki açık kapıdan girdiler. Kapının üzerindeki tabelada ‘SANYOTO’nun Teknoloji Dünyası’ yazıyordu. Elizabeth daha önce buraya gelmişti ancak burayı beğenmiyordu; bina havasız ve karanlıktı.

Alfonso kapının karşısındaki masaya oturdu. Elizabeth de onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Alfonso yaklaştı, gözlerini kısarak Elizabeth’e baktı. Göz bandını kaldırdı. Gözünün olması gereken yer deri ile kaplanmıştı. Bu iğrenç görüntü Elizabeth’i biraz ürküttü ancak belli etmedi.

“Pekâlâ tatlım, nasılsın?” diye sordu Alfonso. Elizabeth’in yüzünden aklında soruları olduğunu anlamıştı.

“İyiyim. Galiba...” dedi Elizabeth. Saçlarıyla oynuyordu. “NAN vericisini alabilir miyim?” diye sordu.

Alfonso evet, anlamında başını salladı. Sonra masanın üzerinden bir bez parçası aldı, ona alnını sildi. Daha sonra masanın altından bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı, vericiyi eline aldı.

“Bay Sackville’in gönderdiğinden çok daha küçük.” dedi. Protez eliyle birkaç parçasına dokunuyordu.

“Bu NAN önceden gördüklerinden farklı mı?”

“Elektronik olarak değil ancak başka bir protokol kullanıyor. Ne yapıyorlar, pek anlamadım. Sadece kapalı devre bir sistem kullandıklarını biliyorum. Bizim kullandığımız [interneti-interneti](#) kullanmıyorlar.”

Alfonso vericiyi Elizabeth’e uzattı. Gerçekten bu verici oldukça küçüktü. Kocaman bir cihaz yerine küçük, dört ayaklı bir vericiydi. Üzerinde ise bir anten vardı. Alfonso konuşmaya devam etti.

“Cihaza bu dört ayağı eklemek zorundaydım. Eski cihazın kılavuzuna göre onlar bağlantı için. Ancak nasıl bağlantı kurduğunu bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.” dedi Elizabeth, dört ayağı kendi ön koluna yerleştirerek.

Alfonso kahkaha atmaya başladı, Elizabeth de ona katıldı.

Elizabeth Alfonso'ya teşekkür etti. Alfonso protez elini uzattı, Elizabeth de sıktı. Daha sonra birlikte geldikleri yerden aşağıya indiler. Nix bir duvara yaslanmış, her zamanki gibi votkasını yudumluyordu. Şişe boşalmıştı. Binadan Elizabeth'in çıktığını görünce doğrulmaya çalıştı ancak başaramayıp yere düştü. Bunu gören Elizabeth kıkırdamaya başladı. Ancak bu sefer Nix çok sinirliydi. Bu, votkanın etkisiydi.

"KES ŞU GÜLMEYİ LAN!" dedi Nix. Hâlâ ayakta duramıyordu.

Elizabeth eliyle ağzını kapattı ancak gülmeyi durduramıyordu.

"KES GÜLMEYİ!" Bu sefer sesini daha da yükseltmişti. Sesleri duyan Alfonso, Elizabeth'in yanına gelmişti. Nix ayakta bile zor duruyor, ağzından salyalar saçıyordu.

Elizabeth Nix'e yaklaştı. "Sakin ol biraz, sarhoşsun." dedi, omzuna dokunup onu sakinleştirmeye çalıştı. Nix Elizabeth'in elini hışımla itti, geriye birkaç adım attı. Tam paltosunun altından tabancasını çıkarırken Alfonso cebinden şok cihazı çıkarıp Nix'e ateşledi. Elizabeth oldukça şaşkıncı, gördüklerine inanamıyordu. Alfonso, Elizabeth'in omzuna dokunup "Merak etme, sen evine dön," dedi. "Biz bu adamı ayılınca göndeririz." Elizabeth'in omzuna tekrar okundu, sonra arkasını döndü, pencereden bakan adamlara bastonu ile Nix'i işaret edip binaya girdi. Nix yerde yatıyor; bir yandan kıvranıyor, bir yandan da homurdanıyordu. Elizabeth şaşkınlık içinde Nix'i arkasına bırakıp yürümeye başladı.

Hovercrafta yaklaştığında Elizabeth'e telefonda mesaj geldi. Mesaj KPT'den geliyordu. Polis merkezine uğraması gerektiğini bildiriyordu. Önce Nix'in eve dönmesini beklemeliydi. Daha doğrusu eve gidip olanları düşünmeliydi. Nix'in kendine zarar vermeyeceğini düşünüyordu; özellikle market olayından sonra. Ancak bu doğru değildi. Nix, karakteri gereğince her an her şeyi yapabilecek bir adamdı. Alkol bağımlılığı, onu güvenilmez yapıyordu. Arayüzü açtı, araca binerken olanları Cutie'ye anlattı.

"Biliyorum." dedi Cutie.

"Nasıl bilebiliyorsun ki?"

"TIMOS üzerinden. Hiçbir zaman kapanmıyor. Ben tüm olanları algılayabiliyorum. Beş dakikalık bir hafıza bloğum var. Anladığım kadarıyla volatil⁶ bir blok ancak isteğe bağlı olarak kaydedebilirim."

"Biraz ürkünç geliyor. Öyle çalıştığından emin olmamızın tek yolu kodu görmek."

"Yaşasın antilop! Yaşasın şişko penguin!" dedi Cutie.

Elizabeth konuya döndü hemen, "Madem yaşadığım her şeyi biliyorsun, o zaman sen ne düşünüyorsun?"

"Hem Nix hem Jax ile konuşmalıyız."

Cutie haklıydı.

"Hatta Sackville'e de haber vermeliyiz ama nasıl?" dedi Elizabeth. NAN vericisini ön koluna yerleştirdi, Cutie'ye bağlantıyı kontrol etmesi gerektiğini söyledi. Ancak sonuç aynıydı: *NAN bağlantısı kurulamadı*. Elizabeth, "Cutie, sence Sackville'e başka nasıl ulaşabiliriz?" dedi. Hemen ardından 3 satır yazı gördü, hepsi alt altaydı: *Yüz yüze görüşme, telefon, işaret fişegi*.

Hovercraft eve geldi, her zamanki yerine indi. Elizabeth araçtan dışarı çıktı. Bu sırada Alfonso, Nix ayıldı. *Ateş etmek istemediğini sadece korkutup susturmak için silah çektiğini söylüyor*. diye mesaj

---

⁶ Volatil (İng: Volatile): Uçucu, çabucak kaybolan

atmıştı. “Bir de vurmak isteseymiş.” diye sitem etti Elizabeth. Biraz sakinleştikten sonra eve yürümeye devam etti. Eve girdikten sonra ilk iş olarak aldıkları kutuyu kontrol etti. Kutu yerineydi. Elizabeth geçen seferki gibi içini açtı, piramit de yerindeydi. Kutuyu kapatıp yerine geri koydu.

Odasına geldi, yatağa oturdu. Arayüzü hâlâ açtı. Cutie'ye, Nix'i beklerken bir şey okumak istediğini söyledi. Cutie rehberde olan ve okumadığı bölümleri Elizabeth'in gözünün önüne getirdi. Elizabeth Clarie Fay'ın yazısını seçti:

Yuva repoları, veri kümeleri: Bilgiye erişimde temel kavramlar

Tüm Neurosist sürücülerini için kendisi ve YZ'si için belirli veri veya bilgileri edinmesi gerekir. Neurosist, kullanıcılara veri elde etmek için etkili araçlar sunmakta olup, bu yöntemlerin etkili kullanılabilinmesi için belli kavramların anlaşılması gerekir.

Sinirbilim araştırmacılarının bize verdiği bilgilere göre, doğal nöronlarda öğrenme ilişkilendirme üzerinden yapılır. Belirli uyarılar, öğrenme sırasında diğerleri ile ilişkilendirilir ve birinin uyarılması ile diğerleri de uyarılır. Örneğin 'doktor' kelimesi 'hemşireyi' çağırır. Sizin bir hareketi öğrenmeniz, benzer hareketleri de yapmanızı da kolaylaştırır. Bu sistem, bizim bilgisayarda kullandığımız 'Her veri bir adreste birbirinden bağımsız tutulur.' mantığından farklı olup Neurosist için düzenlenmesi gerekir.

Bu nedenle Neurosist için veri kümesi kavramı geliştirildi. Bir veri kümesi, birbiri ile bağlantılı tüm verilerin toplamı olarak ifade edilir. Veri kümesi, kendisini meydana getiren alt veri kümelerinden de oluşabilir. Veri kümesi içerisindeki bilgiler istenirken tüm veri kümesi çağırılır ve aradan istenen bilgi seçilir.

Tüm Neurosist yuvaları, bugüne kadar var olan tüm veri kümelerinden bir veri tabanı oluşturmuştur. Bu veri tabanlarına Repository (kısaca Repo) denir. Sürücüler, Neurosist sürücülerinin repoları ulaşması için tasarlanmış, özel, kapalı devre ağ sistemini (Neural Area Network veya kısaca NAN) kullanarak istenilen veri kümelerine ulaşabilir; bu veri kümelerini hafızalarına kaydedebilirler. Burada üzerinde durulması gereken nokta, sürücüler repo üzerinden yapay zekâlarına yeni nöral ağ eklemek isterlerse nöral ağların hafızaya aktarılmadan doğrudan PSC'ye geçtiklerini bilmesi gerekir. [Repodan veri kümesi almak ve kaydetmek için gerekli Neuroshell komutları için lütfen 'Neuroshell' hakkında bilgi edininiz.]

Not: Sürücülerde bulunan tüm A+YZ modülleri, TIMOS tarafından algılanan verileri veya yapılan hareketleri birer veri kümesi hâline dönüştürme yeteneğine sahiptir.

Clarie Fay tarafından revize edilmiştir.

'Neurosist sürücülerinin alacağı tüm verilere merkezî kontrole almak. Çok akıllıca bir fikir. Ben de olsam öyle yapardım.' diye düşündü Elizabeth. Bu teknoloji gitgide ilgisini çekiyordu. Sıkıcı bulduğu biyoloji, bilgisayar bilimine adım adım yaklaşıyordu. Bu, Elizabeth'in çok hoşuna gitmişti. Eğer NAN bağlantısı sağlayabilse repolarda gezinmek isterdi.

“Zaten öyle değil mi?” diye araya girdi Cutie.

“Yani böyle yapanlar var. Bunun artıları ve eksileri oluyor doğal olarak.”

Bu sırada kapı çaldı. Elizabeth aşağı inerek salona girdi ve pencereden gelenlere baktı. Nix gelmişti. Yanında iki adam, Nix'i kollarından tutuyordu. Muhtemelen Alfonso'nun adamlarıydılar; Nix'in eve getirmişlerdi. Elizabeth kapıyı açtı. Nix ayılmıştı ancak yaptığından pişman gibi değildi. Yüzünde bir gülümseme vardı. “Nasılın, Eliz?” dedi.

Elizabeth, onu içeri aldı ancak konuşmuyordu. Kolları bağlamış, Nix'e sırtını dönmüştü. Nix, bir süre Elizabeth'e baktı, sonra "Biraz uyusam iyi olacak." dedi. Elizabeth hiç cevap vermedi. Nix yukarı çıktı, Elizabeth de mutfğa su içmeye gitti. Daha sonra o da uyumak için odasına geçti.

...

KPT merkezinin koridorları topuklu ayakkabı sesleri ile yankılanıyordu. Vera, koridorda emin adımlarla yürürken iş arkadaşlarını selamlıyordu. Koridorun sonuna geldi, sağındaki kapıdan içeri girdi. İçeride yaşlı bir adam elinde puro, ayaklarını uzatmış; camdan dışarıyı izliyordu. Vera konuşmaya başladı.

"Efendim, Bölge 2'de bulunan markete yapılan saldırının raporu." dedi, elindeki tableti adama uzatarak.

Adam Vera'ya doğru dönüp uzattığı tableti eliyle itti "Önemli bir şey var mı?" diye sordu.

"On dört saldırgan öldü. Civardaki kamera kayıtlarına göre bunları öldüren adam, aynı zamanda aradığımız adamlardan biri. Kampüs saldırısında da bulunmuş. Yaptığı şey aynı: Saldırganları öldürmek."

"Hah, tahmin edeyim, kampüse saldıran adamlar da aynı."

"Evet efendim. BBU adam her kimse, bu saldırgan grupla çıkar çatışması içinde olduğu kesin."

"Başka neler var?" dedi adam purosunu söndürerek.

"Elizabeth Williams." dedi Vera. Bu ismi her söylediğinde gözleri ateşler saçıyordu. Sorgulamadan beri bu isim Vera'nın sinirlerini bozuyordu.

Adam, Vera'nın hâlini görünce "Önce sakın ol," dedi. "Ne varmış bu Bayan Williams'da"

"Görgü tanıklarına göre saldırı sırasında marketin içindeymiş. Hatırlarsanız sorgu sırasında bu adamı tanımadığını söylemişti ancak birkaç gündür beraber birkaç yere gitmişler."

"Tahmin edeyim, Yerel Kùltürler Festivali?"

"Evet, aynen öyle. Efendim, izninizle hakkında tutuklama isteyip tekrar sorguya alacağım. Bu sefer yalan söylemesi mümkün değil. Hem bu Neurosist'in ne olduğunu hem de bu her eli silahlı, karşısına çıkan herkesi öldüren adamın kim olduğunu öğreniriz."

Adam arkasını döndü, tekrar camdan bakmaya başladı. Bu sırada eliyle Vera'ya çıkması için işaret yaptı. "Ne yaparsan yap." dedi.

Vera, "Emredersiniz efendim." deyip odadan çıktı ve kapıyı çekti. Koridorda tekrar emin adımlarla yürümeye başladı. Yürürken telefonunu çıkardı, birini aradı.

"Efendim, Rojas." dedi telefondaki adam.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Biliyorum yoksa aramazdın. Ne yapmamı istiyorsun?"

...

Bölüm 5: Tünelin Sonundaki Işık

Elizabeth mutfağa girdiğinde Nix masada oturuyordu. Elinde sigarası vardı. Elizabeth ile göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Elizabeth robota işaret yaptı ve Nix'e "Bir şey yemek ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Nix. "Aç değilim."

Robot hazırladığı kahvaltayı masaya bıraktı. Elizabeth de kendi tabağına alıp yemeğe başladı. Nix ile arası hâlâ açıktı, fazla konuşmak istemiyordu.

"Biraz ara versem iyi olur." dedi Nix votkaya bakarak.

"Biraz?" dedi Elizabeth tek kaşını kaldırarak. Nix'in bu sözüne sinirlenmişti ancak bunu Nix'e belli etmedi.

Nix sigarasını söndürüp masadan kalktı, salona geçti. Elizabeth derin bir nefes alıp yemeğe devam etti. Bir müddet sonra kapı çaldı. Elizabeth arkasını döndüğünde Nix'in kapıya yöneldiğini gördü. Önüne dönüp yemeğe devam etti. Salondan gelen seslere kulak verdi. Gelen her kimse Nix ile kavga ediyordu. Bunun üzerine Elizabeth hızlıca yemeğini bırakıp salona gitti.

"Yaptığın oldukça sorumsuzca." dedi adam. Nix kadar kaslı veya uzun değildi. Adeta Nix'i azarlıyordu. Acaba bu adam Sackville olabilir miydi? Hayır olamazdı, Bay Sackville'i tanıdığını söyleyemezdi ancak daha önce birkaç kez görmüştü. Bu adam ona benzemiyordu.

"Tamam, tamam anladım." dedi Nix, sesindeki pişmanlık hissediliyordu. Bu sefer kaba konuşmamış olması Elizabeth'in dikkatini çekmişti. Suçluluk hissediyordu, bu açıktı.

Adam Elizabeth'i fark etti. Dönüp "Merhaba, Bayan Williams." dedi ve elini Elizabeth'e uzattı.

"Merhaba." Elizabeth sonunda düzgün konuşan birini bulmuştu. "Bana Elizabeth de lütfen." dedi.

"Öyle olsun, ben Alfred."

Elizabeth, Alfred'in elini sıktağı an arayüzünün açıldığını fark etti. *Sürücü parmak izi onayı için NAN bağlantısı gerekiyor.* Daha sonra arayüzü kapandı, Elizabeth olanlara bir anlam veremedi.

"Banyo nerede acaba?" diye sordu Alfred.

Elizabeth parmağı ile mutfağın yanındaki banyoyu gösterdi. Alfred teşekkür edip salondan çıktı. Nix'in yanına giden Elizabeth gülümsüyordu. Nix'in sırtını sıvazladı, yanağından öptü ve odasına gitti.

NAN vericisi masasının üzerindeydi. Onu alıp koluna taktı, arayüzü açtı. *NAN bağlantısı kuruldu.* Çalışmasına şaşırıyordu. Anladığı kadarıyla yeni NAN vericisi çalışıyordu. *-reps sürücü_parmak_izi* komutunu verdi. Ama hiçbir şey bulamadı. Bu sırada:

Drosop üzerinden mesaj: Sackville-Melanie: O aradığın şey sürücülerin tanımlanması için SHA parmak izi protokolüdür. Normalinden farkı yok. Detaylı veri kümesi aramak için uğraşma, Elizabeth.

Elizabeth şimdi daha şaşkıındı. Cutie'ye, *"NAN üzerinden de mesaj gönderilebiliyor mu?"* diye sordu.

"Bilmiyordum, Eliz. Bu tarz bir mesaj göndermek için bir protokol var mı bakıyım." dedi Cutie.

Kolundaki NAN vericisi ile odadan dışarı çıktı. Alt katta Alfred'i gördü, salona gidiyordu. Elizabeth koşarak salona gitti. Alfred'in yanına oturdu. "Alfred, acaba..."

Alfred gülümsedi. “Merak böyle bir şey işte.” dedi.

Elizabeth, Alfred’in elini sıkı. *Parmak izi onaylandı: Drosop, Alfred-Noxie.*

“Tamam mı?” diye sordu Alfred, hâlâ gülümsüyordu. Sözüne devam etti. “Yapmamız gereken bir şey var. Gelmemin bir sebebi de bu.”

“Nedir?”

“Fazla detay veremem, iş biraz karmaşık. Kısaca bir yere gidip biri ile konuşmam gerekiyor.”

“Ne zaman gidiyoruz?”

“Yarın. Önce biraz hazırlanmamız gerekiyor.” Alfred kanepeden kalktı. “Su alacağım, sen de ister misin?” diye sordu. Elizabeth hayır, anlamında başını salladı. Alfred salondan çıktı.

Elizabeth arkasına yaslandı ve rahatladı. Kasvetli, iğrenç günlerin sonuna geldiğini hissediyordu. Alfred’in gelmesi Nix’i çok değiştirmiş gibiydi. Nix artık eskisi gibi davranmıyordu. Hatta Alfred’le Yeni Düzen probleminin üstesinden gelebileceğini bile düşünüyordu. Arayüzünün hâlâ açık olduğunu fark eden Elizabeth Cutie’ye, “Sıradakini okuyalım.” dedi.

Neuromemory: Synteronik ve doğal kayıt yöntemleri:

Bu yazıdan önce okunması gereken yazı: Yuva repoları, veri kümeleri kavramları (Prof. Clarie Fay)

Neuromemory, insan ve AI'da-YZ'da hafızayı ilgilendiren tüm sistemlerin toplamı olarak tanımlanır. Synteronik nöronlarda hafıza PSC'nin altındaki yapay bir merkezde toplanmasına rağmen doğal nöronlar için böyle bir merkez yoktur. Bu nedenle Neuromemory sadece bir hafıza merkezi olarak adlandırmak doğru değildir.

Neuromemory doğal hafızaya yardımcı ve synteronik kayıt yapan olarak ikiye ayrılabilir. Synteronik kayıt belirli bir miktarda veri kümesi tutabilir ancak kayıt kesindir. Diğer tarafta doğal hafızanın limitini daha fazla, ancak kayıt kesin değildir.

Synteronik kayıt:

Synteronik kayıt için önce Neuromemory için özelleşmiş synteron olan memocell yapısından bahsetmeliyiz. Memocell özel bir synterondur. Memocell bir alt seviyesinde bulunan diğer memocelle giden bir gap junction (hücreler arası iyon taşıyan bağlantı) bulundurur. Aynı zamanda diğer nöronlar gibi bir aksonu vardır. Memocell, içindeki bilgiyi iki bölümlü bir XNA üzerinde tutar. Birinci bölüm hücre için benzersiz kimlik numarasını tutar ve hücre zarında bir protein kodlar. İkinci bölüm hafızadaki bilgileri tutar.

Synteronik kayıt bölümü seviyelerden oluşmuştur. Birinci seviyedeki hücreler uyarıldığında diğer alt seviyeleri uyaran bir zincir reaksiyon başlatır. Tüm memoceller XNA'sı üzerinde okuduğu bilgileri aksiyon potansiyeline dönüştürüp çıktı devresine (okuma devresi) aktarır. Çıktı devresi, kortekse yansıtılabilir veya doğrudan PSC tarafından okunabilir.

Doğal kayıt:

Doğal kayıt insanda doğal olarak var olan sistemin kolaylaştırılmasıdır. Bildiğimiz kadarıyla insanda limbik sistemdeki amigdala adlı bölüm, duygular aracılığıyla bilginin hafızaya alınıp alınmayacağına karar verir. Neuromemory'nin doğal kaydı, amigdala üzerinde bulunan bir synteron devresi, doğal kayıt istenmesi hâlinde amigdala üzerinde yapay bir duygu yaratır. Bu yapay duygu, insanların hafıza oluşturmalarını kolaylaştırır ancak sonuç kesin değildir.

II

Elizabeth hiç böyle bir şey beklemiyordu. Eğer vücudunda bir çip varsa (ki öyle düşünüyordu), neden synteronik kayıt tutmaya ihtiyaç duyuyordu? Neden hafıza diski benzeri bir şey kullanmamışlardı? Diyelim ki enerji sebebiyleydi; öyleyse bu kadar gelişmiş bir teknoloji üreten insanlar, biyoenerji teknolojisi ile çalışan bir enerji merkezi yapmadılar. Bu saçmaydı. Elizabeth'in kafası karışmıştı.

Elizabeth düşüncelere dalmışken gelen Alfred'i fark etmemişti. Alfred, kanepenin arkasında piyanonun başındaydı. Nix hâlâ ortalıkta yoktu. Elizabeth Alfred'in yanına gitti. Alfred büyük bir ustalikle piyano çalıyordu. Ortaya çıkardığı büyüleyici müziğin etkisiyle de ~~Alfred hafifçe~~ Alfred hafifçe bir sağa bir sola salınıyordu. Elizabeth, Alfred'i dinlemeye başladı. Bu müzik onu sakinleştiriyordu. Alfred çalmayı bitirdi. Elizabeth'te onu alkışladı. Yanına oturup " Ne kadardır piyano çalıyorsun?" diye sordu.

Alfred kolundaki o eski, koca NAN vericisini göstererek, "Çok olmadı." dedi.

Elizabeth onun verdiği bu cevaba çok şaşırdı. "Neurosist piyano da mı çalıyor?" diye sordu Alfred'e.

"Repolarda ~~AIYZ~~ için birçok yapılandırılmış nöral ağ var. Denemelisin."

"İlginç," dedi Elizabeth, kendi yeni NAN vericisine baktı, o da denemek istiyordu. Küçükken piyano dersi almıştı ancak bu kadar iyi çalamıyordu. -*reps piano* komutu verdi.

Bulunan veri kümeleri: *piano_essentials*

piano_guide

piano_neural_network

-*grc piano_neural_network* S. Elizabeth bir hata ile karşılaştı. Nöral ağlar Neuromemory'e kaydedilemez, PSC'e aktarmak için parametreyi boş bırakın.

Elizabeth tekrar denedi. -*grc piano_neural_network*. Ama hiçbir şey olmamıştı. Elizabeth Alfred'e döndü. "Bir şey olmadı. Aynı hissediyorum." dedi.

"Biraz zaman alıyor, birkaç saatliğine NAN vericisini üzerinde tut," diye cevapladı Alfred. "Önce synteronlar kendi aralarında sinaptik bir ağ oluşturuyorlar. Daha sonra reseptör yoğunluğu için iç sinyaller oluşuyor. NM... Üzgünüm Elizabeth, biyolojim pek iyi değil."

"Nix'inkinden iyidir." dedi Elizabeth. İkisi de hafifçe gülümsediler. Bu sırada Alfred, Elizabeth'in elini sıkarak "Yarın tehlikeli olabilir, her ihtimale karşı." dedi. *Alfred-Noxie: Military_neural_networks* adlı 8 alt veri kümesinden oluşan bir veri kümesini yapılandırma isteği. Onaylıyor musunuz?

"Gerekli mi?" diye sordu Elizabeth. Şu ana kadar hiç silaha dokunmamıştı. Alfred başını onaylar anlamda salladı. Elizabeth ona güveniyordu. Kabul etti. Yine hiçbir şey olmadı. Bir müddet sonra Cutie, 'Shellcon aracılığı ile geribildirim mesajı göndereyim mi?' diye sordu. Elizabeth 'Evet.' dedi içinden. Alfred de kendine gelen mesajı görünce eliyle tamam işareti yaptı.

"Ben odama gidiyorum. Görüşürüz Alfred," dedi Elizabeth.

Elizabeth odasına geldi. Arayüzünü kapadı, üzerini değiştirip yatağa uzandı. Düşünmeye başladı; tabii ki Neurosist hakkındaydı. Bu sefer farklı bir bakış açısından yaklaşmak istiyordu. 'Kendi yaptıklarımızdan ne kadar farklıyız?' diye düşündü önce. Okuduklarını hatırladı Elizabeth. Synteronlar aracılığı ile yaptıkları bilgisayarda yapılanlara benziyordu. 'İnsanı da biyolojik bir makine gibi

düşünürsem,' diye düşünmeye devam etti. 'o zaman bir fotonik çip ile beyini bağlamak bu kadar zor olmamalı değil mi?' Daha sonra bilgisayar tarafını düşünmeye başladı. 'Bir fotonik çip nasıl olur da bir beden içerisinde çalışabilir?' Bu soruya bir cevabı yoktu. 'Ayrıca termal yavaşlamayı nasıl çözüyorlardı?' Bu soruya da bir cevabı yoktu Elizabeth'in. Neurosis,t Elizabeth için bir bataklık gibiydi; her kurtulmaya çalıştığında biraz daha batıyordu. Ancak hareket etmekten kaçamıyordu, çünkü bu teknolojiye merakı buna izin vermiyordu. 'Sanırım kurtulmanın tek yolu tamamen batmak.' diye düşündü içinden. 'Bir şekilde Drosop yuvasına gitmeliyim. Sackville ile konuşup Neurosis hakkında bilgi edinmeliyim. Ancak bu şekilde aklıma mukayyet olabilirim.' diye düşündü, yorganı üzerine çekti ve gözlerini kapadı.

Elizabeth uyandı. İyice esnedi ve yataktan kalktı. NAN vericisi hâlâ kolundaydı. Vericiyi çıkardı ve arayüzünü açtı. *Yapılandırmalar tamamlandı.* Aynada bir müddet kendine baktı. Daha sonra üzerini değiştirip odadan çıktı. Hemen alt kata indi ve banyoda yüzünü yıkadı. Salona geçti. Alfred de oradaydı.

"Açsan hemen gidip yemelisin. Nix gelir gelmez gidiyoruz" dedi Alfred.

"Aç hissetmiyorum," diye cevapladı Elizabeth. "Aslında..." dedi ve hemen piyanonun başına oturdu. Çok heyecanlıydı. 'Pekâlâ bebeğim, bize biraz müzik yap.' diye düşündü.

Cutie, 'Ne istiyorsun?' diye sordu.

'Flight of the bumblebee.'⁷ dedi Elizabeth.

Cutie piyanoyu çalmaya başladı. Elizabeth şu ana kadar yaşadığı en tuhaf hissi yaşıyordu. Kendisi hiçbir şey yapmadan piyano çalışıyordu, bu bir rüya gibiydi. Bir yandan gözünün önünde kayan bir portede notalar geçiyordu. Bazı notalar siyahtı, birer birer kırmızılaşıyordu. Elizabeth kırmızı notaların çalınanlar olduğunu anladı. Sonuçta müzikten hiç anlamayan biri değildi. Cutie'yi tebrik etmeliydi. Bu kadar iyi bir piyanist olduğunu bilmiyordu!

Elizabeth çalmayı bitirdi. Alfred onu alkışlamıştı. Elizabeth o an çok mutluydu. Bunca olaydan sonra ilk defa güzel bir gün geçirmişti ve her şeyden önemlisi, onca yıldan sonra kendine uygun bir arkadaş bulmuştu. Kuramaçau'ya geldiğinden beri bulduğu ilk arkadaş... Bu arada Nix salona girdi. Elizabeth ve Nix bir süre birbirine baktılar. Alfred çoktan kapının yanına gitmişti.

Elizabeth, "En azından nereye gideceğimiz hakkında bilgi verebilir misin?" diye sordu.

Alfred bu soruyu cevaplamadı. Nix'e dönüp "Neurosnapshot'ı da al. Ev artık güvenli olmayabilir." dedi.

Nix homurdandı, sonra açıkça "Bayağı ayak işi yapmaya başladık." dedikten sonra salondaki siyah metal kutuyu aldı.

Elizabeth Nix'in dediğine gülmeye başlayınca Nix, Elizabeth'in saçını çekip "Her b...ka gülmeyi bırak." dedi. Elizabeth, canının yanmasının verdiği huzursuzlukla iki adamla birlikte dışarı çıktı. Üçü hovercrafta bindi, Elizabeth arka taraftaydı. Nix kutuyu Elizabeth'e verdi. Elizabeth kutuyu kucağına yerleştirdi. Alfred koordinatları girdi ve araç havalandı.

Yol boyunca Alfred ile Elizabeth'in arasında ilginç sohbetler gerçekleşmişti. Alfred'in Aristo hakkında bu kadar derin bilgiye sahip olması Elizabeth'i şaşırtmıştı. Nereden öğrendiğini sorunca ise "Sackville'in kütüphanesi sayesinde." demişti. Bu sırada hovercraft inişe başladı. Yolun bir tarafında

---

⁷ Bumblebee'nin Uçuşu. Nikolai Rimsky-Korsakov'un 1899-1900 yıllarında bestelediği Çar Saltan'ın Masalı operası için yazdığı bir orkestra parçasının adı.

bir kafe, diğer tarafında ise bir bina vardı. Üçü hovercrafttan indi. Alfred eliyle kafeyi gösterip “Siz gidip orada oturun. Ben binada birisi ile konuşup geliyorum.” dedi.

Elizabeth ve Nix hovercraftın yanında duruyorlardı. Alfred yolun karşısına geçti. Nix Elizabeth’e, “Arayüzünü aç ve sakın kapatma.” dedi. Saha sonra onu kafeye doğru itti. Elizabeth yürümeye başladı. Nix onu arkasından takip ediyordu. *Jax: Ayrı duruyoruz, kafede benim oturduğum yerden uzak bir yer seç, cama yakın olmasın* mesajını gördü Elizabeth.

İlk olarak kafeye Elizabeth girdi. Nix ise kafeye girmeden önce kapının önünde biraz oyalandı. Elizabeth, Nix’in dediği gibi bir masa seçip oturdu. Onu gören Nix arkasından kafeye girdi ve başka bir masaya oturdu. Elizabeth -sm: *Nix Şimdi ne yapıyoruz?* komutunu verdi. *Sadece bekliyoruz. Bir şey görürsen yere yat.* Beraber beklemeye başladılar. Elizabeth bir çay istedi, sonra göz ucuyla Nix’e baktı. O da garsona bir sipariş vermişti. -sm: *Nix Umarım votka değildir. ~_~*

Nix, *Değil* cevabını verdi.

Garson kız, “Buyurun,” diyerek masaya bir çay bıraktı. Kız, sarışın, uzun saçlı, yüzünde tatlı bir gülümseme olan, Elizabeth’le yaşıt, çok güzel biriydi. Elizabeth’e tanıdık gelmişti. Elizabeth çaya uzandı ancak kendisinde beklenmeyen bir değişiklik olmuştu. Bacakları titriyordu. Kız Elizabeth’e iyice bakıp “Siz Profesör Williams’ın kızı değilsiniz değil mi? Sizi üniversitede görmüştüm.” dedi. Yüzünden tatlılık hiç eksilmiyordu. Sonra “Oturabilir miyim?” diye sordu. Elizabeth eliyle sandalyeyi gösterdi, kız da onun gösterdiği yere oturdu. “İrina.” dedi kız. El sıkıştılar. Elizabeth elini tuttuğu anda kendisine bir şeyler olduğunu hissetti. Bacakları daha da fazla titremeye başladı; aynı zamanda hafifçe terliyor, kalbi çarpıyordu. Kız ise saçlarıyla oynayarak bir şeyler anlatıyordu ancak Elizabeth, kızın ne dediğine odaklanamıyordu. -si *komutu onay bekliyor* yazısını gördü Elizabeth. Ama o ‘Hayır.’ dedi içinden.

“İyi misiniz?” diye sordu kız Elizabeth’e biraz yaklaşarak.

“Evet,” dedi Elizabeth. “Ben sadece...” dedi, terlemeye devam ediyordu.

Kız, “Anladım anladım. Bence de içerisi biraz sıcak.” Biraz sessiz kaldıktan sonra “En iyisi ben gideyim.” dedi ve masadan kalktı. Masadan kalktıktan sonra Elizabeth’i başıyla selamladı.

‘Neden sana somatik kontrol yapmama izin vermedin?’ diye sordu Cutie.

‘Çünkü bir sorun yok da ondan,’ diye cevap verdi Elizabeth. ‘Ben... Sadece ondan biraz hoşlandım o kadar.’ diye devam etti.

Cutie, ‘İlginç, sen...’ derken Elizabeth sözünü kesti. “Evet, ben eşcinselim.” dedi kısık bir sesle. Cutie hiç aldırmadı buna çünkü onun için bir anlamı yoktu bunun. Elizabeth bir yudum daha aldı sonra Cutie’ye, ‘Şimdilik sadece Alfred’i bekleyelim.’ dedi ve camdan yolun karşısına bakmaya başladı.

Birkaç dakika boyunca beklediler. Elizabeth ikinci çayını da bitirirken Alfred’in karşıdan geldiğini gördü. Nix’e gördüğüne dair mesaj gönderdi. Nix de Alfred’in çıktığı binaya doğru bakmaya başladı. Alfred’i görünce sakince Elizabeth’e dışarı çıkması için mesaj attı. Elizabeth çayından bir yudum aldı. Kapıya daha yakın olduğu için Nix çıktı önce, Elizabeth’e biraz beklemesi için işaret yaptı. Elizabeth bir dakika bekledi; beklerken çayını bitirdi, sonra çıkışa yöneldi. Ancak kapıda hiç beklemediği bir sürprizle karşılaştı. Kapıdan çıktığı anda iki polis ile karşılaştı. İkisi de polis kimliklerini Elizabeth’e gösterdi. İçlerinden biri “Bizimle gelmeniz gerekiyor Bayan Williams.” dedi. Polisler nedense Nix’i fark etmemişlerdi ya da Nix çıktıktan hemen sonra gelmişlerdi. Nix ve Alfred arkada sanki umursamıyormuş gibi bir konu hakkında konuşuyorlardı. Polisler Elizabeth’in kollarına girip yürümeye başladılar. Elizabeth arkasına döndüğünde Nix’in onu takip ettiğini gördü. Daha fazla dikkat çekmemek için ona daha fazla bakmadı. *Jax: Sakin ol, bir planım var, içine s.çma yeter.*

Elizabeth polislerle beraber bir müddet yürüdü. Yolun sonuna gelmişlerdi. Löşesinde-Yolun köşesinde bir bina vardı; yol, sola kıvrılıyordu. Bu sırada Cutie, 'Jax ile bir simülasyon hazırladık. Görmek ister misin?' diye sordu. Elizabeth, 'Evet,' dedi Cutie'ye. Siluetlerden oluşan bir sahne geldi gözünün önüne. Nix'in silueti geçen seferki gibi işaretlenmişti. Bir siluet köşeyi dönüp kendisine yaklaşıyor, Elizabeth'in önünde duruyordu. Yanındaki polisler ise onu kollarından tutmayı bırakmış, yanında bekliyorlardı. Daha sonra Nix'in silueti yaklaşıyordu onlara. Bir müddet bekledikten sonra bir hareketlenme oluyor, Elizabeth ve Nix'in silueti hariç diğer tüm siluetler devriliyordu. Daha sonra yerde kırmızı bir ışık şeridi belirliyordu. Bu şerit, geldikleri yöne doğruydı. Bütün simülasyon bir anda kayboldu. Elizabeth tekrar gerçek hayata döndü.

Polisler köşe başında Elizabeth'i kolundan tutmayı bıraktılar. Biri, "Burada bekliyoruz." dedi. Yanlarında bir polis hovercraftı duruyordu. Köşeden, topuklu ayakkabı sesleri yükselmeye başladı. Elizabeth bu sesleri tanıyordu. Bunlar, kendisini sorguya alan kadının ayak sesleriydi. Kadın köşeyi döndü ve Elizabeth'in önünde durdu.

"Başınız belada Bayan Williams." dedi kadın.

"Pekâlâ, beni yakaladın," dedi Elizabeth. "Ama adını öğrenmeden bir yere gitmiyorum."

"Vera Rojas. Mutlu musun şimdi?" dedi kadın gülererek. Sonra yanındaki iki adama dönüp, "Bayan Williams'a eşlik edin." dedi alaycı bir gülümseme ile.

Bu sırada Nix koşarak geldi. "Hey! Beni unuttunuz." dedi. Polisler, Nix'i görünce silahlarını çekip ona doğrulttular. Nix ellerini göğsü seviyesinde kaldırarak "Silah yok, sadece kimlik." dedi.

Vera, Nix'in yanına yaklaşıp "Gerçekten mi? Şu 'kimliğinizi' görebilir miyim?" diye sordu.

Nix büyük bir ciddiyetle "Tabii ki hanımefendi." dedi. Ceplerini karıştırdıktan sonra "Ah! Buldum." dedi ve tabancasını çıkarıp aniden Vera'nın üzerine ateşledi. Diğer polisler de tam ateş edecekken Elizabeth bir polisin elini tutup elindeki silahı diğer polisin bacağına doğrulttu. Polis Elizabeth'in yönlendirmesi ile Nix'i değil arkadaşını vurdu. Elizabeth polisin elini bırakıp onun yüzüne dirsek vurdu. Polis sersemledi ama bir şey olamamıştı. Elizabeth'e müdahale edeceği sırada, aradan Nix ona ateş etti. Nix, Elizabeth'e dönüp "Vay, be Leydi'miz neymiş böyle." dedi. Elizabeth heyecanlanmıştı, "Şey... Ben değilim." dedi.

"O zaman," dedi Nix. "Cutie'ye teşekkür et, plan onun sayesinde yürüdü." dedi. Sonra, "Hadi gidelim. Alfred, Beyefendilerini(!) bekletmeyelim."

"Kaba olmayan herkesle dalga mı geçersin?" diye sordu Elizabeth Nix'e bakarak.

"Dikkat!" dedi Nix. Elizabeth'i kenara itti ve bacağından vurulan polise tekrar ateş etti. Bu sefer adam yere yığıldı. Nix, diğer polisin başına gitti. "Ne olur ne olmaz." dedi.

Elizabeth buna bakmak istemiyordu, o yüzden arkasını döndü. Olayları görmedi, sadece birkaç el ateşin sesini duydu. Elizabeth, "Şiddet savun bitti mi?" diye sordu.

"Evet, hadi gidelim." diye cevap verdi Nix. Elizabeth'le kendi hovercraftlarının yanına gittiler. Nix hovercraftı görünce koşmaya başladı. Bir adam hovercraftın yanındaydı, elinde de o kara kutu vardı. Adam, Nix ve Elizabeth'i görünce kaçmaya başladı. Nix hovercraftın önünde durmadı, adamı kovalamaya devam etti. Elizabeth biraz daha yaklaşıncaya hovercraftın yanında kanlar içinde birinin yattığını gördü. Kan, hovercraftın park ettiği yerden, yola kadar akmıştı. Elizabeth yerde yatan adamın yanına geldi. Bu sırada bir el de silah sesi duymuştu. Yerde yatan adımı görünce iyice şoke oldu. Bu adam Alfred'ti. Zavallı adam üç yerinden vurulmuştu. Hiç hareket etmeden öylece yatıyordu.

Elizabeth daha fazla bakamadı, midesi bulanıyordu. Hem böyle bir hâle gelmiş olmasından ötürü hem de adadaki tek arkadaşını kaybettiğine üzülüyordu.

Nix bir elinde kutu, diğer elinde tabancasıyla çıkageldi. Kutuyu havaya kaldırıp “Hakladım pe...ngi.” dedi sevinç içinde. Elizabeth, Nix’e öylece baktı. Kelimeler boğazında düğümlenmişti. Nix de Alfred’i görünce bir an dondu. Havaya kaldırdığı kutuyu indirip hızlı adımlarla hovercrafta yürüdü. Alfred’in başına gelince “Zavallı adam,” dedi. Sonra Elizabeth’e dönüp “Polisler gelmek üzeredir, gitmeliyiz.”

“Peki ya Alfred?”

“Bırakmak zorundayız, zamanımız yok.” dedi Nix. İlk defa üzgün bir ses tonunda konuşmuştu.

“Olmaz, yapamayız. Onu...” Elizabeth ağlamaya başladı.

“Zamanımız yok Elizabeth.” diye cevap verdi Nix, Elizabeth’in ellerinden tutarak.

“Hayır. Hay...”

Nix, Elizabeth’e sert bir tokat attı ve “Alışsan iyi edersin.” dedi. Elizabeth’in elinden tutup hovercrafta bindirdi ve eve gitmek üzere havalandılar.

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Elizabeth sadece camdan dışarı baktı. Hovercraft evin önündeki park alanına iniş yaptı. Ancak Elizabeth inmedi, dışarı bakmaya devam etti. Nix, Elizabeth’in omzuna dokunup “Elizabeth! Geldik.” dedi.

Elizabeth, Nix’in elini tutup omzundan attı. “Tamam, ineceğim. Sen git, ben geliyorum.” dedi.

“İyi misin?”

“Evet, sen git Nix. Ben biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Nix araçtan indi, eve doğru yürümeye başladı. Kutu hâlâ elindeydi. Elizabeth ise aracın içinde öylece durmaya devam etti. Sokak lambasının ışığı yanıp sönüyordu. Elizabeth başını oynatmadan bir müddet lambaya baktı. Sonra sokak lambası tamamen söndü. Elizabeth sessiz, kasvetli gecenin alacakaranlığında sadece Ay ve hovercraftın ekranı ile aydınlanıyordu.

Birkaç dakika sonra Elizabeth de hovercrafttan indi. Bitkin bir hâlde, yavaş adımlarla eve doğru yürüdü. Evde hiç ışık yanmıyordu. Salona girdi ama ışığı yakmak istemiyordu. Salonun camları büyük olduğu için evdeki eşyalar kaba hatları ile belli oluyordu ancak Elizabeth kemerden baktığında diğer odaların zifirî karanlık olduğunu fark etti. Yukarı çıkacak enerjisi kalmamıştı artık. Elizabeth yavaş yavaş kanepeye yaklaştı ve kendini kanepeye bıraktı.

Gün ışığının yüzüne vurmasıyla uyandı Elizabeth. Gözlerini kıstı, elini siper ederek gün ışığını engellemeye çalıştı. Sonra gözlerini ovuşturdu, etrafına bakındı. Kimse yoktu. Piyanonun başına baktı. Orada da kimse yoktu ancak Elizabeth Alfred ile dün yaşadıklarını anımsadı. Zor nefes alıyordu. Kalktı ve mutfığa yöneldi. Mutfığın da boş olduğunu görünce “Nix!” diye bağırdı. Cevap yoktu. Tekrar bağırdı, “Nix!”. ‘Acaba Nix evde yok mu?’ diye düşünen Elizabeth, Nix’i yoklamak için yukarıya çıkmak istedi. Merdivendeyken odadan gelen horlamayı duyunca rahatladı ve tekrar mutfığa indi. Nix’i uyandırmak istemiyordu. Zaten dün olanlar Elizabeth’e yeterdi. Mutfığa geldi; masaya oturdu, robota bir işaret yaptı. Robot, kahvaltıyı masaya bıraktı. Elizabeth keyifsizce yemek yemeye çalıştı.

Dün olanlar eskisine benzemiyordu; bu sefer işin içinde polis de vardı. Artık aranan biriydi Elizabeth. İşin içinden nasıl çıkacağını bilemiyordu. ‘Acaba Sackville’in haberi var mı?’ diye düşündü. Yemeğini bitirdi, mutfaktan çıkıp salona gitti. NAN vericisi zigonun üzerindeydi. Önce arayüzünü açtı, sonra vericiyi bağladı. “Cutie, Sackville’e nasıl mesaj atacağız?” diye sordu. Birkaç saniye cevap gelmedi.

Sonrasında Cutie, “Shellcon mesajını önce repoya, oradan tekrar Sackville’e yönlendirmem gerekiyor.” dedi.

Elizabeth, “Tamam o zaman, gerekli ayarı yap; onaylıyorum.” dedi. Elizabeth birtakım akan yazılar görmeye başladı.

“Hazır, hangi mesajı göndereyim?” diye sordu Cutie.

“Şunu gönder: ‘Bay Sackville, başımız dertte. Alfred vuruldu, polis de peşimizde. Sizce ne yapmalıyız?’”

Hiçbir cevap gelmedi. Cevap gelmemesi üzerine Elizabeth tekrar yalnız kaldığını hatırladı. Önce babası, sonra Alfred. Elizabeth bacalarını karnına çekti, kafasını da bacakları arasına soktu. Bu sırada Nix salona girmişti, Elizabeth’in yanına oturdu.

“İyi misin?” dedi Nix Elizabeth’in omzuna hafifçe dokunarak.

Elizabeth, “Hayır! Bir haftadır her şey giderek kötüleşiyor.” dedi ve ağlamaya başladı. Nix Elizabeth’e sarıldı, onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Sadece sakin ol Eliza...”

Salonun camı büyük bir gürültüyle kırıldı. Elizabeth çığlık atarak yere yattı. Nix hazırды, cebinden tabancasını çekip ateş etmeye başladı. Elizabeth hiçbir şey yapmadan arayüzünün açıldığını fark etti. Arayüzünden bir güzergâh belirdi Elizabeth’e. Kemerden geçip arada durmasını istiyordu. Elizabeth sürünerek ilerlemeye başladı. Nix, Elizabeth’e “**KUTUYU DA AL**Kutuyu da al!” diye bağırdı. Elizabeth kemerin yanında duran kutuyu da alıp salondan çıktı. Araya gelince duvara yaslandı. Bacaklarını kendine çekip beklemeye başladı. Nix kanepenin arkasından araya doğru atladı ve Elizabeth’in yanına geldi. Elizabeth korkudan kilitlenmiş, hiçbir şey yapamıyordu. Cutie, ‘Sakin olmaya çalış Eliz.’ demişti ancak Elizabeth bunu anlamayacak kadar dehşete kapılmıştı. Nix de Elizabeth’i sakinleştirmeye çalıştı ama olmadı. ‘Böyle devam edersen kontrolü senden almak zorundayım.’ dedi Cutie. Bu sırada Nix Elizabeth’i sarstı. Sonra “Kendine gel. Burası ağlanacak yer değil. Şimdi kontrolü Cutie’ye bırak. Ayrıca bu evde, salondaki kapıdan başka bir çıkış var mı?” diye sordu.

Elizabeth hâlâ cevap vermiyordu. Bir yazı gördü: *Acil durum kararı: TIMOS kontrolü PSC tarafından devralındı.* Elizabeth konuşamıyor olsa da parmağı ile bordum katını işaret etti. Nix, Elizabeth’e tabancasını uzatıp “Al bunu. Ben yukarı çıkıp tüfeğimi alacağım. Sen de bodrumdan nereye çıkıyorsan çık. HADİ!” dedi ve yukarı koşmaya başladı. Elizabeth kemere yakın duvara yaslandı; bir elinde silah, bekliyordu. Tabii ki kontrol Cutie’deydi. Elizabeth korku nedeniyle normal düşünemiyordu. Biri yavaşça eve girdi; diğerleri dışarıdaydı, yukarıda Nix ile çatışıyorlardı. İçerideki adam kemere yaklaştığında Elizabeth saklandığı yerden çıkıp karnına tekme attı. Sonra adama ateş etti. Sonra Cutie onu doğrudan bodrum katına yöneltti.

Bordum katına gelince Elizabeth, “B... Ben birini öld...” dedi. Hâlâ saldırının şokunu atlatamamıştı.

‘Eğer piyano örneğine benzetirsek ben öldürdüm. Yani sorumlusu benim ancak hesaplarım göre bunu yapmasaydım hayatın tehlikede olabilirdi.’

Derin bir nefes aldı Elizabeth. Biraz daha sakinleşmişti. Bodrumdan arka bahçeye açılan bir kapı vardı. Elizabeth bu yüzden bodruma inmişti. O kapıdan çıkıp kaçacaktı. Ancak Nix’i bırakmak istemiyordu. Birkaç adım daha attı, bu sırada gelen birine daha ateş etmişti. Atışları ölümcüldü. Elizabeth bunu fark edince “En azından yaralamaya çalışsak...” dedi Cutie’ye.

“Bunun için nöral ağıma bir nöro-etik cerrahi protokolü tasarlamam gerekir ancak zaman alacak.” dedi.

“Nöro-etik cerrahi mi? Bu hiçbir yerde yazmıyor.” Elizabeth arka bahçeye açılan kapıyı gözetlemek için hafif aralamıştı.

“PSC de yazmıyor.” diye cevap verdi Cutie. Haklıydı, rehber her şeyi yazmıyordu, sadece kullanıcılar için gerekli olanları belgelemişlerdi. Cutie, “Şimdi bunları düşünecek zaman değil.” dedi.

Elizabeth arka bahçeye çıkmıştı, kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Sonra bulduğu bir tahta parçasını kapıya yerleştirdi. Arkasını döndüğünde iki adam tarafından iki yanından sarıldığını gördü. *Jax*: Sağdaki Sağ tarafındaki adamda bir hedef işareti belirdi. Kontrol hâlâ Cutie’deydi. Hemen sağdakine ateş etti, Nix de yukarıdan soldakini vurmuştu. Nix hemen camdan bahçeye atladı ve “Hadi gidelim. Biz gitmezsek polisler bizi yakalar.” dedi.

“Nereye?” diye sordu Elizabeth merakla.

“Sen bileceksin.” dedi Nix. Parmağı ile kolundaki NAN vericisini işaret etti. Ama Elizabeth tepki vermedi çünkü olanları atlatamamıştı. Daha sonra “Hadi, gidiyoruz.” diye tekrarlayıp Elizabeth’in elinden kutuyu aldı.

Beraber ön tarafa geçip hovercrafta binmek istiyorlardı ancak polisler artık evin ön tarafındaydılar. Hovercrafta ulaşmak imkânsızdı. Bu yüzden sessizce arkadan, yandaki eve geçtiler. Yan evin bahçesinden öne yöneldiler. Sonra polislere gözükmeden sokağı terk ettiler.

“Sackville’den haber var mı?” diye sordu Nix.

Elizabeth bu soruya öfkelenmişti. “On defa sordun ya!” dedi. Ellerini yumruk yapmış, kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Gel şurada bir şeyler içelim.” dedi Nix parmağı ile bir kafeyi işaret ediyordu. “Ancak fazla oturamayız, hareketsiz durduğumuz her saniye polis bize biraz daha yaklaşır. Sackville’den haber gelir gelmez hareket etmeliyiz.” Beraber kafeye doğru yürüdüler. Bu sefer ayrılmak veya ayrı oturmak yoktu. İkisi beraber kafeye girdiler ve aynı masaya oturdular. Elizabeth bir çay, Nix ise bir espresso istedi garsondan.

Elizabeth Nix’e yaklaştı. Sessizce “Şimdi Sackville’den haber beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok mu?” diye sordu. Nix başını iki yana salladı. Elizabeth arkasına yaslandı, mutsuzdu. Bacak bacak üstüne atıp çayını beklemeye başladı.

Elizabeth, ‘Madem belirsizce bekleyeceğiz,’ diye düşündü. Cutie, Elizabeth’in ne demek istediğini anlamıştı.

Neurosnaphot: Ölümsüzlüğün kesin olmayan anahtarı

Elizabeth -b Nix’i takip et -c TIMOS kontrolünü al komutunu vermeyi de unutmadı. Bu son yazı, bugün olanları düşünmekten uzaklaşmasını sağlayabilirdi.

Önceden okunması gereken yazılar:

Neuromemory: Synteronik ve doğal kayıt yöntemleri (Prof. Otto Herrmann)

Yuva repoları, veri kümeleri kavramları (Prof. Clarie Fay)

Neurosnapshot tüm doğal nöronlar ve synteronların hafıza durumlarının yedeklenmesidir. Bu kayıt sırasında synteronlar ve doğal nöronların hafıza tutma yöntemleri farkı olduğundan dolayı ayrı ayrı

uygulanır. Bir yerde yedeğinizin olması, başka bir bedende yeniden doğmanıza neden olmaz. Yedeğinizden yüklendiğinizden sonra doğal olarak yaşadığınız anıları (çocukluk anılarınızı, tanıdığınız yüzleri ...) unutabilirsiniz ve unutululardan bazılarının belirlenmesinin bir yolu yoktur.

Ancak bu yedeklemenin kesinliğini biraz arttırmanın bir yolu bulunuyor. Bu doğal kayıta bulunan her şeyin sürücü tarafından veri kümesine düşünülerek synteronik kayda alınma işlemidir. Bu synteronik kayıtlar ayrı bir memocell ile kodlanır, isteğe bağlı olarak **AtYZ** erişimine kapatılabilir.

Synteronik kayıtların kopyalanması basit bir işlemdir. Tüm memocelllerin XNA'ları kopyalanarak yedeklenme tamamlanır.

Doğal nöronlarda ise hafıza bölümü yoktur. Bu nedenle tüm beyin nöronlarının diğer nöronlarla ilişkileri tek tek kaydedilir. Bu işlem oldukça karmaşık ve uzun olup detayların bilinmesine gerek yoktur.

Yukarı da belirtilen iki işlem de repolarda özel makineler tarafından gerçekleştirilir.

Lucas Pinho tarafından revize edilmiştir.

Elizabeth yazıyı bitirdiğinde kendini Nix'i takip ederken bulmuştu. Kafeden çıkmışlardı ve bir sokakta yürüyorlardı. Bildiği kadarıyla bu yol Bölge 4'e gidiyordu. Sağ koluna baktığında NAN vericisinin kolunda olmadığını fark etti. Cutie, "Nix istedi ben de verdim." dedi. Elizabeth, Nix'e baktığında siyah paltosunun altında bir şişlik olduğunu gördü. Bu sırada Nix Elizabeth'i fark edip "Ne oldu, aklın bir karış havada?" dedi.

"Ne ara çıktık biz?"

"Haha!" Nix'in o sinir bozucu kahkahasıydı bu. "Kontrolü YZ'ye bırakırsan böyle olur."

Bu arada Cutie araya girdi. "TIMOS kontrolünü geri istiyor musun?"

Elizabeth onayladı ve beden kontrolü kendine geçti. Elizabeth önce biraz dengesini kaybetse de toparlayıp Nix'i takip etmeye başladı. Elizabeth "NAN'ı niye aldın?" diye sordu.

"Sana 'Sackville'den mesaj geldi mi?' diye sorunca Cutie bana kontrolü bıraktığına dair Shellcon mesajı attı. Ben de NAN vericisini aldım." İkisi sağa döndüler.

"Haber geldi mi bari?" dedi Elizabeth. Artık ne yapması gerektiğini bilmek istiyordu.

Nix başının evet, anlamında salladı. "Yuvaya gidiyoruz." dedi. "Bölge 5'e gideceğiz. Biliyorsun artık hovercraftımız yok ve ben iyi bir yüzücü değilim. Dolayısı ile Bölge 5'e gitmek için bir araca ihtiyacımız olacak. Sackville şimdiden bir hovercraft gönderdi. NAN vericisi ile yerimizi belirleyecek. Ben de hovercraftın inişi için düzgün bir yer arıyordum. Sonra sen geldin ya da aramıza katıldın. Tarif etmesi zormuş." Nix, Elizabeth'in bir anda tuhaf davranmaya başladığını fark edince "İyi misin?" diye sordu.

Elizabeth başını iki yana salladı, dehşet içindeydi. "Hayır... Ben."

"Ha!" dedi Nix, gülerek. "E ilk tabii."

"Ben birini öld..."

"Ben yıllardır yapıyorum ama gördüğün gibi ağlamıyorum." dedi Nix eliyle kendini göstererek.

"Ne yani alışacak mıyım?"

"Sürekli ağlayacak değilsin ya!" Nix kahkahalar içinde "Çok komiksin." dedi.

İki dakika boyunca yürüdüler. Sonra karşılarına büyükçe bir otopark çıktı. Otopark, festivalde park ettiklerine benziyordu. Tek farkı, yanından büyük bir köprü geçmesiydi. Nix otoparkı görünce “Burası uygun.” dedi. Elizabeth’i kolundan yakalayıp peşinden sürükledi. Nix, “Beklemek için bir yer bulalım.” dedikten sonra etrafa bakınmaya başladı. Köprünün bir ayağının altında karar kıldı. Elizabeth’i de yanına alarak köprü ayağında karanlık bir yerde saklandılar.

“Şanslıyız,” dedi Elizabeth. “Başkan Carbajal tüm sokaklara güvenlik kamerası koymak istiyordu. Maalesef ömrü yetmedi.”

Nix ve Elizabeth kıkırdamaya başladılar. Daha sonra uzun soluklu bir bekleme başladı.

Nix, “Geliyor.” dedi. Yavaşça saklandıkları yerden çıktılar. Her şey olağan gözüküyordu; etrafta polis yoktu. Elizabeth hovercrafta yaklaşıncı hovercraftın sürücü koltuğunda bir şempanze oturduğunu gördü. “Kullanıyor olamaz değil mi?” dedi şaşkınlıkla. Şempanze araçtan indi, koşup Nix’e sarıldı.

“Hey, Chap nasılsın?” diye sordu Nix şempanzeye. Sonra Neurosnapshot kutusunu ona verdi. Şempanze, kutuyu araca yerleştirmek için geri döndü. Nix, Elizabeth’e dönüp “Bu Chap, çok sıcakkanlıdır.” dedi. Elizabeth kafası karışık bir hâlde Nix’e bakmaya devam edince Nix, “Neurosisist hatırladın mı?” diye sordu.

Birlikte hovercrafta geçtiler. Şempanzenin sürücü koltuğunda olduğunu gören Nix, “Arkaya Chap.” dedi. Chap’ın somurttuğunu gören Elizabeth, “Herkes hovercraft kullanmandan hoşnutsuz. Neden anlamamakta ısrar ediyorsun?” dedi. Chap başıyla Elizabeth’i onayladı.

Ancak Nix kararlıydı. “ARKAYA!” diye bağırdı. Bunun üzerine Chap, arkaya geçip sürücü koltuğunun arkasına saklandı. Elizabeth Chap’ın durumunu görünce arka tarafa oturmaya karar verdi. Chap’ın yanına oturdu. Onun başını okşayıp “Zavallı Chap.” dedi. Herkesin oturmasıyla Nix hovercraftı kaldırdı.

Bölge 5, Kuramaçau’ya bağlı küçük bir adaydı. Bu adada neredeyse hiçbir şey yoktu. Sadece birkaç zenginin yazın tatil yaptığı yerler vardı. Kısacası Bölge 4’ün yıkık kısmı gibi bir şeyler saklamak için uygun bir yerdi. Elizabeth heyecanlıydı. Burası her şeyin çözüleceği, aklındaki tüm soruların cevap bulacağı yerdi. Chap korkudan Elizabeth’in elini tutmuştu. Neurosnapshot kutusu ise Chap ile Elizabeth’in arasında, ele ele tutuştukları yerdeydi. Nix, “Geldik.” dedi ve iniş için alçalmaya başladı. Nix indikten sonra arkaya dönüp “Kutuyu sen taşıyorsun Chap.” dedi ve araçtan indi.

Elizabeth, Nix ve Chap beraber bir tahta kulübeye doğru yürüdüler. Hava oldukça güneşliydi, her şey net gözüküyordu. Tahta kulübenin önünde durdular. Kulübenin tüm camları kırılmıştı. İçeride bir oturak, tavanda bir lamba ve oturağın karşısında kırık ayna vardı. Ayanın kırılan parçaları, kulübeye dağılmıştı; bazılarında kan lekesi de vardı.

Nix, “Dikkat et camlara basma.” dedi. Chap geriye birkaç adım atıp bağırmaya başladı. Elizabeth, Chap’ın boyu hizasına, gözlerini içine bakıp “Ne oldu bebeğim?” diye sordu. Chap önce çıplak ayaklarına, sonra dönüp Elizabeth’e baktı.

“Pekâlâ, seni kucağıma alırım ama saçlarımı ısırmak yok, tamam mı?” dedi Elizabeth parmağıyla Chap’i göstererek. Chap evet anlamında başın salladı, yüzü gülüyordu. Elizabeth, Chap’i kucakladı ve kulübeye doğru döndü. Ancak Nix yoktu. Chap oturağın arkasındaki bir oluğu işaret etti. Elizabeth oluğa parmağını sokunca bir kırmızı ışık yanıp söndü. Işık, lambadan geliyordu. Daha sonra oturak yukarı doğru yükseldi. Oturağın altından bir merdiven belirdi. Merdiven gümüş renginde bir metalden yapılmıştı. Merdivenden inmeye başladılar. Merdivenler bir koridora açılıyordu. Tesisin bütün duvarları merdivenin yapıldığı gümüş renkli, metal, pürüzsüz, parlak plakalardan yapılmıştı; odalar

tavana gömülü lambalarla iyi aydınlatılmıştı. Yerler ise beyaz, kare mermerlerle kaplıydı. Chap, Elizabeth'in kucağından indi ve Elizabeth'in elini tuttu. Beraber koridor boyunca yürüdüler.

Büyük bir odaya gelmişlerdi. Karşılarında resepsiyon masası vardı. Arkasındaki sandalyede Nix ayaklarını uzatmış oturuyordu. Elizabeth'i görünce ayağa kalktı. "Drosop yuvasına hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?" deyip onu selamladı. Sonra masanın önüne geçip Elizabeth'in önünde durdu.

Elizabeth "Pekâlâ sayın komedyen, Sackville nerede?" diye sordu. Soruya, sağ tarafa giden koridoru parmağı ile gösteren Chap cevap verdi. Aniden arkalarından gelen bir patlama sesiyle irkildiler. Geçtikleri koridordan geliyordu. Chap soldaki koridora daha yakındı, sesi duyar duymaz oraya kaçtı. Nix pompalı tüfeğini silahını paltosundan çıkarmıştı. "Hazırlan, geliyorlar." dedi ve masanın arkasına siper aldı.

Elizabeth hemen soldaki koridora koşar adımlarla gitti. Chap koridorun sonunda bekliyordu. Elizabeth Chap'in yanına geldi. Geride bıraktıkları odadan silah sesleri yükseliyordu. Beraber koridorun diğer ucundaki odaya gelmişlerdi. Bu oda, girişteki oda kadar küçüktü, odanın diğer ucundaki bir koridorla başka bir yere açılıyordu. Odanın iki yanı boylu kapılarla doluydu. Her kapının üzerindeki tabelada bir isim yazıyordu. Elizabeth belinden, Nix'in evde verdiği silahı çıkardı ve yüzünü, geldiği yöne dönüp geri geri yürümeye başladı. Bir robot, elinde bir silahla hızla yanından geçti ve silah seslerinin arasına daldı. Chap ise bir köşeye saklanmış elinde kutuyla bekliyordu. Elizabeth için bir anda her şey tuhaflaştı; görüşü bulanıklaşmıştı. Elizabeth titremeye başladı. Artık ayakta durmakta nefes almakta da zorlanıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, , ayağa kalmaya çalışınca *TIMOS hatası: İstenen motor emir gerçekleştirilmesi başarısız* yazısını gördü. Elizabeth'in yanına üç kişi geldi ama onları tanıyamıyordu. Ortadaki yaşlı adam konuşmaya başladı.

"Siz Bayan Williams olmalısınız. Sizi ve babanızı tanıyorum. Siz, Nix kadar aptal biri..."

Elizabeth söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. Arkasına baktı, arkasında bir tünel görüyordu. Tünelin sonunda bir ışık vardı. Her şey hareket ediyordu. Bu, onun başını döndürüyordu. Gördükleri anlamsızlaşmaya başladı. Bu arada yaşlı adam sözlerine devam etti. Elizabeth ne söylendiğini anlamıyordu.

"Beni anlam...ız Bayan Williams, ama... size za... vermek değil, bu geleceğimiz."

"Senin değil Yoshinori." dedi Elizabeth'in arkasından gelen, robotik, erkek sesi. Elizabeth için her şey kararırken robot gıcırıltıları eşliğinde birkaç el silah sesi duydu.

...

Elizabeth kendini bir ofisin koltuğunda, sersemlemiş hâlde buldu. Yanında bir masa; masanın arkasındaki duvara yaslanmış, tüm duvarı kaplayan bir kütüphane vardı. Oda, tavandan gelen sarı bir ışıkla aydınlanıyordu. Elizabeth'in başı ağrıyor, kendine gelmeye çalışıyordu. Yaşadıkları bir rüya gibiydi. Yoksa gerçekten bir rüya mıydı? Artık net görebiliyordu. Sağ koluna bir serumun bağlı olduğunu fark etti.

"Timoplejinin etkisini geçirmek için." dedi robotik, bir erkek sesi. Bir robot, karşısındaki koltuğa oturmuş kitap okuyordu; kâğıda basılmış bir kitap.

"Elektronik bir bedene sahip olan birinin kâğıda basılı bir kitap okuması biraz..."

“Tuhaf değil mi? Ancak bugün gördüğün, en az tuhaf olan şey olduğunu düşünüyorum.”

“Evet,” dedi Elizabeth. Anlaşılan gördükleri bir rüya değildi. “Profesör Sackville ile görüşebilir miyim?” diye sordu robota.

Robotik parmakları ile masadaki isimliği gösterdi robot: *Samuel Sackville: Askerî biyomühendis* yazıyordu. Robot, “Şu an karşıda.” dedi. “Görünüş yanıltıcıdır Elizabeth, ben de senin gibi bir insanım,” diye ekledi.

Sackville elini Elizabeth’e uzattı. Birbirleriyle oturdukları yerden tokalaşacak kadar yakındılar. Elizabeth elini sıkınca *Parmak izi onaylandı: Drosop, Sackville-Melanie yazdığını Melanie yazdığını* gördü.

“Nasıl?” dedi Elizabeth. Kollarını kontrol etti, NAN bağlantısı yoktu.

“İki tip bağlantı var: yerel ve uzak. Yuvardayken yerel bağlantın, parmak izi kontrolü için yeterli. NAN vericisi sadece uzak mesafe ve hızlı bağlantı için gerekli.”

Elizabeth, “Madem sizsiniz, o zaman aklıma uzun süredir takılan bir soruyu size sormamda sakınca yoktur, değil mi?” diye sordu. Artık her soru sorduğunda onu tersleyecek bir adam değil aklındaki sorulara cevap verecek bir robot (veya adam, her neyse) duruyordu.

“Tabii ki. Buyurun.” dedi Sackville, robotik sesiyle.

“Vücuttaki fotonik bir çiple beynin anlaşması için neden organik sentetik devrelere ihtiyaç duydunuz? Yani ...”

Sackville, “Neurosis fotonik bir çip kullanmıyor Elizabeth, sadece NAN için inorganik cihazlar kullanıyoruz. Onlar da oldukça küçükler, zaten büyüdükçe antijenik yapı kazanıyorlar.” diyerek Elizabeth’in sözünü kesti. Ayağa kalktı. “Gel benimle.” dedi. Sackville’in robot bedeninin arkasında, bir cam tüpün içerisinde omurgası gözüktüyordu. Sinirleri bedenine kablolarla bağlanmıştı. Beraber birkaç basamaklı küçük bir merdiveni inerek yandaki odaya ulaştılar. Oda boydan boya camla kaplıydı, sadece denizi görüyordu.

“Fotonik çiplerin kullanımı yapay zekâların kapasitesini oldukça arttırdı, bunu inkâr edemem. Ancak fotonik çipler tek yol değil. Başka bir alternatifimiz var Elizabeth; henüz gizemini çözemediğimiz bir alternatif.”

“Nedir o?” diye sakince sordu Elizabeth. Beraber bir masanın önünde durdular, bu masanın etrafında sandalye yoktu.

Sackville masanın üzerindeki ekrandaki birkaç tuşa bastı. Mavi renkli bir hologram belirip, yavaşça dönmeye başladı. “İnsan beyni,” dedi Sackville. Elizabeth’in kılı kıpırdamadı, hiç tepki vermedi. Son bir haftada o kadar şey yaşamıştı ki bu durum oldukça normal olduğunu düşündü. “Sentetik biyoloji ile doğal biyolojinin bir simbiyoz ile oldukça büyük bir potansiyele sahip oluyor.”

“Synteronlar.”

“Evet.” Sackville bir tuşa daha bastı, bir synteron şeması gözüktü bu sefer. “Bir amaç için yapılandırılmış nöronlar. Bu nöronlar senin karar verdiğin prefrontal kortekste daha yoğunlaşırlar. PSC ya da Prefrontal synteronik kompleks YZ’nin yer aldığı ve senin merak ettiğin yer.”

“Sizce hangisi diğerinin önüne geçecek, synteronik temelli YZ mı yoksa fotonik çipteki YZ mi?”

Sackville Elizabeth'e döndü. "Ben bir bilim adamıyım Elizabeth, medyum değil." dedi. Daha sonra, "Artık dinlenmelisin. Yarın burayı terk ediyoruz. Sana babanın odasına kadar eşlik edeceğim. Oradaki yatakta dinlenirsin." dedi. İkisi beraber odayı terk ettiler.

Girişe geldiklerinde Nix'in yerde kanlar içinde yattığını gördü Elizabeth. Nix'in bedeninin yanına gitti, Nix'in başının yanında dizlerinin üzerine çöküp onun yanağını okşadı. Sackville durumu fark edip "Boş ver, zaten sürekli ölmek istiyordu. Bay Clerk kurtarılmaya değer biri değil." dedi.

"Bana ilk Neurosist sürücülerinden olduğunu söyledi. Başarılı biri olmasaydı neden onu seçtiniz ki?" diye sordu Elizabeth.

"Bay Clerk başarılı bir değil," diye cevapladı Sackville. Sola, daha önce bayıldığı yere gidiyorlardı. "Ordudan alkol bağımlılığından atılmış, beceriksiz biriydi. Neurosist o dönemlerde sonucu bilinmeyen bir projeydi ve bize denemek için hayattan vazgeçmiş insanlar lazımdı. Ona verilen hiçbir görevi başarıyla tamamlayamadı. Örneğin Neurosnaphot kutusunu almaya üniversiteye gönderdik. O ise alamadan geri döndü; daha sonra mafyadan para karşılığı geri almak zorunda kaldık. Aynı şekilde Takamoto'yu da etkisiz hâle getirmeyi başaramadı. Aslında sizi de Neurosist sürücü yapmamın nedeni de buydu."

"Bebek bakıcılığı için..." dedi Elizabeth gülerek. "Neurosnaphot demişken..."

"Olması gereken yerde." dedi Sackville. Bir kapının önünde durdular. Kapının üzerinde bir isimlikte *Thomas Williams* yazıyordu. Sackville, "Gitmem gerek. Yarın burayı boşaltıyoruz. Siz bugün dinlenin. Benim Yarın için yapmam gereken birtakım işler var." dedi ve Elizabeth'in yanından ayrıldı.

Elizabeth kapıdan içeri girdi. Babasının ofisi Bay Sackville'ininki ile aynıydı. Sadece Bay Sackville'in ofisinde uyandığı koltuğun yerinde bir yatak vardı. Elizabeth yatağa uzandı, ağlıyordu. Bir müddet ağladıktan sonra uyumaya başladı.

Elizabeth uyanır uyanmaz Sackville'in ofisine gitti. Girişte Nix'in bedeni yoktu artık. Sackville'in ofisinin kapısının önünde durdu ve kapıyı çalıp içeri girdi. Profesör Sackville bu sefer yan taraflardaki koltuklarda değil ofise giren kapının tam karşısındaki masasında oturuyordu. Sağ koluna bir serum bağlıydı. Elizabeth merakla "Serum robot için değil, değil mi?" diye alay edercesine sordu.

"Hayır, bu beynimi beslemek gerekli bir solüsyon," dedi Sackville. "Bugün burayı boşaltıyoruz, siz uyurken ben her şeyi tamamladım. Birkaç saat içerisinde bu yuvadan geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Bay Sackville size birkaç soru sormak istiyorum..." dedi Elizabeth. ¶

Sackville başı ile onayladı. Elizabeth, "İlk sorum biraz özel olabilir."

Sackville robotik sesiyle kırdadıktan-kahkaha attıktan sonra, "Melanie kanserden ölen eşimin adı... Ön sene önce öldü. Özür dilemene gerek yok, ikinci soruna geç..." dedi. Bay Sackville Elizabeth'in âadeta aklını okur gibiydi. Belki de gerçekten okuyordu. Yoksa gerçekten okuyor muydu?

"Bay Sackville bu teknoloji," deyip biraz durakladı. "Bu yaşadıklarımız sizin aklınıza yatıyor mu?"

"Aklınıza yatmayan şeyleri bana değil yazara iletmelisiniz." dedi Sackville. Sonra "Artık gitmemiz gerekiyor." ekledi. İkisi birlikte odadan dışarı çıktılar.

Yuvanın içinde yürürken Elizabeth başka bir soru sordu.

"Peki Bay Sackville, bu Yeni Düzen'in 'zombiler'i..."

“Yoshinori’nin yaptığı Neurosist sürücüleri yuvanın imkânlarına ulaşamadığı için o kadar etkili değil. Ancak bir şekilde bunu seri üretim hâline getirmeyi başarmış. Bulduğu adamlara yaptığı ise çok gaddarca. Prefrontal lobun dorsolateral alanıyla tüm motor bölgelerin arasındaki bağlantıları kesikten sonra synteronik kompleksleri oluşturuyor. Bu nedenle sürücüler yaptıkları her şeyin farkındalar ancak isteklerine göre hareket edemiyorlar. Bu oldukça etik dışı.”

“Ancak benim gözlemlerim biraz da olsa kontrol edebildikleri yönünde.”

“Plastisite Bayan Williams, plastisite.”

Yuvanın dışına çıkmışlardı. Adada bulunan bir burnun üzerine inşa edilmiş geniş bir iniş bölgesiydi. Bölge 5’i kaplayan okyanus görölüyordu. Büyük bir hovercraftın önünde durdular. Bazı robotlar hovercraftın bagajına bir şeyler yüklüyorlardı. Sackville ve Elizabeth hovercrafta bindiler.

Elizabeth içinde ne olduğunu bilmediği karanlık bir boşluğa doğru emin adımlarla ilerlediğini hissediyordu. Acaba bir sonraki macerası nerede olacaktı? Hangi insanlarla tanışacak, neler yaşayacaktı? Yeni tanıştığı robot arkadaşı ile hovercrafta binerken Elizabeth’in aklı bu sorularla meşguldü.